

Francisco Cândido Xavier

MEIE KODU – VAIMUILMAS

Kui teenija on valmis, saabub ülesanne – Andreo Ludoviko

**MTÜ Võsu Vaimne Keskus AMO
2010**

Portugali keelest esperanto keelde tõlkinud: **L. C. Porto Carreiro Neto**, 1959

Brasiilia Spiritismi Föderatsiooni Kirjastus
Avenida Passos, 30, Rio de Janeiro, Brasiilia

Tõlge esperanto keelest: **August Kilk**

Keeletoimetaja: **Helve Leis**

Küljendus: **OÜ Rajakaar**

Rahvusvaheline Spiritismi Nõukogu

ISBN 978-9949-21-069-5

Sisukord

Esitlus	7
Uus sõber	10
Vaim Andreo Ludoviko sõnum	12
I Madalamates piirkondades	14
II Klarenco	17
III Kollektiivne palve	20
IV Vaimne arst	23
V Ravi abi	26
VI Kõrgeväärtuslik manitsus	30
VII Lizio selgitused	33
VIII Teenimiste organiseerimine	36
IX Toitmise probleem	39
X Vete metsas	43
XI Informatsioon organiseerimistest	46
XII Varjuala	49
XIII Ministri kabinetis	53
XIV Klarenco selgitused	57
XV Mind külastas ema	61
XVI Südamepuistamised	65
XVII Lizio kodus	69
XVIII Armastus, hinge toit	72
XIX Kehast lahkunud noorik	76
XX Mis on kodu	80
XXI Vestlus kestab edasi	84
XXII Kupongitunnid	88
XXIII Oskus kuulda	92
XXIV Muljetavaldav üleskutse	96
XXV Südamlik nõuanne	100
XXVI Uued perspektiivid	103
XXVII Lõpuks töö	107
XXVIII Teenimises	111
XXIX Francisko nägemus	115
XXX Pärandamine ja eutanaasia	119
XXXI Vampiir	123

XXXII Teated Venerandast	128
XXXIII Imelik märkus	132
XXXIV Kohtumine Varjualalt saabunutega	136
XXXV Erakordne kohtumine	140
XXXVI Unenägu	144
XXXVII Ministrinna loeng	148
XXXVIII Tobija elust	153
XXXIX Nõupidamine proua Lauraga	158
XL Kes külvab, see lõikab	162
XLI Üleskutse võitluseks	166
XLII Kubermangu juhataja kõne	170
XLIII Omavahelised kõned	174
XLIV Pimedus	178
XLV Muusikapõllul	182
XLVI Naise eneseohverdus	186
XLVII Laura taaskehastumine	190
XLVIII Perekonna kultus	194
XLIX Tagasitulek koju	199
L Meie kodu kodanik	203

Esitlus

Lugupeetavad, ma esitlen end veel kord teise tõlgitud raamatuga teisepoolsuse asjadest.

Lugege seda heatahtliku südamega. Lugege seda kui Looduse enda raamatut selle evangeelses lihtsuses, mis juhib „taevariiki“ ilma eelarvamuste ja hukutava tühiarmastuse naeruväärsete märkideta.

Te ju teate, et tõde mõistetakse sageli valesti. Maa paistab liikumatuna, siiski ta pöörleb ja läbib peatumatult ilmaruumi. Seda „aatomit“ vaadati etümoloogia kohaselt kui pisimat mateeria osa, kuid tänapäeval on see piir laienenud. Arvati, ja ka praegu paljud arvavad, et need, kelle keha kangustus nn. surma võimsa käe all, on „lõpetanud“: seega unustatakse nende inimvaimude loomulik suhtlemine maapealsetega. Spiritismi õpetus alates Allan Kardec'i „Vaimude raamatu“ ilmumisega 1957. a, on rajatud just sellisele suhtlusele ja areneb kindlalt nii, nagu seda on Jeesus Kristus töötanud meile Piiblis (Johannese 14: 15, 16, 17, 24, 25, 26) saata trööstijaks Tõe Vaimu, ... see õpetab teile kõike ja tuletab teile meelde kõik, mis ma olen öelnud.

Siiralt öeldes ma ei mõista, kuidas saab keegi eitada neid reaalseid fakte või vähemalt neid teisiti selgitada, kui **spiritism** seda teeb. Ma kuuleks meeeldi kellegi arvamust, kes selgitaks, kuidas saab vähese haridusega inimene kirjandust tundmata või mingi muu kultuuri kaudu saadud võimeta vaimuilmast vahendada rohkem kui viiskümmend mahukat raamatut kõige erinevatel inimesega seotud teemadel, isegi erialaseid: selline inimene on Francisco Cândido Xavier, seesama *meedium* (nõustu selle sõnaga!), kelle vahendusel on see romaan „Meie kodu – vaimuilmas“ meile edastatud. Tõlkisin selle raamatu esperanto keelde ja selle kirjastas Brasiilia Spiritismi Föderatsioon.

„Meie Kodu – vaimuilmas“, mis on teie käes, on vaim Andreo Ludoviko poolt läkitatud kümneraamatulisest seeriast esimene. Need Andreo Ludoviko raamatud äratasid Brasiilia tervishoiutöötajates suurt huvi, mis näitab kahtlemata meediumide vahendatud kirjanduse teaduslikku tähendust.

Mitte-esperantistide, samuti spiritistide juures võib see raamat veendumusi muuta: see on ju midagi erakordset!

Mitte-spiritiste see raamat nähtavasti ei huvita; nad ei hakka seda lugema või loevad seda meelelahutuseks, mingil puhkehetkel ... Isegi nii tooks see neile suurt kasu, kuna see oleks väljakutseks eneseuhketele, midagi tõsiselt elu üle mõtlemapanevat. Spiritiste paneb see ka vägagi imestama, kuna niisugust liiga materiaalselt maailma väljaspool materiaalsete kogemuste planeeti ei osanud nad nähtavasti endile ette kujutada, vastupidi: mingisugune maapealsele sarnane peenmateriea „vaimude“ maailmas oleks ettekujutamatu ja arusaamatu. Siiski nii see on ... „Meie Kodu – vaimuilmas“ ilmub teie ette oma maastike, loomade ja lilledega, majade ja mööbliga, söökide ja jookidega, haiglatega, sõidukitega, televiisoritega, muusikaga ... isegi pruutpaaridega ...

Kes on tegelikult Andreo Ludoviko (portugali keeles André Luiz)? Teatakse, et ta oli brasiilia arst, aga tema tõelist nime ei teata. Miks ta oma nime varjab? Nimesid, nagu me, spiritistid, õpime, ei ole eriti vaja teada; isegi vaimud, kes ei ole kunagi Maa peal rännanud, võivad tulla ja öelda meile oma nime. Seega on need meile täiesti võõrad: nad ütlevad mistahes nime, et meie naiivset uudishimu rahuldada ...

Andreo Ludoviko pidas paremaks end meie ees mitte avalikustada: kas ta toimis valesti? Kas ta kartis ja kardab ka praegu inimeste klatši, et tema, kindlasti omaaegne haritlane, räägib nüüd „mõttetusi“?

Küsimusel on kaks vaatenurka: kas ei usuta niisuguseid „fantaasiad“ – ja siis on „ajudeta“ meedium –, või ollakse neis tõsiasjus kindel ja nimel ei ole tähtsust. Kuid ka teades seda „allikat“, võidakse vastu vaielda, loetakse meelsamini raamatut... Ma ei ole nii juhm, et ma seda eitaksin: Zamenhofi teoseid, näiteks, me loeme – või peame lugema – kui keele eeskuju, ja sellest tulenevalt ollakse kõikidest muudest kõrgemal. Aga kui õpetuse teema on „maast kõrgemad“ asjad, siis kaotab see isik ise igasuguse tähenduse, kuna see õpetus väljendab ühtsama mõtet, püüdleb ühelesamale eesmärgile, on Üheainsa saadetud.

Isegi kõige materiaalsemate asjade puhul ei hoolita nimedest. Kuipalju inimesi teab, kes leiutas trükikunsti, elektrilambi,

raadiotelegraafi, lennukid; või kes avastas aseptika, gravitatsiooni, isegi ... Ameerika? Tavaelus ei mõtle me üldse, milline käsi külvas söödava seemne maasse ... Nimi „Jumal“ ei ole muud kui inimestevaheline kokkulepe – kuna mingi nimi Loojale on meie jaoks tingimata vajalik ...

Austagem kõike tema tõelise, mitte näiva väärtuse järgi. Käesolev raamat, mu kallid, on ju miski tõesti väärtuslik; see väärib Sinu aega, Sinu tähelepanu, isegi Sinu elu ennast.

Uuesti, nagu ma olen seda teinud ka eelmiste raamatute puhul, väljendan ma siinkohal meie väga austatud Ismael Gomes Bragale, Brasiilia Spiritismi Liidu Esperanto Halduspiirkonna Direktorile, kõige südamlikumalt tänu tema hindamatu abi eest teispoosuse piirkondi kirjeldavate kuldsete lehekülgede tõlkimise ja kirjastamise eest.

Porto Carreiro Neto

Uus sõber

Harilikult tutvustatakse sissejuhatavalt autoreid, kiites nende teeneid ja avaldades nende kohta arvamust. Siin on teisiti: minu sõbrad ei leiaks kokkuleppelistest nimekirjadest Andreo Ludoviko nimelist arsti.

Anonüümsus tekib mõnikord õigest mõistmisest ja tõelisest armastusest. Möödaniku süü korvamiseks muutuvad tavaliselt kasutatavad nimed taaskehastumise juures teiseks. Tekib mõneaegne unustus, justkui Jumala südameheaduse õnnistus.

Ka Andreo Ludoviko pidi tõmbama enda ette kardina. Seepärast ei saa ma esitleda kunagist maapealset arsti ja autorit-inimest, vaid uut sõpra ja venda igavikus.

Selleks et edastada maistele kaaslastele kõrgeväärtuslikke muljeid, pidi ta minetama igasugused kokkulepped, ka iseenda nime, et mitte haavata veel illusiooni kütkes olevate armastavate inimeste südant. Need, kes korjavad saaki juba küpsetest viljapeadest, ärgu solvaku äsja „istutatud“ inimesi ega takistagu veel õitsemises rohelist kasvurinnat.

Me ju tunnistame, et siinne raamat ei ole ainulaadne: teised olevused on juba käsitlenud hauajärgset eluolu ... Siiski me soovime juba ammu oma vaimsetesse ringidesse sisse viia vaimse vestluse koosviibimised, kus saaks teistele tutvustada enda kogemuse väärtust täiusliku korra mõistmiseks, millest kinni pidades tegutsevad need töökad ja hea kavatsusega ihust lahkunud. Need sfäärid on pingsalt seotud teie planeediga, kuid samas ei ole inimese pilgule kättesaadavad.

Kindlasti muigavad paljud sõbrad praeguse jutu mõnede kohtade juures. Mis harjumatu, see on kõikidel aegadel suurt imestust tekitanud. Mõni aeg tagasi oleks Maa peal samuti välja naerdud need, kes oleksid siis rääkinud lennundusest, elektrist, raadiotelefonist.

Üllatumine, segadus ja kahtlus on kõikide sellekohase õppetunni mitteläbinud õpilaste tunnus. See on täiesti loomulik, täiesti õigustatud. Seega ärgem taunigem teise isiku arvamust:

iga lugeja peab ise loetavat analüüsima. Seepärast me räägime siin üksnes käesoleva raamatu sisulisest eesmärgist.

Spiritism avardab üha rohkem ja kiiremini inimeste teadvust reaalsuse kohta. Tuhanded inimesed huvituvad sellealastest töödest, aspektidest ning katsetustest. Siiski ei tohiks inimene end selles väga avaras sfääris teadmatusse jätta!

Ei piisa nähtuste uurimisest, liitumisest spiritismiliikumisega, õpetuse pooldajate arvu suurendamisest, teistele spiritismi õpetamisest, juurdetulijate kirglikust püüdmisest ja publiku arvamuselise võitmisest, kuitahes austusväärne see ka oleks. **Tingimata on kõigil vajalik hoolt kanda iseenda tohutute võimete õppimise ja selle kasutamise eest HEA tegemiseks.**

Maapealne inimene ei ole mingi vaeslaps: ta on ihusse riietatud Jumala poeg, ehitustöö tegija; kõrgevärtusliku õpperuumi õpilane, kus tal tuleb tõusmist õppida. Inimlik võitlemine on tema sobivus, töövahend, raamat.

Omavaheline suhtlus nähtamatu maailmaga on püha liikumine, puhta kristluse taastamistevõime. Ükski inimene ärgu jätku hooletusse isiklikud vajadused seal, kus ta asub Issanda tahte kohaselt.

Andreo Ludoviko teatab teile, kallid lugejad, et kõige suurem üllatus, mida teeb meile ihulik surm, on see, et see paneb meid tõtt vaatama oma südametunnistusega, kus me ehitame taevast, peatume puhastustules või langeme põrgu sügavikku; ta tuletab meelde, et Maa on püha tööruum, ja mitte keegi ei vihka teda enne hirmsa eksimuse hinna teadasaamist, eksimuse, millesse ta ise on enda südame juhtinud.

Säilitage endale oma hinge raamatus tema kogemus. See ütleb väga selgelt, et inimesele ei piisa üksnes klammerdumisest puhtalt enese eksisteerimise külge, vaid ta peab seda väärikalt kasutama; et kristlase sammud mistahes religiooni kultusruumis peavad tõesti suunduma Kristuse juurde, ja et meie õpetuse alal me ju vajame spiritismi ja spiritualismi, aga, palju rohkem, **vaimsust.**

Vaim EMMANUEL

Pedro Leopoldo, 3. oktoobril 1943

Vaim Andreo Ludoviko sõnum

Elu ei lõpe surmaga. Elu on igavene allikas ja surm on illusioonide pime mäng.

Jõgi, kogudes harujõgedelt vett, voolab oma sängis enne merre suubumist.

Samuti läbib ka hing erinevaid teid ja mitmeid staadiume, et saada siit ja sealt teadmiste juurdevoolu, täiendades sellega iseloomu määratlust ja rafineerides oma olemust Igavese Tarkuse ookeani jõudmiseks.

Väga lihtne on oma lihalikud silmad sulgeda. Surres oma füüsilisest kehast lahkumine ja taassünniga uue füüsilise keha saamine ei lahenda mõistmise selguse põhiprobleemi, nagu ka riiete vahetamisel ei ole midagi ühist sügavate küsimustega olemisest ja määratlusest.

On hingede teed, müstilised südamedeed! Need tuleb läbi sammuda, enne kui proovida astuda ülevasse Igavese Elu võrrandisse.

Ei ole võimalik oma läbielamise vajalikku draamat kõrvale jätta, õppides ennast pikas vaimse täiustumise protsessis detail detaili järel tundma! Liiga lapsik oleks mõelda, et üksnes „kardina langemisega“ laheneksid igaviku kogemuse ja tunnetuse piire ületavad igaviku küsimused.

Eksisteerimine	on toiming.
Keha	on riietus.
Aastasada	on päev.
Teenimine	on kogemus.
Võit	on saavutus.
Surm	on uuendav puhang.

Kui palju kehalisi eksisteerimisi, aastasadu, teenimisi, võite, surmi me veel vajame? Ja õpetatu räägib religiooni filosoofia kohta mingisugustest lõppevatest otsustest ja lõplikest positsioonidest!

Oh häda! Kõikjal on harituid õpetuste kohta, kuid teadmatuid vaimu kohta! Inimene peab palju pingutama, et siseneda Kristuse evangeeliumi kooli, kusjuures see sisenemine toimub peaaegu

alati kummalisel viisil: tema on üksi Meistri kõrval, järgides rasket kursust, saades õppetunde nähtamatu kõnetoolita, kuuldes pikki väitekirju omapoolsete väljaöeldud sõnadeta.

Seega pikk ja vaevanõudev rändamine.

Minu mitte palju andev püüe, mõistvaks tegemise eesmärk on tutvustada vähegi seda fundamentaalset tõelisust.

Niisiis tänu, minu sõbrad!

Ma ilmusin teie keskele anonüümselt põhimõttel: „Armasta oma Loojat üle kõige ja oma ligimest nagu iseennast Looja armastuses.“ Inimese eksisteerimine kujutab endast faase, peamiselt nõrku, mis veel ei suuda kogu tõe endas hoida. Muide, praegu ei huvita meid miski muu kui sügav kogemus oma kollektiivsete väärtustega. Ma ei hakka kedagi igaviku ideega piinama: ennekõike muutugu teadvusfaasid tugevamateks. Ma annan vaimse töötamise teel ainult mõningat informatsiooni minu vendade janunevale vaimule, mõistvatele inimestele, et „vaim puhub, kus ta tahab“.

Ja nüüd, sõbrad, minu tänu jäägu siia paberile, tõmbudes tagasi sümpaatia ja tänulikkuse suurde vaikusesse. Koostöövalmidus ja tänu, armastus ja rõõm – need elavad hinges. Uskuge, et selliseid kõrgeväärtuslikke tundeid teie suhtes säilitan ma oma südame pühaduses.

Looja õnnistagu meid!

I

Madalamates piirkondades

Mul oli mulje, justkui kaotas inimesed igasuguse ajataju.

Ruumi mõiste hajus pikkamööda olematuks.

Olin veendunud, et enam ei kuulu ma lihalike ringi maapeal, kuid siiski ahmised minu kopsud õhku.

Mis hetkest muutusin ma vastupandamatute jõudude mängukanniks? Seda ei oska ma öelda.

Tundsin end kabuhirmus kannatava haldjana pimeduse ängistavas võrgus. Turris juuksed, pekslev süda, tohutu hirm ... Ma karjusin kui hullunu, paludes ahastavalt halastust oma valutava ja julguse kaotanud vaimu survele. Kui aga külm vaikus ei võtnud endasse minu müristavat häält, muutus minu hädakisa veelgi südantlõhestavamaks ja vastas kajana minu karjele. Teisal jälle käristasid kirstutonaalsusega irvitused sealse vaikuse katki. Oletasin, et ehk on keegi tundmatu kaaslane hullunud. Aeg-ajalt ilmusid kuratlikud kujud, totrad näod, monstrumid, mis aina suurendasid minus koledustunnet. See maastik, kui mitte just päris must, näis olevat vähese valgusega üle kallatud, justkui mähitud tihedasse uttu, mida kauged päikesekiired oleksid nagu soojendanud.

Ja see imelik minek jätkus aina edasi ... Mis sihtkohta? Kes võiks seda öelda? Ma teadsin ainult, et ma torman peatumata ära ... See kohutav hirm pööras mõtted tagasi. Kus on mu kodu, abikaasa, lapsed? Olin kaotanud igasuguse mõistmise oma liikumise suunast. Hirm tundmatu ees, õudustunne pimeduse ees võttis võimust kogu minu arutlusvõime üle. Haa sisemuses olin vabanenud viimsetest füüsilistest sidemetest maapealsega.

Mind piinas südametunnistus: ma oleksin eelistanud absoluutset mõistmise puudumist, seda mitteolemist.

Algul voolasid pisarad katkematult näole ja ainult mõnel hetkel tõi une õnnistus õnnetunde. Kuid see südamerahu hetk oli järsku kadunud: irooniliste nägudega monstrumlikud olevused äratasid mind ja ma ju pidin nende eest ära jooksuma.

Tõustes maapealsest tolmust kõrgemale, tegin ma endale selgeks teistsuguse keskkonnapildi. Kurvastavad mõtted puresid minu aju. Vaevalt sain teha lahenduse eskiise, kui arvutud mõtted kihutasid mind peadpööritavatele järeldestele. Mitte kunagi varem ei olnud religioosne küsimus mind nii sügavalt painanud. Puhtalt filosoofilised, teaduslikud ja poliitilised põhimõtted näisid nüüd mulle üksnes kõrvaliste asjadena inimese elu hindamisel. Minu arvates on need põhimõtted Maa peal väärtuslikud, kuid tunnistagem, et inimkond ei koosne lahkuvatest põlvkondadest, vaid igaviku vaimudest, kes reisivad jumaliku eesmärgi poole. Märkasin, et miski on mõistusest ülim: see miski on usaldus, Jumala meelevaldus inimesele. Kahjuks ilmses see selgus hilinemisega. Ma tundsin Vana Testamendi teksti ja lehitsesin sageli evangeeliumi, kuid pean tunnistama, et ma polnud mitte kunagi pühasid raamatuid südame tõrviku valguses uurinud. Neid tundsin ma kirjanike kriitika järgi. Viimased ei olnud järginud oma tundeid ja südametunnistust, vaid olid keskendunud absoluutselt sobimatutele sisulistele väärtustele. Mõnikord tõlgendasin ma neid kirikuõpetajate esitamiseviisi järgi, samas mitte väljudes vastandlike ütluste ringist, kuhu ma omatahtsi jäin.

Tõtt öeldes ei olnud ma oma mõtlemiseviisi kohaselt kurjategija, vaid eelnevalt hõivas mind „otse-eesmärgile-õpetus“. Minu maapealset eksisteerimist, mida mu surm oli teiseks muutnud, ei tule võtta kui eraldiolevat juhtumit.

Võimalik, et liiga pehme südamega vanemate pojana sain ma suurte pingutusteta ülikooliõpilid. Ma olin ebavooruslik nagu minu aja noored, asutasin kodu, sain lapsed, valisin kindlamad positsioonid, mis tagaks minu pereliikmetele majandusliku heaolu; siiski pani omaenese isiku tähelepanelikumal hindamisel miski mind tajuma kaotatud aja tunnet, seda, mida ka südametunnistus vaikselt süüdistas. Elasin Maa peal, nautisin selle hüvesid, omandasin selle elu õnnistusi, kuid mitte sentigi oma tohutust võlast ei maksnud ma talle tagasi. Mul olid vanemad, kelle hingesuurust ja eneseohverdust oma poja heaks ma kuidagi ei hinnanud; mul olid abikaasa ja lapsed, keda ma metsikult hoidsin hävitava egoismi raudses silmuses. Mul oli kodu, mille ukсед olid suletud ängistuskõrbe läbijatele. Ma

nautlesin oma isikliku pere rõõmude juures, unustades samal ajal ulatada seda Jumala õnnistust rohkearvulisele inimperele, olles kurt elementaarsete vendluse kohustuste suhtes.

Sarnaselt kasvuhoone taimele on mulle nüüd talumatu igaviku reaaalsuse kliima. Ma ei arendanud välja neid jumalikke idusid, mille seemneid oli Elu Isand minu hinge külvanud. Neid jumalikke idusid lämmatasin ma kuritahtlikult, ahnitsedes ohjeldamatult mugavusi. Ma ei harjutanud organeid uueks eluks. Seega oli õiglane, et ma ärkasin seal kui sant, kes on uuesti heidetud mõõtmatusse igavikujõkke, kus tuleb vägivaldses peatumata voolus sipelda, või kui kahetsusväärne kerjus, kes hulgub kõrbes väsimusest nõrkedes mässavate elutormide meelevallas.

Oh, sõbrad Maa peal! Kuivõrd te olete suutlikud vältima kibestumise teid, harides sisemisi südamepõlde? Süüdake oma lambid enne suure varju ületamist.

Otsige tõde, enne kui tõde teeb teile üllatuse. Pingutage nüüd, et pärast mitte nutta ...

II

Klarenco

„Enesetapja! Enesetapja! Kurjategija! Lurjus!“ Sellised röögatused ümbritsesid mind igast küljest. Kus need südametud monstrumid on? Mõnel korral nägin ma neid hetkeks tihedas pimeduses libisevat ja, kui saabunud lootusetuse tunne saavutas haripunkti, ründasin ma neid oma maksimaalse jõuvaruga. Siiski tümitasin ma vihasena asjatult õhku. Sarkastilised irvitused läbisid haavavalt minu kõrvu, samaaegselt kadusid mustad kujud varju sisse.

Keda appi kutsuda? Nälg vaevas mind, janu kõrvetas. Harilikud maapealsed läbielamised kangastusid silme ees. Minu habe kasvas liialt, minu riietus hakkas rābalduma selle regiooni ahistavate vaevade tingimustes. Kuid kõige valusam seejuures ei olnud mitte õudne mahajäetus, vaid see, et mind ümbritsesid pidevalt salakavalad jõugud, kes mõnitasid mind neil pimedatel kõrbeteedel. Nad vihastasid mind nii, et mul kadus võime oma mõtteid korrastada.

Kaalusin oma olukorda, püüdes leida pääsemisteed, kuid hääled, need halisevad ja minuvastaste süüdistustega hääled, häirisid mind hingepõhjani.

„Mida sa otsid, õnnetu! Kuhu sa lähed, enesetapja?“

Need etteheited, katkematult korratavad, tekitasid minu südames segadust. Õnnetu, jah; kuid enesetapja? Mitte kuidagi! Need manitsused ja süüdistused olid minu arvates ebaõiglased. Oma füüsilise keha jätsin ma maha vastu oma tahtmist. Ma mäletasin kangekaelset duelli surmaga. Mulle meenusid arsti viimased sõnad ja südamlük hoolitsus, päevi kestnud valud ja delikaatne operatsioon soolestiku juures. Meenutuste ajal tunnen ma kraadiklaasi puudutust ja süstla ebameeldivat torget. Ma mäletan oma viimset maapealset stseeni, mis eelnes sellele suurele magamisele: näe, minu veel noor naine ja kolm last vaatasid mind igavikuks lahutamise hirmus.

Pärast ... see ärkamine märjal hämaral maastikul ja see minek, mis näis lõputuna.

Kuid miks mind mustata, süüdistades mind mingis enesetapus, olin ma ju sunnitud maha jätma kodu, perekonna, selle magusa kooselu omastega? Isegi kõige tugevam inimene ei suuda oma emotsioone täielikult talitseda. Algul suutsin kindlam olla, pärast hakkasin aga üle elama pikki kartlikkusperioode ja ma tundsin, et kaua tagasihoidud pisarad voolavad mu näole.

Kelle poole pöörduda? Kuitahes suur ka oleks minu Maa pealt kaasatoodud intellekt, ei saaks ma siiski muuta siinse elu reaalsust. Minu teadmised lõpmatuse ees näisid tormituule poolt aetavate väikeste seebimullidena, muutes teiseks maastiku ilmet. Ma olin miski, mida tõe orkaan kandis ära väga kaugele. See olukord ei mõjutanud aga kuidagi seda teist reaalsust, minu olemust ennast. Küsides iseendalt, kas ma ei ole hulluks läinud, konstateerisin oma südametunnistuse häält, kes ütles mulle, et olen ikka veel mina ise, Maa peal kogemusi ammutanud kultuuri ja tunnetega. Ka veel nendesamade füsioloogiliste vajadustega. Nälg nõrgestas kõiki kiudusid, kuid otsustavat absoluutset nõrkust siiski ei saavutanud. Kuskilt ilmusid vaatevälja rohelised metsikud puukesed, mis ümbritsesid veeniresid, millele ma janunevalt viskusin. Ahnelt sõin neid tundmatuid lehti, surusin huuled ebaselgele veele, ajal, kui seda võimaldas vastupandamatu jõud, mis mind aina edasi kihutas. Tihti imesin tee muda, mulle meenus kunagine igapäevane leib, ja siis ma nutsin lahinal ... Ma pidin end aina varjama arvukate loomalike olevuste jõukude eest, kes galopeerisid mööda nagu täitmatud röövloomad. Need olid tardumapanevad pildid!

Minu hirm aina kasvas. Iseeneses arutlesin, et peab ju olema mingisugune selle Elu Autor, kustahes ta ka asuks. See mõte lohutas mind veidi. Mina, maailma religioonide põlgaja, hakkasin nüüd tundma müstilise lohutuse vajadust. Arstina kangekaelselt kinnitatud oma põlvkonna negativismi külge, pidin nüüd võtma uue hoiaku. Tuli tunnistada enesearmastuse pankrotistumist, millele ma uhkelt andusin.

Kui mu jaks oli lõppemas, tundes end kleepununa Maa pori külge, püstitõusmiseks võimetuna, palusin ma Kõrgeimat Looduse Autorit ulatada mulle isalikud abistavad käed.

Kui kaua kestis see ahastav abipalve? Kui paljudeks tundideks ma nii jäin – kokkupandud kätega, sarnaselt südamevalus lapsele?

Ma tean ainult, et mu pisarad voolasid lahinal ja pesid mu nägu, et kõik minu tunded kontsentreerusid valusasse palvesse. Kas ma olen tõesti täiesti unustatud? Olen ju minagi Jumala poeg, kuigi ma ei hoolinud Tema ülima töö tundmaõppimisest siis, kui hulpisin inimlikus tühisuses. Miks see Igavene Isa ei andestaks mulle, Tema, kes annab mõistusetu lindudele pesa ja kaitseb heasüdamlikult õrnu lilli harimata põldudel?

Oh! Inimesel tuleb enne palju kannatada, kuni ta hakkab mõistma palve müsteeriumi ilu; tal tuleb teada, mis on südametunnistuse etteheide, mis on alandamine, mis on äärmuslik õnnetus, et edukalt juua võrreldamatut lootuse eliksiiri.

Sel hetkel tihe udu õhustus ja keegi ilmus, mingi Taeva poolt saadetu. Sümpaatne vanake naeratas mulle isalikult. Ta kummardus, vaatas mind oma suurte selgete silmadega ja rääkis: „Julgust, mu laps! Issand ei jätnud sind maha.“ Kibe nutt pesi mu hinge. Muutudes emotsionaalsemaks, soovisin ma kohe väljendada oma rõõmu ja arvamust lohutuse kohta, mis oli tulnud, kuid kogunud kõik oma allesjäänud jõuvarud, suutsin ainult küsida: „Kes sa oled, lahke Jumala saadik?“ Ootamatu heategija naeratas lahkelt ja vastas: „Nimeta mind Klarencoks, ma olen lihtsalt sinu vend.“ Minu jõuetust märgates lisas ta: „Nüüd rahune ja vaiki. Sa pead ergastumiseks puhkama.“ Kohe seejärel kutsus ta kohale kaks kaaslast, kes seisid teenistusvalmilt, ja käskis: „Aitame meie sõpra kriisiolukorra vahenditega.“ Laotati laiali valge voodilina ja mõlemad abilised olid lahkelt valmis mind sellel improviseeritud kandraamil kandma. Kui nad olid mind hoolitsevalt tõstmas, jäi Klarencok hetkeks mõttesse, justkui meenutades edasilükkamatut kohustust, ja lisas: „Läki hetkegi kaotamata. Ma pean võimalikult kiiresti Meie Kodus olema.“

III

Kollektiivne palve

Mind kanti sellel linal nagu harilikku haavatut. Lootustandvana kangastus mul silmade ette taasergastumise pilt.

Klarenco, toetudes valgustavast ollusest kepile, peatus kõrges müüris ronitaimedega kaunilt raamistatud suure ukse ees. Otsivalt surus ta punktile müüril, ja näe – avanes pikk avaus, millesse me vaikselt sisenesime. Selles valitses mahe valgus: kaugemal olev romantiline valgusti andis kevadõhtuse hämaruse. Edasi liikudes märkasid majesteetlikke ehitisi avarates aedades.

Klarenco märguande peale panid minu kandjad improviseeritud kanderaami minuga delikaatselt maha. Minu silmadele avanes maapealsele suurele haiglale sarnaneva valge ehitise vastuvõtuuks. Kaks noorukit, seljas lumivalged linased kitlid, jooksid minu heategija kutse peale abvalmilt juurde. Sel ajal kui nad mind kohendasid, et mind hoolikalt sisse kanda, kuulsin ma seda lahketa vanurit hellitavalt soovitamas: „Paigaldage meie hoolealune paremat kätt paviljoni. Kuid nüüd oodatakse mind. Homme varahommikul ma näen Teda jälle.“ Suunasin talle tänupilgu ning mind kanti suurde mugavasse rikkalikult möbleeritud tuppa ja asetati ootavasse voodisse.

Emmates neid kahte hooldajat oma tänuvibratsioonis, püüdsin ma neid kõnetada ja lõpuks õnnestus mul öelda: „Sõbrad, ma palun teid, selgitage mulle, missuguses uues maailmas ma asun ... Milliselt tähele tuleb praegu mulle käesolev kallistus, särav valgus?“ Üks neist pani käe mu laubale, justkui oleks ta minu ammune tuttav, ja vastas: „Me asume Maa naabruses asuvas vaimses sfääris ja see käesoleval hetkel meid valgustav Päike on seesama, mis kunagi elustas meie füüsilist keha. Kuid siin on meie nägemine võimsam. See Täht, mille Issand tegi valgustandvaks meie maapealseteks töödeks, on kõrgeväärtuslikum ja ilusam, kui me lihalikus kehas olles arvame olevat. Meie Päike on elu ja valguse jumalik allikas; see, mida ta laiali kiirgab, pärineb kogu Loodu Autorilt.“

Mina kui austuse kõige kõrgema laine läbinu vaatasin tähelepanelikult seda mahedat valgust, mis läbi akna sisse kiirgas, ja mul kadusid igavikulised mõtted. Siis meenus mulle, et Maal ei vaadanud ma kunagi Päikest ega mediteerinud selle mõõtmatu headuse üle, selle üle, kes seda meile Elu igavese tee jaoks annab. Seega sarnanesin ma õnnelikule pimedale, kes avab silmad imeilusa Looduse ees pärast pimeduse pikaajalisi aastasadu.

Siis toodi mulle taastavat puljongit ja seejärel värskendavat vett, küllastatud nähtavasti jumaliku loova energiaga. See väike hulk vedelikku taastoiutas mind ootamatult. Ma ei oska öelda, mis supp see oli – kas rahustav toit või tervendav ravim. Minu suurim emotsioon järgnes mõne hetke pärast.

Alles väljusin ma lohutavast toiduüllatusest, kui kuuldus jumalik meloodia hulga magusa helinditena, suunduvatena Kõrgematesse Sfääridesse. Need imetusväärset harmoonilised helid läbisid mu südant. Minu küsivat ilmet nähes selgitas minu kõrval seisev hooldaja meeleldi: „Meie Kodus on saabunud hämarik. Selle koloonia kõik Kristusele pühitsetud sektsioonid on seotud Kubermangu juhtkonna palvelatega.“ Muusika täitis toa palsamina. Hooldaja jättis viisakalt hüvasti: „Nüüd jää rahu. Ma tulen kohe pärast palvust tagasi.“ Äkki valdas mind ängistus. Ma palusin teda anuvalt: „Kas ma saaksin Sinuga kaasa minna?“ – „Oled veel liiga nõrk,“ vastas ta lahkelt. „Siis, kui sa tunned end sobivas toonuses ...“

Tänu erilisele muusikale olid taastunud minu kõige varjatumad jõud.

Tõusin ennastületavalt püsti ja toetusin vennalikule käsivarrele, mis mulle ulatati. Kõikudes sisenesis avarasse saali, kus arvukas olevuste kogum vaikselt iseenesesse süüvinult mediteeris.

Säravalt valgustandvast võlvist rippusid tagasihoidlikud lillevanikud laest põrandani, moodustades laialikiirgavaid kõrgema vaimsuse sümboleid.

Nähtavasti ei märganud keegi minu juuresolekut, samas suutsin mina vaevu oma kõige suuremat üllatust varjata. Näis, et kõik koosviibijad olid pingsas ootes. Tagasi hoides arvetuid meeles mõlkuvaid küsimusi, märkasid ma ees suure intensiivsusega valgust. Moodsa telesaate kohaselt ilmus imeilusa templi kujutis. Troonil istus vanur, seljas ülisäravalt kiirgav valge rüü ja valgusest

kroon. Liikumatumult palvetades vaatas ta üles. All saatsid tema palvet seitsekümmend kaks olevust austavas vaikuses. Üllatunult märkasin nende keskel Klarencot.

Ma surusin sõbraliku hooldaja käsivart. Aimates minu peatseid küsimusi toimuva kohta, selgitas ta vaikselt, peaaegu sosistades: „Ole nüüd vaikselt. Kõigis Meie Kodu eluruumides ja institutsioonides palvetatakse praegu koos Kubermangu juhatajaga kaugemate kuulmis- ja nägemisvahendite vahendusel. Kiitkem Nähtamatu Taeva Südant!

Vaevalt sai ta selgituse lõpetada, kui seitsekümmend kaks palves olnud olevust hakkasid väljendamatult meeldivat hümn meloodiliselt laulma. Klarenco nägu paistis nende hulgas mulle intensiivsemalt valgustatuna. See taevalik hümn väljendas kõige puhtamat tänu.

Taas kõlasid salapärased rahu- ja rõõmuvibratsioonid. Ja kui need hõbedased noodid vaikisid, muutus pildiks kaugel, kõrgel kohal olev kuldsete triipudega sinine süda.*

Kohe pärast seda järgnes paitav muusika. Võib-olla kostis see vastusena ülistustele kõrgematest sfääridest. Seejärel langes meile siniste lillede sadu ja kuigi me nägime neid taevasi meelespealilli, ei õnnestunud mul neid käes säilitada. Need pisikesed õiekroonid voolasid laiali, puudutades meie otsaesist ning andes meile uut jõudu.

Pärast seda imelist palvet tulin ma oma hooldesõbra abil tagasi haigla tuppa.

Ma ei tundnud ennast enam raske haigena, nagu see oli enne ühispalvet. See esimene ühispalve Meie Kodus muutis minu seisundit täielikult. Ootamatu meeldivustunne kinnistus minu hinges. Esimest korda pärast aastaid kestnud kannatustejada täitus minu süda, see kaastundlik, igatsev ja vaevatud, sarnaselt tühjale peekrile, uuesti lootuselikööri tugevdavate tilkadega.

* Sümboolne kujutis, tekitatud koloonia asukate meelelistest vibratsioonidest.

Autor

IV

Vaimne arst

Järgmisel päeval, pärast põhjalikku taaslustavat und, sain sõbralikult Päikeselt kiirgavat õnnistust – nagu mõnusa läkituse südamele. Tugevnev helendus kiirgas läbi laia akna, ujutades toa kallistava valgusega üle. Ma tundsin end uue inimesena. Teistsugused jõud sisenesid minusse. Tundus, nagu imaksin sisse hingates selle elu rõõmu. Kuid hinges oli ainus muremõte: koduigatsus, mõtteühendus kauge perekonnaga. Hulk küsimusi hakkas mind vaevama, kuid tänu saabunud südamerahule suutsin neist vabaneda.

Tekkis tahtmine tõusta, nautida Looduse etendust, täis tuulepuhanguid ja valgust, kuid see ei õnnestunud; ilmselt ei ole mul hooldaja magnetilise abita võimalik tõusta.

Minu teadvus ei olnud veel taastunud pärast neid üksteisele järgnenud üllatusi, kui uks avanes ja märkasin sisenemas Klarencot sümpaatse tundmatu saatel. Nad tervitasid mind viisakalt, soovides mulle rahu. Minu eilne heategija küsis minu enesetunde kohta. Samas sekkus minu hooldaja ja informeeris teda minu olukorrst.

Naeratades esitles sõbralik vanur Klarenco mulle oma kaast: „Saage tuttavaks – vend Hendriko, koloonia Arstimise halduspiirkonna ametnik.“ Valges riietuses, sümpaatiat kiirgava ilmega Hendriko kuulatas kaua mu rinda, naeratas ja ütles: „On kahetsusväärne, et ta tuli enesetapu tagajärjel.“ Klarenco jäi selgeilmeliselt rahulikuks, aga mina tundsin endas väljapurskuvat protesti.

Enesetapja?! Mulle meenusid nüüd salakavalate olendite räiged süüdistused selles eelmises Varjualas. Hoolimata suurest tänutundest, mis mul oli tekkinud, ei suutnud ma sellist süüdistust kuuldes vaikida.

„Ma arvan, et siin on eksitus,“ ütlesin solvunult ja kindlalt, „see ei olnud minu siiatuleku põhjuseks. Ma võitlesin rohkem kui nelikümmend päeva taastusravilas, püüdes surma võita. Mulle tehti kaks tõsist operatsiooni soolte ummistuse tõttu ...“

„Jah,“ vastas arst, olles õilsalt selgeilmeline, „kuid sel ummistusel olid omad sügavad põhjused. Minu sõber ei mõelnud ehk selle üle küllaldaselt. See vaimne organism esitleb iseendas maailma tegude täielikku ajalugu.“ Austavalt kummardudes näitas ta minu keha kindlaid punkte.

„Hinnakem soolestiku piirkonda,“ ütles ta. „See ummistus pärines vähifaktoritest, ja need siin omakorda mingitest minu austatud venna mõtlematustest süüfilisega seotult. Võib-olla ei oleks see haigus võtnud nii tõsist kulgu siis, kui sinu mõistuse käitumine Maa peal oleks kohanenud vendluse ja kainuse põhimõtetega. Kuid sinu isiklik kooselamise viis (sagedased ärritumised ja sapises tujus olemised) püüdis laostavaid vibratsioone sinu kuulajatelt. Kas sa ei ole mõelnud, et viha on negatiivsete jõudude allikas sinule enesele? Sinu enesevalitsemise puudumine, tähelepanematus suhtlemisel ligimestega, keda sa oled sageli tahtmatult solvanud; see juhtis sind rohkem kui ühel korral madalatasemeliste ja haigete olevuste sfääri. Sellised tingimused kõndusid aina rohkem sinu füüsilist seisundit.“

Pika vaikimise järel, uurinud mind tähelepanelikult, jätkas ta: „Kas sa, mu sõber, juba märkasid, et sa ise oma maksa vigastasid ja et sa oma neerudest ei hoolinud, vihates vastutustundetult nende pühi andeid?“

Eriskummaline jahmatus valdas mu südant. Näiliselt ignoreerides minu ängistust, jätkas arst:

„Materiaalse keha organid sisaldavad endas Issanda kava kohaselt arvutult reservivõimalusi, kuid minu sõber laskis mööda ülihaid võimalusi, kasutades valesti füüsilisest kogemusest saadud rikast kapitali. See oli suur ülesanne, mille olid Kõrgema Vaimse Maailma õpetajad sulle usaldanud, aga sa piiritlesid end ikkagi mingisuguse lihtsa elu proovidega, mis ju ei ammendunud! Kogu oma seedimissüsteemi ei hävitanud sa rämpstoidu ja alkoholiga, vaid hoopis süüfilis kahandas sinu sisemisi jõude ... Nagu sa näed, on enesetapp ümberlükkamatu.“

Jäin mõtteisse inimese tee probleemide üle. Maapealse elu ajal varjusin ma edukalt erinevate näomaskide taha, kujundades neid ümber vastavalt olukorrale. Muide, siis ei osanud ma oletada, et keegi nõuab minult kunagi mingisugust aruandlust nende banaalsete episoodide kohta, mida ma harilikult pidasin

tähenduseta faktideks. Siiani hindasin ma inimeste vigu kriminoloogia aspektist: igasugune tühine juhtum väljaspool seda kuulus minu arvates loodusnähtuste hulka, nüüd ilmnes teistsugune süütegude kontrollimise protsess. Ma ei seisnud mingisuguse piinajate tribunali ees ega üllatanud mind pörgulikud kuristikud – vastupidi, naeratavad heategijad nagu mingid lapsehoidjad arvustavad minu justkui otsustusvõimetu, vanemate silme alt ära oleva lapse viletsust. See iseeneslik huvitumine lisas mulle mõistmist inimese tühisusest. Kui minu juurde tuleksid kuradid ja piinaksid mind kolmhammastega, võib-olla saaksin ma jõudu murdumiseks, aga mitte nii mõrult. Kõigest hoolimata on siin Klarenco tohutu headus, arsti hoolitsev hääletoon, vennaliku hooldaja rahulikkus – see kõik tungis minu vaimu põhja. Minus puudus igasugune vasturääkimistahe: õnnetu pahandatud poisi sarnaselt hakkasin ma nuuksudes nutma selle valu tõttu, millest pääsmisvahend näis puuduvat. Ei olnud võimalik mitte nõustuda Hendrikoga: tal oli vaieldamatult õigus. Lõpuks, lämbudes tühisuse tõugetest, mõistsin ma oma eelnevate kergemeelsushetkede ulatust. Vale tõekspidamine isikliku väärikuse kohta andis koha õiglusele. Minu vaimusilme ees eksisteeris nüüd ainult kannatav reaalsus: ma ju olin enesetapja, ma kaotasin inimliku kõrgeväärtusliku mugavuskogemuse, ma ei olnud muud kui laeva purustaja, keda halastavalt võõrustatakse.

Siis istus suurhing Klarenco minu kõrvale voodile, silitas isalikult mu juukseid ja rääkis südantliigutavalt:

„Oh, mu poeg, ära hala nii kibedalt. Ma tulin su juurde, kuuldes sind armastavate Kõrgemates Sfäärides asuvate vaimude eestpalvel. Sinu pisarad jõudsid nende südameni. Kas sa ei soovi olla tänulik neile, kes hoidsid sind rahulikuna oma isiklike vigade hindamise juures? Tõesti, sinu olukord on ju teadvusetu enesetapja oma, kuid tunnistagem siiski, et iga päev lahkuvad sajad inimesed Maalt samas seisundis. Seega rahune. Saa kasu kahetsuse aardest, säilita südametunnistuse etteheite õnnistus, kuigi hilinenult, mitte unustades, et kurvastamine ei lahenda probleeme. Usalda Issandat ja ole ustav meie vennalikule andumusele. Vaigista erutatud hinge, sest ka paljud meist siinolijaist on läbinud neidsamu teid nagu sina.“

Nende õilsate sõnade juures surusin ma oma pea heategija isalikule rinnale ja nutsin kaua.

V

Ravi abi

„Kas sa oled Klarenco hoolealune?“ Küsimuse esitas meeldiva ilma nooruk.

Käes rippumas suur kott, milles olid nähtavasti arstimisvahendid, naeratas ta mulle lahkelt. Vastuseks minu jaatavale noogutusele käitus ta vabalt ja vennalikult ning ütles:

„Ma olen Lizio, sinu vend. Minu direktor on sinu abistaja Hendriko. Ta nimetas mind sinu põetajaks nii kauaks, kuni sa seda vajad.“

„Kas sa oled põetaja?“ küsisin ma.

„Ma olen raviteenistuse juures haigete külastaja. Ma ei tee mitte ainult koostööd põetamisel, vaid informeerin ka toimingutest, kellele milline abi osutub vajalikuks, või teen eelkorrastusi seoses saabuvate haigetega.“

Minu üllatust märgates selgitas ta:

„Minutaolisi teenijaid on Meie Kodus palju. Äsja meie kolooniasse saabunud Sõber ei tea loomulikult meie tööde mahtu. Selleks, et sa saaksid mingi ülevaate, piisab mul öelda, et ainult siin, selles osakonnas, kus sina oled, on rohkem kui tuhat vaimhaiget. Tea, et see osakond siin on üks kõige väiksematest meie haiglas.“

„Kõik siin on ju imetusväärne!“ hüüatasin ma. Ennetades minu kõne libisemist kiitmisel, tõusis Lizio toolilt, kus ta mugavalt istus, ja hakkas hoolikalt minu rinda kuulutama.

„Sinu soolestiku piirkonnas on tõsiseid kahjustusi, kahtlemata vähijärgsed märgid; maksas näitab rebendeid; neerudes tulevad ilmsiks enneaegse kulumise märgid.“

Lahkelt naeratades lisas ta: „Kas minu vend teab, mida see siin tähendab?“

„Jah“ vastan mina, „eile selgitas arst seda mulle, öeldes, et nende häirete põhjustaja olen ma ise ...“

Märganud minu häiritud vaevalist ülestunnistust, ruttas ta mind lohutama:

„Kaheksakümnest haigest, keda mul tuleb iga päev põetada, on viiskümmend seitse samas olukorras nagu sina ja võib-olla sa ei tea, et siin on ka vigaseid. Kas sa juba hakkasid sellest mõtlema? Kas sa tead, et hoolimatud inimesed, kes halva juures on oma silmad ära kasutanud, ilmuvad siia tühjade silmakoobastega; et salakavalad, kellel on alati mõttes oma kerge elu loomulikku pärandust kuritegudeks kasutada, kogevad halvatuksjäämise valusid, ja mõnikord on hooldatavad jalutud; et kahetsusväärsed seksi kõrvalekalletest painatud tulevad siia täiesti hullumeelsetena?“

Minu suure imestuse juures jätkas ta:

„Meie Kodu ei ole mingisugune võitnud vaimude jäämiskoht selle sõna täpses tähenduses. Me oleme õnnelikud, kuna meil on töö. Rõõm on koloonia igas nurgakeses, sest Issand ei keelanud meile teenimise õnnistatud leiba.“

Kasutades pikemat pausi, väljendasin ma südantpuudutavalt:

„Edaspidi, minu sõber, selgita mulle kõike. Ma tunnen oma südant kergendatuna ja rahulikumana. Kas sinne piirkond on mingisugune taevalik valitute asupaik?“

Lizio vastas naeratades: „Meenutagem vana õpetust paljude kutsutute ja väheste valitute suhtes Maal.“*

Suunanud oma pilgu kaugele horisondile, justkui kinnitades kogemusi enda kohta meenutust lõuendil, lisas ta rõhutatult: „Religioonid sinu planeedil kutsuvad inimesi Taeva banketile. Puhta südametunnistusega, mitte keda tahes. Kes kunagi sai mingisugust tundmist Jumalast, ei tohiks ettekäändeks tuua Jumala tundmatust. Loendamatu on see kutsutute arv, minu sõber; kuid kus on kutsele vastajad? Väheste eranditega annavad need kutsutud meelsamini teistsugustele kutsetele järele. Kasutatakse igasuguseid võimalusi heast kõrvalekaldumiseks, toidetakse iga ebavooruse kapriisi, lüüakse oma keha mõtlematute hoopidega laiali. Ja ongi käes tulemus: tuhanded inimesed lahkuvad lihalikust maailmast teadmatuse valusas seisundis. Lugematud hullumeelsete, haigete ja teadmatute massid hulguvad igal pool planeedi pinna naaberpiirkondades.“

Minu imestust märgates küsis ta: „Kas sa mõtled, et keha surm juhatab meid imede piirkondadesse? Me oleme sundaetud raskele tööle, paljudele rasketele teenimistele, millele võivad

lisanduda võlad. Halba tehes tekivad võlad Maal ja kuitahes kõrgele me läheksime, me peame tingimata tagasi tulema, et neid võlgu heastada, pestes nägu maapealse higiga; me peame purustama vihkamise ahelad ja asendama need armastuse pühade sidemetega. Ei ole õiglane sundida kedagi teist kitkuma seda peenart, kuhu sa ise oma kätega oled ohakaid külvanud.“

Ja ta lisas õigustavalt: „Vaata, see ongi toiming paljudele kutsututele, minu kallid. Issand ei unusta ühtki inimest, kuid väga vähesed inimesed mäletavad Teda.“

Olles sügavalt kurb, oma isiklikke eksimusi meenutades ja saades nüüd teada isiklikust vastutusest, karjatasin ma: „Kui salakaval ma olin!“

Kuid enne minu halamise jätkamist pani põetaja õrnalt käe mu huulte ja sosistas:

„Vaiki! Mõelgem nüüd vajalikule tööle. Õige kahetsuse puhul tuleb arukalt rääkida sellest, kuidas ehitades edasi olla.“

Seepeale laskis ta käte abil voolata minu peale magnetilisi laineid. Suunates neid soolte piirkonda, küsis ta: „Kas sa tunnetad praegust spetsiaalset ravi vähi piirkonnas? Noh, hüva, jäta endale hästi meelde: igasuguse ausa arstimise süsteemiks on armastuses teenimine, abistamise kooskõlaline töö. Kuid tervise taastamise vaev sõltub täiesti indiviidist, eraldi iga vaimu kohaselt. Sina, mu vend, saad kallistavalt ravitud, saad tunda end erksana nagu kõige parematel aegadel sinu maapeelses nooruses. Sa hakkad kõvasti tööle ja ma arvan, et sinust saab üks kõige parematest töötajatest Meie Kodus. Siiski kestab sinu häire põhjus sinus edasi, kuni sa Jumala annet – **tervist** – hävitavatest idudest vabastad. Sa hävitasid oma peenetundelist tervist moraalse hoolimatuse tõttu ja aina rohkemat naudingut soovides kui muud inimesed. Maine, lihalik keha, milles me teeme niipalju liialdusi, on ka see õnnistatav ala, kus saab teha viljakat tööd enda radikaalseks uuestitervendamiseks, kui me ainult õigesti täidame meile pandud kohustusi.“

Ma hakkasin mõtisklema selle mõtteka jutu üle, mõistes Jumala headust selle kõige ülevamas südantliigutavas tunnetuses, ja puhkesin nutma.

Lizio lõpetas vaikselt arstimise sel päeval ja rääkis: „Kui pisarad ei teki mässust, siis on need alati puhastavad. Nuta, mu sõber.“

Saa südamele kergendust. Ja õnnistagem neid mikroskoopilisi organiseeringuid, neid liharakke Maal. Nii alandlikud ja kõrgeväärtuslikud, nii vihatavad, kuid nii imetlusväärset oma teenistusvalmiduse tõttu! Kes avaks nendeta meile taas paremaks muutumise templi (keha)? Kui palju aastatuhandeid tuleks meil siis teadmatuses elada?“

Nii rääkides ta silitas minu pilvist otsaesist ja, andnud vennaliku musi, lahkus.

* Matteuse 22:14. *Tlk.*

VI

Kõrgeväärtuslik manitsus

Järgmisel päeval pärast videvikupalvet tuli Klarenco minu juurde ühe tegusa külastajaga.

Õilsusest särades küsis ta minult kallistades: „Kuidas sa end tunned? Paremini?“

Tegin näo, nagu seda teeb haige, keda Maal kallistatakse, lõdvestudes puhkenud emotsioonides. Maal on selline vennalik kallistus teinekord valesti mõistetav. Järele andes kauaaegsele halvale harjumusele, hakkasin ma oma mõtet tutvustama, samas võtsid minu mõlemad heategijad minu juures mugavalt istet.

„Ma ei saaks eitada, et mul on parem, aga siiski ma kannatan väga. Tugevad valud soolestiku piirkonnas, imelik südamesurutise tunne. Iial ei arvanud ma endas olevat sellist suurt väljakannatamisvõimet, mu sõber. Oh, kui raske on minu kauaaegne rist! Nüüd, mil suudan oma mõtteid koguda, on mul tunne, et see valu hävitas minus kõik võimalikud jõud ...“

Klarenco kuulas tähelepanelikult, seejuures ei näidanud tema miimika vähimatki asjasse sekkumist. Saanud julgust sellest hoiakust, jätkasin ma:

„Peale selle on minu moraalsed kannatused väga suured, neid ei ole võimalik väljendada. Pärast välise maru vaikimist, siis tänu saadud abile, langen nüüd uuesti masendusse. Mis toimub minu abikaasaga, minu lastega? Kas minu esmasündinu on minu kauase soovi, hellitatud ideaali teel? Ja tütrekesed? Minu õnnetu Zelia ütles ikka, et ta sureb igatsusest, kui ta mind kunagi kaotab. Milline imetlusväärne abikaasa! Ma tunnen veel praegu tema pisaraid minu viimastel hetkedel. Ma ei tea, kui kaua pean seda eemaloleku suruvat kurbust läbi elama ... Üksteisele järgnenud ülestunnistused pühkisid minust igasuguse ajataju. Kus asub minu kaastunde väärne kaaslanna? Kas ta nutab minu keha tuha juures või surmapiirkondade pimeduses? Oh, minu valu on ju väga mõru! Milline hirmus määratlus on

mehel, kes on end perekonnale ohverdanud! Ma mõtlen, et väga vähe inimesi kannatab nii palju kui mina! Selle planeedi saatuselöögid, unistustes pettumine, haigused, mittemõistmine ning meelepaha summutasid harvu rõõmuoote; seejärel keha surmaga kaasnenud kannatused ... Edasi tohutud hauatagused kannatused! Seega, mis on elu? Kas viletsuste ja kannatuste jada? Kas tõesti puudub rahu külvamise vahend? Kuigi tahaksin olla optimistlik, tunnen ma ometi, et minu mõte õnnetusest on minu vaimu ümber piiranud justkui hirmus südamekartser ... Milline must määratlus, õilis heategija!”

Jõudnud selle punktini, oli see kaeblemise torm ajanud minu hingelootsiku pisarate ookeani. Seepeale tõusis rahulik Klarence ja küsis siiralt: „Mu sõber, kas sa tõepoolest tahad oma vaimu tervise taastumist?”

Minu noogutuse peale jätkas ta:

„Siis õpi endast mitte liialt rääkima ja seejuures üldsegi mitte oma valust. Hädaldamine on meelega haigus ja see haigus on ju vaevategeva leviku ja ravimisega. Tingimata on vaja luua endale uued mõtted ja valitseda oma suud. Me saavutame vaimse tasakaalu ainult oma südant Jumala päikesele avades. Seda vajalikku pingutust tuleb käsitleda kui ahistuse hävitamist, tuleb näha kannatusi seal, kus tekib ülendav võitlus hinge päästmisel pimedusest. Mida rohkem raiskad sõnu oma valudega arvestamisel, seda tülakamad on sidemed, mis hoiavad sind kinni tühisuste meenutustes. Seesama Isa, kes hoolitseb sinu eest, võõrustades sind siin selle maja katuse all, aitab ka sinu maapealseid sugulasi. Meil tuleb arvestada oma pere grupi püha ehitist, kuid samas mitte unustada, et meie perekond on universaalse perekonna lihtne osa Jumala juhtimise all. Me seisame sinu kõrval, et lahendada sinu praegusi probleeme ja siluda tulevaseid projekte, kuid üldsegi mitte selleks, et tagasi astuda viljatule hädaldamise põllule. Muide, me võtsime praeguses koloonias endale kõige vaevanõudvama kohustuse kui õnnistuse, et teha midagi sellise arvestusega, et jumalik kaitselmuks valaks armastust laiali seni, kui me elame võlgade karma all. Võlgade maksuvahendiks on armastuse praktiseerimine. Kui soovid jääda siia abistamise majja, siis õpi õigesti mõtlema.“

Seni kui ta rääkis, kuivasid mu pisarad ja õilsa õpetaja poolt stimuleerituna võtsin ma teise hoiaku, olgugi et tundes häbi oma nõrkusest.

„Kas sa ihus olles,“ jätkas Klarenco lahkelt „ei püüelnud loomuliku kasusaamise headele positsioonidele? Kas ei armastanud sa lubatud eluvahendite saamist, soovides head elujärge oma kallitele? Kas ei huvitunud sa vastava töö tasuvusest ja mugavustest, millega saaksid teenet osutada oma perekonnale? Siinne programm ei erine sellest – muu on ainult detailid. Ihu ringkondades on kokkulepped ja rahaline garantii; siin töö ja surematu vaimu lõplikud saavutused. Valu tähendab minu vaatepunktist võimalust oma hinge rikastada; see maadlustee on Jumala plaanide realiseerimiseks. Kas sa mõistad erinevust? Mõne töö juures on nõrgad hinged tegevuseta pikali ja kaebavad möödakäijatele vaid oma kurba saatust; kuid tugevad võtavad seda ülesannet kui püha kingitust, mille lahendamisega valmistavad nad end ette täiusele. Mitte keegi ei laida sinu õigustatud tagasiigatsust ega pretendeeri sinu kõige õilsamate tunnete voolu peatamisele. Ma teen siiski märkuse, et lootusetu nutt ei too head. Kuna sa armastad oma maapealset perekonda, siis tuleb ju olla tubli, et neile kasulik olla.“

Tekkis pikk paus. Klarenco jutt viis mind tervekstegevatesse mõtetesse.

Jäin selle targa vaimu kõrgeväärtuslikust manitsusest mõtlusse. Klarenco, sarnaselt isale, kes kustutas oma laste mälestustest tühisused, et nad suudaksid selgelt uuesti alustada oma õppetundi, küsis sooja naeratusega: „Noh, kuidas sa nüüd end tunnend? Paremini?“

Rõõmustasin, et mulle on andestatud, ja nagu laps, kes soovib õppida, vastasin taashingestatult:

„Ma tunnen end palju paremini, et mõista Jumala tahet.“

VII

Lizio selgitused

Kordusid Klarenco visiidid ja Lizio igapäevane tähelepanu.

Püüdes end uutele kohustustele kohandada, tundsin ma südames kergendust.

Vähenesid valud ja takistused praeguses kimbatusteta minemises, kuid märkasid, et põhjalikuma meenutuse korral füüsilistest läbielamistest ilmus uuesti äng, hirm tundmatu ees, uue keskkonnaga mittekohanemise äng. Hoolimata sellest süvenes minus kindlustunne.

End laial aknalaul ette kallutades vaatlesin ma nautivalt avarat horisonti. Loodusvaated olid erilist muljet tekitavad. Peaaegu kõik oli Maa kujunditest nauditavam. Värvid olid omavahel harmoonilisemad, aine õrnem. Taimestikuvaip kattis pinnast. Suured puud, rikkad puuviljasalud, meeldivad aiad. Valguskroonidega mäed joonistusid taamal, jätkus ala, millel laius koloonia. Kõik oli hoolikalt haritud. Üsna lähedal olid erikujulised võrdsete vahekaugustega elegantsed ehitised. Kõigi ustelävede ääres aina lilled; mõned majakesed eristusid oma veetlevuses, ümbritsetuna luuderohuhekkidest, kus õitsesid mitmevärvilised roosid; siin-seal oli lausa õitemeri, kaunistades rohelist kaleidoskoopiliste nüanssidega.

Õhus lendlesid värvirikka sulestikuga linnud, laskusid parvedena taamal kõrguvatele valgetele tornidele, justkui taeva poole sirutuvatele hiiglasuurtele liiliatele.

Siit aknaavalt vaatlesin ma uudishimulikult liikumist pargis. Ülimalt üllatunult nägin ma koduloomi leherikaste puude vahel allika juures järjekorras seismas.

Oma enesevaatluse mõistmatuses tekkisid mul igasugused küsimused. Ma ei suutnud mõista siinsete analoogsete vormide paljusust maapealsega võrreldes. Asusin ma ju hetkel vaimses piirkonnas?

Lizio, minu viisakas igapäevakaaslane, ei hoidnud kokku selgituste andmisega:

„Keha surm ei juhata inimest mingisse imeolukorda. Igasugune arenguprotsess on tingimata seotud mingi gradatsiooniga. Kehast lahkunuile eksisteerivad mitmeastmelised piirkonnad, samuti nagu lihalike inimeste juures on lugematul arvul üllatavaid seisusi, auastmeid, kraade. Hinged ja tunded, vormid ja asjad – kõik alluvad looduse laialijaotumise põhimõtetele ja õiglasele hierarhiale.“

Mind tegi rahutuks paljudeks nädalateks sinna terviseparki jäämine, mittekülastatavana ühegi tuttava poolt Maa pealt. Tõepoolest, ma ei olnud ju üksi oma sõpruskonna keskel, kes püüdsid selgust saada haua mõistatusele. Minu vanemad lahkusid minust varem suurele teele. Samuti tulid mitmed sõbrad siia minust varem. Miks ei esitlenud nad end selles vaim-haigete toas, et kergendada minu valutavat südant? Piisaks mõnest vähesest lohutusemomendist.

Ühel päeval ei suutnud ma end enam valitseda ja küsisin hoolsalt põetajalt:

„Minu kallid Lizio, kas on võimalik siin kohtuda mõne inimesega, kes on füüsilise keha surma läbi siia minust varem saabunud?“

„Miks mitte? Kas sa arvad, et oled unustatud?“

„Jah. Miks nad mind ei külasta? Maal kogesin ma alati ema armastavat hoolt, ent siiski ei ole ema mu juurde tulnud. Ka minu isa lahkus sellele pikale teele kolm aastat enne mind.“

„Noh, hästi, võta teadmiseks,“ selgitas Lizio. „Sinu ema aitab sind päeval ja ööl, alates kriisist enne su siiatulekut. Kui sa voodisse heitsid, et ära võtta maine riietus, kahekordistus tema huvi sinu vastu. Sa nähtavasti ei tea, et sa viibisid madalamates piirkondades kauem kui kaheksa aastat. Ta ei kaotanud kunagi julgust. Ta oli Meie Kodus sinu pärast sageli eestpalves. Ta palus Klarenco vaheabi ja siis ta alustas sageli sinu juures olemist, kuni see tühine maapealne arst tunnistas oma jõuetust, ja seda selleks, et tekiks taevane poeg. Kas said aru?“

Minu silmad täitusid pisaratest. Ma ei teadnud, mis ajast olen Maalt eemal. Ma soovisin selle mittetajutava kaitsmise protsessiga tutvuneda, kuid ei suutnud. Vaevaliselt tagasihoitavad pisarad tegid mind kõnevõimetuks.

„Sel päeval, kui sa usinasti palvetasid,“ jätkas põetaja, „kui

hakkasid mõistma, et kõik universumis kuulub Kõigekõrgemale Isale, oli sinu nutt hoopis teistsugune. Kas sa ei tea, et on sellised sajud, mis hävitavad, aga ka sellised sajud, mis loovad. Ka sellised pisarad on olemas. On ilmne, et Issand ei oota meie palveid, selleks et armastada. Siiski tuleb meil endil omandada kindel saamisvõime, selleks et mõista Tema piiratud headust. Tahmunud peegel ei peegelda valgust. Meie Isa ei vaja meie kahetsemistegu, kuid tunnistagem, et kahetsusteod on meile endile ülimalt kasulikud. Kas sa mõistad? Kuulnud sinu ema palveid, leidis Klarencod sind vaevata, kuid sina ei leidnud kaua Klarencot. Ja kui sinu emakene sai teada, et tema poeg käristas lõhki varjude köidikud tänu palvetele, ta, nagu mulle teatati, hakkas rõõmust nutma ...“

„Kuid kus asub minu ema?“ hüüatasin ma. „Kui see mulle on lubatud, tahan ma teda näha ja kallistada, olla põlvili tema jalgade juures!“

„Ta ei ela Meie Kodus,“ ütles Lizio „vaid kõrgemas piirkonnas, kus ta töötab, ja mitte üksi sinu jaoks.“

Märganud minu illusiooni kadumist, lisas ta vennalikult:

„Kindlasti tuleb ta kunagi sind vaatama, varem veel, kui me oletame. Kui soovitakse midagi, südamest ja südamlilikult, siis see juba toimib. Seda õppisid sa ise.“

Aasta aasta järel liikusid sa ringi nagu sulg, toites hirmu, kurbust ning pettumusi. Kuid niipea, kui sa kehasid oma mõistmises vajaduse Jumaliku toetuse saamiseks, suurendasid sa mõistuse vibratsiooni hulka ja saavutasid nägemisvõime ja abi.“

Särasilmi, saadud selgitustest julgustatuna, laususin ma otsustavalt ja valjuhäälselt:

„Seega soovin ma seda kõigi oma jõududega ... Ta tuleb, ta ju tuleb ...“

Lizio jättis minuga jumalaga intelligentselt naeratades ja sõbralikult hoiatades ning mõisteliselt rääkides: „On tähtis mitte unustada, et millegi väärika täideviimine nõuab kolme põhjaneva tingimuse rahuldamist, ja nimelt: esiteks – soovida, teiseks – teada soovida ja kolmandaks – väärida, või teisisõnu – innukalt tahta, teha järjekindlat tööd ja osutada tõelist teenet.“

Pöetaja lahkus naeratades, samas jäin mina vait, mõtiskledes nii väheste sõnadega öeldud avara programmi üle.

VIII

Teenimiste organiseerimine

Saanud mõne nädala intensiivravi, väljusin ma Lizio saatel esimest korda oma ruumidest.

Tänavail toimuv avaldas mulle sügavat muljet. Leherikkad puud palistasid avaraid avenüüsid. Puhas õhk, vaimne rahu ja samas toimuv vilgas tegevus. Tänavad olid rahvast täis. Liiguti vilkalt edasi-tagasi. Näis, et ühtede mõtted olid kusagil eemal, kuna teised suunasid tervitava pilgu mulle. Üksteisele järgnevate üllatuste taustal hakkas Lizio mulle selgitusi andma:

„Praegu oleme Abistamise Ministeeriumi kvartalis. Kõik, mida siin näeme – elamud ja muud ehitised – on asutused ja varjupaigad, mis on meie osakonna ülesannete täitmiseks siia sobitatud.

Orienteerujad, töölised ja teised meie missiooni teenijad elavad siin. Selles osakonnas võetakse vastu haigeid, kuulatakse palumisi ja antakse abi, valmistatakse ette taassünde Maale, organiseeritakse grupe Varjuala elanike või maapealsete õnnete abistamiseks, otsitakse abi igasuguste kannatusi tekitavate asjaolude lahendamiseks.“

Küsisin: „Kas selleks ongi Meie Kodus Abistamise Ministeerium?“ – „Jah, muidugi. Meie organisatsioonis on jaotatud teenimised, mis meie otsuste täideviijate orientatsiooni kohaselt päev-päevalt täiustuvad.“

Heitnud mulle selge pilgu, jätkas ta: „Kas panid tähele, et ühispalve ajal ümbritseb meie vaimse Kubermangu juhatajat alati seitsekümmend kaks kaastöötajat? Need on Meie Kodu ministrid. Kooloonia töö ja tegemiste sisuline organisatsioon jaguneb kuueks ministeeriumiks, kus iga ministeeriumi juhatab kaksteist ministrit. Meil on **Taastamise, Abistamise, Kommunikatsiooni, Selgitamise, Ülendamise ja Jumaliku Ühendamise Ministeerium**. Esimesed lähendavad meid Maa piirkondadega ja kaks viimast ühendavad meid Kõrgemate Sfääridega, sest meie vaimne linn on üleminekupiirkonnaks. Kõige vähem

delikaatsed teenimised kuuluvad Taastamise Ministeeriumile ja kõige kõrgemad Jumaliku Ühendamise Ministeeriumile. Meie sõbralik juhataja Klarenco on üks Abistamise Ministeeriumi ministritest.“

Tekkinud pausi kasutades hüüatasin imestusest: „Oh, ma ei osanud kunagi ette kujutada, et pärast füüsilise keha surma oleks selliseid mitmeotstarbelisi organisatsioone võimalik näha!“ „Jah,“ selgitas Lizio, „illusiooniloor on lihalikes ringides väga tihe. Harilik inimene ei tea, et igasuguse korra ilming maailmas tuleb ülemisest regionist. Inimese mõistuse poolt juhitud teiseneb primitiivne loomus haritavaks aiaks ja inimese mõistus metsikus ürgolevuses muutub loovaks potentsiaaliks, kui see on inspireeritud Kõrgemate Sfääride mõistuste poolt. Maal ei muutu konkreetseks mitte ükski kasulik ettevõtmine, kui selle päritolu kiired ei tule ülalt.“*

„Kuid kas ka Meie Kodul on mingi ajalugu nagu maapealsetel suurlinnadel?“

„Jah, kahtlemata. Ka neid Maa naaberkihte** saab eraldi iseloomustada. Meie Kodu kui institutsioon on juba ammustel aegadel 16. sajandil Brasiilias kehast lahkunud väljapaistvate portugallaste poolt asutatud. Algselt, nagu on registreeritud meie Selgitamise Ministeeriumi arhiivides, nõudis see tohutut vaeva. Maale nähtamatutes piirkondades on olemas töötlemata materjali toored ollused. Nagu Maal on suuri alasid kultuuri ja tsivilisatsioonita, leidub siingi vähese toimimisvõimega avarusi. Algsed tööd olid isegi kõige tugevamatele vaimudele ebameeldivad. Kus täna toimivad koos õrnad õilsad vibratsioonid ja kunstipärased ehitised, seal sumises varem pärismaalaste tegevus ja kerkisid lapsikud algmõistuse ehitised. Siiski ei kaotanud Meie Kodu ehitajad loomistahet. Nad aina edendasid oma loomingut, imiteerides eurooplaste taotlusi, mis jõudsid ka materiaalsesse sfääri. Ainult selle erinevusega, et Maal kasutati füüsilist jõudu, sõda ning orjastamist, kuid siin püsivat teenimist, vennalikku solidaarsust ja vaimset armastust.“

Hetkel olime jõudnud imetlusväärsete kontuuride ja avarate aedadega platsile, mille keskel seisis Taevasse sirutuvate majesteetlike tornidega kroonitud palee.

„Koloonia asutajad alustasid oma tööd siit, kus nüüd asub Kubermangu juhatus,“ ütles Lizio. Paleele osutades jätkas ta:

„Sellele paleele liituvad kiirtena kuus ministriumihoonet, mis algavad Kubermangu juhatuse paleest ja eenduvad kolmnurkses plaanis.“ Järgnes austustavaldav selgitus: „Selles elab meie andunud juhataja. Administratiivseteks töödeks on tal kolm tuhat ametnikku-aitajat. Vaatamata sellele on ta ise kõige väsimatum ja usaldatavam töötaja – parim kui meie kõik kokku. Ministritel on harjumus külastada teisi piirkondi, taasvärskendades oma jõuvaru ja rikastades oma teadmiste pagasit. Meie, alluvad, naudime tavalist lõbu, kuid kubermangu juhataja ei tee seda kunagi. Meile ütleb ta alati, et me puhkaksime. Ta kohustab meid korrapäraselt puhkust võtma. Ise ei puhka ta isegi magamiseks ettenähtud ajal. Mulle näib, et tema auülesanne on pidevalt teisi teenida. Piisaks öelda, et neljakümne aasta jooksul, mis ma siin olen olnud, on ta eranditult osa võtnud kõigist ühispalvetest, kuid avalikel pidustustel näen teda harva. Tema mõte ulatub kõigi teenimisaladeni. Tema heasüdamlik abi jõuab kõigini.“

Pärast pikka pausi lisas minu sõbralik hooldaja rõhutatult: „Mitte just ammu pühitsesime me tema malbe juhtimise 114. aastapäeva.“

Pärast neid sõnu, milles väljendus sügavaim austus, Lizio vaikis. Mina aga hakkasin mõtlikult vaatlema neid imepäraseid torne, mis näisid puurivat läbi taeva laotuse ...

* 1 Korintlastele, 2:14: „Aga maine inimene ei võta seda vastu, mis on Jumala vaimust.“ *Tlk.*

** Kihid: piirkonnad, võrreldavad geoloogiliste „korrustega“, mis justkui lamavad ilmaruumis üksteise peal. *Tlk.*

IX

Toitmise probleem

Võlutuna neist imelistest aedadest, palusin ma teenimisalti hooldajat teha lähedal pingil mõneminutine puhkehetk. Lizio nõustus meelevdi. Õndsustunne valdas mind. Värvilise vee pritsmed lendlesid õhus mitmes suunas, moodustades fantastilisi kujundeid.

„Kes jälgib seda tohutut tööliste mesilasperet, mis aitab paljusid probleeme lahendada? Ja toidud? Ma ei tea midagi Majandusministeeriumist ...“

„Varemalt,“ selgitas minu kannatlik kaasvestleja, „olid need teenimised aktuaalsed, kuid praegune Kubermangu juhataja otsustas igasugused maised harjumused ära jätta. Seega muudeti toiduvarumistööd lihtsaks väljajagamiseks Kubermangu juhataja otsese kontrolli all. Muide, selline otsus oli ülitõhus. Koloonia kroonika kohaselt tekkis seal sajand tagasi elanikkonna kainusele kohandamisel tõsine vastuseis. Paljud neist, kes tulid Meie Koju, kahekordistasid oma nõudmisi: nad tahtsid rikkalikult kaetud söögilauda, erutavaid jooke, tahtsid edasi käituda Maa peal sissejuurdunud ebavooruste kohaselt. Ainult Jumaliku Ühendamise Ministeerium ei nakatunud neist halvatest harjumustest, ja seda tänu oma suunitlusele, teised rabelesid selleliigiliste probleemide puntras. Kubermangu juhataja ei taganenud oma taotlusest.

Olles äsja endale administratiivsed kohustused võtnud, andis ta vastavad korraldused. Kunagised siinsed misjonärid viisid mind kurioosete juhtumitega kurssi. Nad ütlesid mulle, et Kubermangu juhataja palvel tulid Kõrgematest Sfääridest siia kakssada õpetajat, et anda edasi uusi teadmisi hingamise ja atmosfäärilise elu-elementide imendamise teaduse kohta. Toimus palju koosviibimisi. Mõned Meie Kodu tehnikatöötajad väljendasid oma halvakspanu, öeldes, et see on üleminekulinn ja seega ei oleks õige võtta äsja kehast lahkunutelt ära neile omaseid elemente ilma suure riskita nende vaimsele struktuurile.

Kubermangu juhataja ei kaotanud siiski meelekindlust. Need koosolekud ja muud ettevõtmised taotluste suunas kestsid kolmkümmend aastat järjest. Mõned nimekad isikud protestisid avalikult. Rohkem kui kümnel korral oli Abistamise Ministeerium üle koormatud haigetest, kes kaebasid, et nad on puuduliku toitumissüsteemi ohvrid. Sel ajal tuli vastuhakkajate poolt niisugusele toiduvähendamisele palju süüdistusi, kuid Kubermangu juhataja ei karistanud kedagi, vaid tutvustas neile isalikult oma plaani ja dieedi eesmärki. Ta selgitas vaimseks tegeva meetodi ülevust, võimaldas uue menetluse kõige kangekaelsematele vastastele õppekursioone kõrgematele tasanditele, kui oleme meie, ja nii võitis ta enda poole kõige rohkem kohanejaid.“

Pikema pausi ajal palusin ma huvitatult loo jätkamist.

„Palun jätkake, minu kallis Lizio. Kuidas lõppes see ülev tegutsemine?“

„Pärast kakskümmend üks aastat kestnud järjepidevaid tõestusi liitus Kubermangu juhataja korraldusel selle toitumisuuendusega Ülendamise Ministeerium ja hakkas varustama end ainult tingimata vajaminevaga. Nii ei toiminud aga Selgitamise Ministeerium, kes kaua ei tahtnud enda peale võtta mingit dieeti matemaatilistele põhjendustele toetuvate vaimude rohkuse tõttu. Need olid kõige kangekaelsemad vastased, kes toonitasid masinlikult proteiinide ja süsivesikute vajadust, milleta ei elavat hingekandevahendid*, kuid mille järele ei ole vaimuilmas vajadust. Nad saatsid Kubermangu juhatajale iga nädal pikki kirju ja noomitusi koos analüüside ja arvutustega, mis mõnikord ületasid mõistlikkuse piiri.

Eakas juhataja ei otsustanud kunagi ainuisikuliselt. Ta palus kaasabi õilsatelt nõustajatelt, kes meid juhivad jumaliku ühendamise abil. Iga selgitusbülletääni, isegi kõige tähtsusetumat, käsitles ja hindas ta üksikasjalikult. Ajal, mil teadlased argumenteerisid ja Kubermangu juhataja suhtus sellesse sallivalt, tekkisid hädaohtlikud sagimised tollaegses halduspiirkonnas, nüüdses Taastamise Ministeeriumis. Saanud julgust Selgitamise Ministeeriumi kaastöölise mässumeelsusest sinna vastuvõetud vähemedukate vaimude toel, liitusid nad hukkamõistvate meeleavaldustega. Kõik see tekitas tõsiseid

lahkhelised Meie Kodu kollektiivsetes organites, mis andis Varjuala hallidele leegionidele võimaluse hädaohlikuks rünnakuks meie linnale.

Meie linna tungimise ettevalmistamiseks kasutasid nad Taastamise Ministeeriumi lahkkelised, kus suur hulk kaastöölisi pooldas varjatud ideede omavahelist vahetust ebaõige dieedi osas. Kubermangu juhataja ei kaotanud meelegendlust ka alarmihüüete ajal. Kohutavad ähvardused hõljusid kõigi kohal. Juhatajapalvus Jumaliku Ühendamise Ministeeriumilt nõustamist. Saanud meie kõige kõrgema nõukogu soovitusel, käskis ta Kommunikatsiooni Ministeeriumi mõneks ajaks sulgeda ning otsustas tööle panna kõik kartserid Taastamise Ministeeriumi sfääris, et isoleerida kangekaelsed vastuhakkajad. Samal ajal manitses ta Selgitamise Ministeeriumi, kelle jultumuste väljakannatamist oli ta kolmkümmend aastat järjepanu pidanud taluma. Ta katkestas ajutiselt igasuguse abi alamatele piirkondadele ja esimest korda oma administreerimise aja jooksul käskis ühise kaitse eesmärgil lülitada sisse linnamüüride magnetilisi torkekiiri väljasaatvad elektripatareid. Võitlust ega pealetungi kolooniale ei toimunud, küll aga säilis energeetiline vastasseis.

Rohkem kui kuue kuu kestel toitlustati Meie Kodu asukaid eluenergia sissehingamisega atmosfäärist ja veega, segatuna Päikese elektri- ja magnetiliste elementidega. Seeläbi sai koloonia teada, mida tähendab mittevihastuva ja õiglase vaimu meelepaha. Selle terava faasi lõppemisega saavutati vaimne võit kõigi hüvanguks. Selgitamise Ministeerium tunnistas oma viga ja aitas seejärel koloonia elu õigetele alustele korrastada. Rahvas rõõmustas saavutatu üle. Räägitakse, et kõige selle rõõmu keskel nuttis Kubermangu juhataja ning ütles, et eranditu mõistmine on tõeline preemia tema südamele.

Linnas taastus normaalne aktiivsus. Endine Taastamise halduspiirkond muudeti Taastamise Ministeeriumiks. Sellest ajast jäi suurem osa maapealset meenutava toidu varumisest, ainult Taastamise ja Abistamise ministeeriumidele, kus alati on palju sellist toitu vajavaid vaime. Teistes ministeeriumides varuti ainult tingimata vajalikku toitu, see tähendab, et toitmine allub rangelt üleminekuvõimaluse vaoshoitusele.

Nüüd tunnistavad kõik, et Kubermangu juhataja näiv kapriis oli väga oluline samm meie vaimseks vabanemiseks. Vähenes üksnes toitumise materiaalne iseloom ja tekkis imetlusväärne vaimne haare!“

Lizio vaikis. Mina süvenesin sügavasse mõtisklusse selle üleva õppetunni üle.

* Hingekandevahend: maapealne materiaalne keha. *Tlk.*

X

Vete metsas

Minu huvitumine toitlustamisküsimustest ärgitas Liziot pakkuma järgmist külastust: „Läki koloonia veemahuti juurde. Seal näed nii mõndagi huvitavat. Sa näed, et vesi on justkui meie üleminekujaama sisuline element.“

Ülimas teadatahtmises nõustusin hooldaja ettepanekuga.

Jõudnud avara platsi nurgale, ütles Lizio hoolitsevalt: „Meil tuleb oodata õhubussi.“* Vaevalt jõudsin öeldut taibata, kui ilmuski hulga reisijatega suur sõiduvahend, liikudes umbes viie meetri kõrgusel. Jõudnud meie kohale, laskus ta liftina meie ette. Ma vaatlesin seda hindavalt. See ei sarnanenud ühelegi maapealsele sõidukile.

Õhubuss oli väga pikk ja painduvast materjalist, ilmselt nähtamatute liidetega ühendatud ja arvukate antennidega katusele kinnitatud. Sellele oletusele sain ma hiljem kinnitust, kui külastasin liiklus- ja transporditeenistuse suuri töökodasid.

Lizio ei andnud mulle aega küsimuste esitamiseks. Mugavas sõidukis end mõnusalt sisse seadnud, hakkasime vaikselt liikuma. Mind valdas põhjendamatu hirm tundmatuse ees. Kiirus oli selline, mis ei võimaldanud pika tee läbimisel möödalipsavate ehitiste detaile vaadelda. Sõit kestis nelikümmend minutit, iga kolme kilomeetri järel oli lühipeatus.

Õhubussist väljudes avanes meile imetusväärne panoraam. Sealne imelilledega mets lõhnastas värsket tuult joovastava parfüümiga. Sellele suursugusele vaatepildile langesid mahedad valgusvärvid. Lopsakate taimede vaibaga kaetud ja sinakate lilledega punkteeritud kallaste vahel voolas lai jõgi. Vesi rullus rahulikult ja oli nii kristallselge, et taevaalaotust tagasi peegeldades näis taevasinisena. Laiad teed kulgesid roheline keskel. Rikkas lehestikus, võrdsetel vahekaugustel seisvad puud pakkusid meeldivat varju taaselustava Päikese helenduses. Fantastilised pingid kutsusid puhkama.

Märganud minu vaimustust, selgitas Lizio:

„Me asume praegu Vete Metsas. See on üks ilusaimatest kohtadest Meie Kodus. See on armunute meelispaik, kuhu tullakse andma kõige meeldivamaid armastuse ja usalduse tütusi, ettevalmistudes maapealseteks proovideks.“

See teadasaamine äratas minus soovi huvitavateks arvestusteks, kuid Lizio ei andnud mulle selleks sobivat võimalust. Osutades hiigelehitisele, selgitas ta:

„Seal asub koloonia veemahuti. Kogu Sinise jõe vesi, mida näeme, kogutakse väga suurtesse väljajagamismahutitesse. Kõigiks koloonia töödeks kasutatav vesi voolab siit välja. Pärast need hargnemised ühinevad uuesti Taastamise Ministeeriumi territooriumi pinnase all ja tekitavad jõe, mis seejärel voolab suure, Maalt nähtamatu ookeani suunas.“

Minu küsivat ilmet märgates lisas ta: „Tõesti, siinsel veel on teistsugune tihedus. See on peenem ja puhtam, justkui voolav.“

Nähes läheduses imelisi ehitisi, küsisin ma: „Millisele ministeeriumile kuulub vee jagamine?“

„Usu,“ lausus Lizio, „et see siin on üks vähestest Jumaliku Ühendamise Ministeeriumi materiaalsetest teenistustest!“

„Kuidas?“ hüüatasin, mõistmata, kuidas neid kahte asja omavahel seostada.

Lizio vastas: „Maa peal ei vaevu peaaegu keegi vee tähtsust tundma õppima, kuid Meie Kodus on teised teadmised. Maa religioossetes ringides õpetatakse, et vesi on Jumala loodud. Noh, on loogiline, et igasuguse loodu teenimine ja hoidmine vajab tugevat kätt. Siinses vaimses linnas me õpime oma Isa ja tema kaastöölisi tänama sellise anni eest. Seda põhjalikumalt tundes me teame, et vesi on igat liiki elementide võimsamaid kandjaid.“

Siin on vesi peamiselt kasutatav kui toit ja ravim. Abistamise Ministeeriumis on osakonnad, mis tegelevad puhta vee valmistamisega päikesevalgusest ja vaimsest magnetismist kinnipüütavate kindlate elementide kokkusegamisest. Meie avara koloonia enamiku regioonide toitumise aluseks on just selline põhimõte. Kuna Jumaliku Ühendamise Ministeeriumi ministrid on kõige kõrgema vaimse kraadiga, on neile usaldatud kogu Sinise jõe magnetiseerimine, et selle vesi oleks kõigile Meie Kodu elanikele nii puhas, nagu on tingimata vajalik. Nad teevad algset puhastamist ja instituudid tegelevad spetsiifiliste töödega toitvate

ja ravivate olluste varumisel. Kui voolu paljud harud ühinevad uuesti kusagil kaugel, teisel pool seda metsa, siis eemaldub jõgi meie regioonist, viies kaasa meie vaimseid omadusi.“

Olin kuuldust vaimustuses. „Maal,“ ütlesin ma, „ei saanud ma kunagi selliseid teadmisi.“

„Inimene on tähelepanematu,“ ütles Lizio. „Juba palju aastasadu hoiab meri tasakaalu planeedi elukeskkonnas, vee element võimaldab saada füüsilist keha, vihma sadu annab talle leiba, jõgi organiseerib tema linna, vee kohalolek on kui õnnistus tema kodu ja töö jaoks; aga ikkagi arvab ta alati end olevat maailma peremees, unustades, et ennekõike on ta Kõigekõrgema poeg. Kuid tuleb aeg, kus ta hakkab meie teenimisi kopeerima, Jumala antuga austavalt arvestades. Inimene saab siis aru, et vesi kui loov vedelik imeb igas kodus endasse nende elanike vaimseid iseloomustavaid tunnuseid. Vesi maailmas, mu sõber, ei kannu ära üksnes kehade jääkaineid, vaid ka meie vaimse elu väljendeid. See on halbategev salakavalate käes, kasulik õilsate käes, ja end liigutades jagab tema vool mitte üksnes eluõnnistust, vaid on ka jumalik kaitse, võttes endasse inimeste kibestumuse, viha ja südamevalu, pestes nende materiaalsed maja ja korrastades nende sisemist tasakaalu.“

Minu austava suhtumisega kaasvestleja jäi vait ja minu pilk kinnistus pikalt vaikselt voolavale veele, mis tekitas minus kõige ülevamaid mõtteid.

* Suur õhutranspordivahend, mis meenutab Maa pealset köisraudteesõidukit.
Autor

XI

Informatsioon organiseerimistest

Minu õilis hooldaja leiaks mulle meeeldi võimaluse koloonia erinevate kvartalite vaatlemiseks, kuid kiireloomulised kohustused kutsusid teda tagasi ametiülesannete juurde.

„Küll sa veel õpid tundma meie teenistuste eri valdkondi,“ ütles ta südamlikult, „sest nagu märkasid, on Meie Kodu ministriumid väga suured intensiivse töötegemise üksused. Isegi nendest ühe põhjalikumaks vaatlemiseks ei piisa mõnest päevast, kuid kunagi saad sa selleks võimaluse. Juhul, kui mul ei ole võimalik sulle saatjaks olla, siis Klarenco vahendusel saad sa loa siseneda mistahes osakonda.“

Tulime tagasi kohta, kust möödus õhubuss, mis ei lasknudki end oodata. Nüüd tundsin end kodusemalt, reisijate hulk ei häirinud mind – eelmine kogemus mõjus suurepäraselt. Peas keerlesid küsimused, mis nõudsid kohest vastust. Kasutades kaaslaste lahkust, ma küsisin:

„Kas kõikjal on samasugused toimingud, samasugused iseloomulikud tunnused? Lizio, sõber, kas sa ütleksid mulle, kas kõik vaimsed kolooniad on sellised, nagu see siin?“

„Sugugi mitte. Kui materiaalsetes keskkondades on igal regioonil ja igal institutsioonil eri tunnusjooni, siis kujuta enesele ette tingimuste rohkust meie omades. Siin nagu Maalgi moodustavad vaimsed olevused gruppe ühise päritolu ja oma eesmärkide tähtsuse järgi, mille poole nad püüdlevad. Kuid pane tähele, et iga koloonia nagu ka iga olevus seisab üksteisest erineval pika ülesmineku astmel. Igasugused grupilised proovid ei ole omavahel sarnased ja Meie Kodu on üks proovimise võimalus. Meie arhiivide järgi ammutasid meie eelkäijad sageli inspiratsiooni andunud teenijate töödest teistes sfäärides. Vastupidi sellele paluvad teised grupid meie abi uute kolooniate moodustamisel. Kuid igal organisatsioonil on omad sisemised erinevused.“

Pausi kasutades küsisin:

„Kas siis siin tekkiski ministeeriumide asutamise mõte?“

„Jah, need misjonärid, kes pidid nõustama Meie Kodu asutamist, külastasid Uus Koidu tegemisi, mis on üks tähtsaim meie vaimsetest naaberkolooniatest, ja nägid seal neid töid halduspiirkondade klassifikatsiooni järgi. Nad võtsid need süsteemid üle, kuid asendasid sõna „halduspiirkond“ sõnaga „ministeerium“, jättes eraldi Taastamise Ministeeriumi teenistused. Need alluvad nüüd Kubermangu juhatajale ja on saanud kõrgema astme. Nad tegutsesid arvestusega, et organiseerimine ministeeriumide järgi väljendab ja määratleb vaimsust paremini.“

„Suurepärane!“ hüüatasin.

„Kuid see ei ole veel kõik,“ jätkas hooldaja viisakalt, „see institutsioon on loodud range suhte korras ja hierarhias. Ükski silmapaistev amet ei ole siin nõustatud eelistatult. Kümne aasta kestel õnnestus ainult neljal ametnikul asuda määratud vastutusega tööle Jumaliku Ühendamise Ministeeriumis. Tavaliselt meie kõik, pärast pikka katseaega ja õpetamist, sünnime täiustumiseks uuesti Maale.“

Kuulasin teda tõelises teadatahtmises ja Lizio jätkas:

„Kui Varjualalt äsjasaabunud väljendavad suutlikkust vennaliku toetuse saamiseks, siis jäävad nad kauemaks Abistamise Ministeeriumi, mässumeelsemad suunatakse Taastamise Ministeeriumi. Vastavalt paranemisele lubatakse neid Abistamise, Kommunikatsiooni või Selgitamise Ministeeriumi töödele, et end tulevasteks maapealseteks ülesanneteks paremini ette valmistada. Ainult mõnel neist läheb korda kestvalt Ülendamise Ministeeriumis teenida ja väga vähesed võtavad igal aastakümnel osa Jumaliku Ühendamise Ministeeriumi töödest. Seejuures ära arva, et need tunnustused on mingid idealismi aktiivsuse väljendused. Me ei asu ju enam sellel maakeral, kus kehast lahkunuile sunnitakse peale tondiseisust. Me elame aktiivsete tõestuste ringis. Abistamise Ministeeriumis on ülesanded vaevanõudvad ja komplitseeritud, kohustused Taastamise Ministeeriumis on väga rasked tõestused, tööd Kommunikatsiooni Ministeeriumis nõuavad sügavat individuaalse vastutuse mõistmist, Selgitamise Ministeeriumi valdkondades peab olema suur töötahe ja suurepärsed

intellektuaalsed võimed, Ülendamise Ministeeriumis on vajalikud ennastsalgavus ja jumaliku inspiratsiooni võime, jumaliku ühendamise komisjonides on tingimata vaja universaalse armastuse õiget tundmist ja siirast praktiseerimist. Kubermangu juhataja ruumid on kõigi administreerivate sfääride tegevustest kihav asukoht, kus asuvad arvukate otsekontrollimiste, näiteks toitlustamise, elektrienergia jagamise, liikluse, transpordi jm. teenistused. Puhkuseeasus on meil rangelt jälgitav ja täht-tähelt täidetav, et keegi teenijatest ei oleks rohkem koormatud kui teised. Mis puutub puhkusesse, siis ainukeseks erandiks on Kubermangu juhataja ise, kes kunagi ei kasuta ise seda õigust.“

„Kas ta siis kunagi ei väljugi paleest?“ küsin ma.

„Ainult sel juhul, kui seda nõuab avalik headus. Väljaspool seda kohustust teeb Kubermangu juhataja igapäevase visiidi Meie Kodu Taastamise Ministeeriumi, kus esineb kõige rohkem vaimseid haigusi, mis on sealsetel elanikel samad kui vendadel Varjualas. Seal asub rohkelt õigelt teelt eksinud vaim. Ta kasutab selleks visiidiks pühapäeva pärastlõunast aega, kui palve koos linnaga lõpeb Kubermangu palee Suures Templis, et aidata Taastamise Ministeeriumi ministreid, lahendades koos nendega raskeid tööküsimusi. Selles tegevuses loobub ta mõnikord austusväärsetest rõõmudest, hoolitsedes nõutute ja kannatavate vaimude eest.“

Sel hetkel me väljusime õhubussist haigla lähedal, kus mind ootas minu mugav tuba.

Nagu siit minnes, nii ka siia saabudes kostis paitavalt helisev muusika. Minu küsiva ilme peale selgitas Lizio vennalikult:

„Need muusikapalad kostavad tööruumidest, kus teenivad Meie Kodu elanikud. Pärast parendamise üht mõtisklust järeldas Kubermangu juhataja, et muusika teeb kõigil ehitamise püüdluse aladel töö tõhusamaks. Sellest ajast töötavad Meie Kodus kõik sellise rõõmu stimuleeriva muusika saatel.“

Olime jõudnud väravaruumi. Üks viisakas hooldaja astus meie juurde ja ütles:

„Vend Lizio, sind kutsutakse parempoolsesse paviljoni koheseks teenimiseks.“

Minu kaaslane lahkus rahulikult, mina aga, peas keerlevad küsimused, suundusin oma toa poole.

XII

Varjuala

Saanud väärtuslikke selgitusi, janunesin ma mitmete Lizio räägitud probleemide teadasaamise järele. Tema vihje vaimudest Varjualal tekitas minus uudishimu.

Maapealne religioosne pooltõde sünnitab inimese meeles piinavat segadust. Mis on Varjuala? Ma teadsin ainult mingist põrgust ja mingist puhastustulest roomakatoliku tseremooniaste jutluste järgi, mille juures olin olnud, kuid mingist Varjualast ei olnud ma kunagi kuulnud.

Järgmisel kohtumisel Liziaga küsisin ma kohe selgitust Varjuala kohta. Lizio vastas mõtlikult: „No-noh, sa viibisid seal üsna kaua, kuidas sa ei tunne seda?”

Ma meenutasin läbielatud kannatusi, millele kaasnes mind läbiv õudusvärin.

„Varjuala,“ jätkas Lizio lahkelt, „algab Maa peal. See on kõigi nende valgustamata jäänute piirkond, kes ei tahtnud läbida täitmiseks ettenähtud pühade kohustuste uksi, vaid jäid otsustusvõimetuse orgu ehk paljude eksimuste sohu. Kui kellegi vaim taaskehastub, töötab ta tõepoolest täita Isa teenimise programmi, aga tehes taas proove Maal, mäletab ta harva oma tötust ja kaldub ainult selle poole, mis rahuldab tema egoismi, toidab edasi sama viha vaenlase vastu ja sama kirge sõprade suhtes. Kuid ega viha ei ole ju õiglus ja ega kirg pole armastus.

Igasugune ülearusus, kõik mittekasulikult kasutatav on elu suhtes kahjulik. Noh, kõik need mõistmatud olevuste hulgad jäävad kauaks udustesse piirkondadesse, järgides ihulikke vibratsioone. Täidetud kohustus on uks, mida läbides suundume lõpmatuses Issandaga ühinemise püha maa suunas. Seega on loomulik, et inimesel, kes talle usaldatud kohustusest ära pöörab, lükkub see õnnistus määramatuks ajaks edasi.“

Märgates, kui raskelt ma tema õpetust vastu võtan, ja seda minu peaaegu täieliku teadmatuse tõttu vaimsetest põhimõtetest, püüdis Lizio loengut selgitavamalt jätkata:

„Kujuta endale ette, et me kõik, sündides uuesti Maale, kanname määratud rõivaid, et seda puhastada inimese elu pesukaasis. See määratud riietus on meie põhjuslik keha, mis on elmistes eluproovides meie endi kootud. Kuid nautides uuesti seda õnnistust, seda maapealset melu, unustame me sobiva võimaluse, unustame selle õnneliku võimaluse sisulise eesmärgi, ja selle asemel et puhtaks saada, end puhtaks pesta, muutume me veelgi määratudumaks, luues uusi sidumisvahendeid iseenda aheldamiseks tõelisse orjusesse. Noh, kui taas Maale sündides on meie eesmärgiks leida mingi vahend, et eemaldada endalt see mustus, et sobida kõrgema keskkonnaga, siis kuidas tulla siia tagasi, samasse valguseruumi, veelgi halvemas seisus?

Varjuala toimib seega kui kindlaksmääratud piirkond mõistuse jääkide kogumiseks, kui mingi puhastusala, kus vähehaaval põleb ära illusioonide mädanenud materjal, mida inimene ükskord sai, vihates maapealse eksisteerimise väärtuslikku mugavust.“

Selgemat ja veenvamat selgitust ei saagi anda. Ma ei suutnud õiglast imestust varjata. Oma selgituste head mõju märgates jätkas Lizio:

„Varjuala on maapealsetele vägagi huvitav piirkond. Seal kontsentreerub kõik iseenesest, ühegi tähenduseta kõrgema elu suhtes. Pea meeles, et jumalik ettehooldus tegutses targalt, lubades seesugust halduspiirkonda Maa läheduses. Selles on arvukalt otsustusvõimetuid ja mitteteadlikke hingi – mitte niivõrd salakavalaid, et neid tuleks saata valusamatesse, vooruslikumaks muutumise kolooniatesse, ega ka mitte nii õilsaid, et neid võiks enam tõusmise sfääri suunata. Need ongi Varjuala arvukad elanikud, kõige lähemad kehastunute seltsimehed, kellest eraldab neid üksnes vibratsiooniseadus. Seega ei ole midagi imestada, et seesugustele kohtadele on iseloomulik suur meeltesegadus. Seal elavad, sinna kogunevad igat liiki eksinud. Nad formeerivad ka ühiste kalduvuste ja soovide põhjal nähtamatuid võimsaid seltse. Maal paljud inimesed ei pane tähelegi, et nad muutuvad kurjaks, kui kirjakandja ei tule või kui rong jääb hiljaks. Noh, Varjuala on täis selliseid tigetsajaid. Kuna pärast materiaalse keha surma ei leia nad Issandat, kes alluks nende kapriisidele, ja samal ajal tundes, et igavese elu kroon on Isa juures töötajate kiidetud omand, näitavad siiatulnud välja oma loomust ja takerduvad

pisiasjadesse. Meie Kodus on vaimne ühiskond, kuid Varjualas koosneb see seltskond igat liiki õnnetutest, salakavalatest ja tegevuseta ületulnutest. See on piinajate ja ohvrite, ekspluateerijate ja ekspluateeritavate keskkond.“

Kasutades tekkinud pausi, hüüatasin üllatunult: „Kuidas seda seletada? Kas seal siis ei ole mingit kaitset ega mingit organiseeritust?“

Minu kaasvestleja naeratas ja vastas:

„Organiseeritus on vaimude endi omaduste kohane ja iseendile organiseeritud. Kuidas teisiti saakski olla? See madal piirkond, millest räägin, sarnaneb majale, kus ei ole leiba: seal kõik karjuvad, kuid kellelgi ei ole õigus. Tähelepanematu reisija ei jõua rongile; maaharija, kes ei külva, ei saa ka saaki. Kuid ühes ole kindel: hoolimata kõikidest pilvedest ja kurbusest Varjualal, ei puudu seal kunagi Jumala kaitse. Iga vaim jõuab sinna nii kauaks, kui on vajalik. Selleks, mu sõber, lubas Issand asutada palju kolooniaid nagu see siin, mis on määratud vaimseteks töödeks ja abistamiseks.“

„Ma mõistan,“ ütlesin vahele, „et see piirkond seguneb kuidagi inimeste keskkonnaga Maal ...“

„Jah,“ kinnitas andunud sõber, „ja just selles piirkonnas tulevad esile nähtamatud niidid, mis köidavad inimmeeli. See kiht on kehast lahkunute ja kehastunute mõttevorme täis, sest tõesti iga vaim, kustahes ta asuks, on väljakiirgavate jõudude tuum, mis loob, muudab või hävitab enesest väljuvate vibratsioonidega, mida maine teadus ei suuda veel mõista. Kes on mõtleval olend, see on teises kohas midagi tegev. Mõtete abil kohtuvad inimesed Varjualal sama tundvate seltsilistega. Iga hing on võime magnet. Nähtava maailma taga on olemas arvukalt nähtamatuid olendite hulki.

Need misjonärid, kes kõige usinamalt töötavad Abistamise Ministeeriumi juures, on ennastohverdavad teenijad Varjualal. Tõesti, kui tuletõrjajate ülesanne on maapealsetes suurtes linnades raske leekide ja suitsu tiheduse tõttu, mis nende vastu tõuseb, siis Varjualas kohtavad misjonärid väga raskeid mõtete väljaheiteid, mida paiskavad tuhanded segased mõistused pidevalt välja, olles sukeldunud halba, hirmsate vaevade tegemisse uuesti heastatavate kannatuste juurde. Peab olema väga tubli ja väga

ennastohverdav, et aidata kedagi, kes kuidagi ei mõista temale pakutavat abi.“

Lizio vaikis. Äärmiselt üllatunult hüüatasin ma: „Oh, kui väga sooviksin ma töötada nende õnnetute leegionide juures, viies neile vaimset selgitusleiba!“

Hooldajast sõber silmitses mind heasüdamlikult ja pärast pikka mõtlust küsis rõhutatult:

„Kas sa tunned endas valmidust selliseks teenimiseks?“

XIII

Ministri kabinetis

Üha tervenedes tundsin vajadust liikumise ja töö järele. Pärast hulga aja möödumist, pärast aastatepikkust võitlust taastus mu huvi olla millekski vajalik, et täita päeva kasuliku tegevusega nagu tavaline inimene Maa peal. Ma ei saa eitada, et kaotasin Maal suurepäraseid mugavusi, et minu eluteel oli palju eksimisi. Nüüd, meenutades oma viieteistkümnenaastast arstiametit, tundsin mingit „tühjust“ südames. Ma võrdlesin end usina maaharijaga, kelle käed on seotud, mis ei võimalda tal tööd teha. Ümbritsetud haigetest, ei saanud ma neile läheneda nii nagu sõber, arst ja teaduslik uurija. Ma kuulsin lakkamatult oigeid naabertubadest, kuid mul ei lubatud olla isegi hooldajaks või kaastöötajaks kiirabi juures. Arusaadavalt soovisin ma seda, kuid ma olin siin liiga alandatud, et julgeda oma soovi väljendada. Need vaimsed arstid kasutasid teistsugust tehnikat. Maa peal teadsin ma, et minu õigus osa võtta sellistest töödest algas uuritud raamatutest ja saavutatud tiitlitest, kuid selles uues keskkonnas sünnib meditsiin südames ja avaldub armastuse vormis ning vennalikus hooldamises. Igal hooldajal, isegi kõige lihtsamal, olid Meie Kodus palju suuremad teadmised ja võimed kui minu teadmised kokku. Seega oli võimatu realiseerida mistahes tööproovi, milleks end pakuksin, kuna see oleks oma nina toppimine võõrasse sfääri. Sellises töketevõrgus oli just Lizio minu jaoks õige sõber, keda usaldada. Mind kõnetades küsis ta:

„Miks ei tahaks sa paluda Klarenco abi? Ta aitaks sind kindlasti. Palu temalt nõu. Alati küsib ta sinu kohta ja teeb kõike sinu heaks.“

Mind hingestas suur lootus: ma pean nõu küsima abistamisministrilt! Esimesi samme sel eesmärgil tehes sain teada, et minu avalahingeline heategija saab mind järgmisel hommikul oma kabinetis vastu võtta. Ootasin kannatamatult seda soodsat hetke.

Varahommikul suundusin ma vastuvõtule. Ma üllatusin väga, nähes, et kolm isikut ootavad seal Klarenco vastuvõttu samas küsimuses nagu mina!

Hoolas minister saabus ammu enne meid ja juhtis meie tähelepanu tähtsamatele asjaoludele kui küllastajate palved ja vastuvõtmine. Lõpetanud vajaliku sissejuhatus, palus ta meid siseneda oma kabinetti kahekaupa. Mulle oli muljetavaldav selline audientsi viis, kuid pärast sain teada, et nii ta tegutsebki, et üldine kasulik selgitus oleks antud eelnevalt kõigile korraga, säästes sellega ka oma ajakulu.

Pärast pikka ooteaega tuli minu järg siseneda. Ma astusin Klarenco kabinetti koos vanaprouaga, kes korra kohaselt kuulati ära esimesena. Minister võttis meid lahkelt vastu, nõustudes meiega vabalt vestlema.

„Õilis Klarenco,“ alustas minu tundmatu kaaslanna. „Ma tulin paluma teie lahkust minu kahe lapse jaoks. Oh häda! Ma ei suuda enam üle elada oma taasigatsust. Ma sain teada, et nad mõlemad elavad Maal äärmises väsimuses ja õnnetustest kurnatutena. Ma tunnistan, et Isa otsused on õiglasemad ja tulenevad armastusest, kuid siiski – ma olen ema! Ma ei suuda vabaneda ängistuskoormast!“

Ja kaastunnet vääriv naine lahvas pisaratevoolu. Heites sõbraliku pilgu naisele, seejuures ikka oma isiklikku energiat säästvalt, vastas minister leebelt:

„Kuid kui mu õde tunnistab, et Isa otsused on õiglasemad ja pühad, siis mida mina teha saan?“

„Ma sooviksin,“ anus südamevalus proua, „et sa annaks mulle vahendid, et ma ise saaksin neid Maa peal kaitsta.“

„Oh, mu sõbranna,“ lausus lahkelt heategija, „kedagi kaitsta saame ainult alandliku tunde ja tööga. Kuidas näiks see sulle, kui mõni isa Maa peal sooviks aidata oma lapsi, hoides samas end oma koduses mugavuses täiesti tegevusetu. Meie Isa lõi teenimise ja koostöö kui seadused, millele mitteallumine toob kahju üksnes iseendale. Kas südametunnistus ei ütle sulle midagi selle kohta. Kui palju kouponitud* saad sa esitleda oma taotluse heaks?“

Naine vastas kõheldes: „Kolmsada neli.“

„Kahjuks liiga vähe,“ ütles Klarenco naeratades, „kuna sa elad siin juba rohkem kui kuus aastat ja oled kolooniale tänaseni andnud ainult kolmsada neli töötundi. Kohe pärast elustumist valusatest läbielamistest madalamas piirkonnas pakkusin ma sulle väärtustavat tööd Kommunikatsiooni Ministeeriumi valveteenistuses ...“

„Kuid see oli väljakannatamatu töö,“ ütles naine vahele, „lõputu heitlus salakavalatega. Minu mittekohanemine sellele oli täiesti loomulik.“

Klarencu jätkas:

„Pärast paigutasin ma su vastupidavate vendade hulka – korrastamise ülesannetes.“

„Veelgi hullem,“ hüüatas proua, „need toad täis pätte, ebavooruslik jutt, häbitud teod, viletsus ...“

„Tutvunud sinu kimbatusega,“ ütles minister, „saatsin ma su meelehaigete hooldusse teenima.“

„Kes neid välja kannataks, ehk vaid pühakud?“ küsis mässumeelne abipaluja. „Ma tegin kõik, mida võisin, kuid see hälbinud hingede armeejoru heidutab keda tahes!“

„Minu hool sellega ei piirdunud,“ ütles rahulik heategija, „ma paigutasin su Selgitamise Ministeeriumi uurimise ja informatsiooni kabinettidesse ja siis, võib-olla tüdinuna minu pakkumistest, tõmbus minu õde ise otsustavalt puhkeseisundisse tagasi.“

„Ka sinna jääda ei olnud võimalik,“ ütles jultunud naine, „ma kohtasin seal ainult tarbijalikke proove, kummalisi kiirguse väljavoole ja ülbeid juhatajaid.“

„Noh, jäta meelde, mu sõbranna,“ rõhutas ennastohverdav auväärne Klarencu, „töö ja alandlikkus on abistamise tee kaks kallast. Selleks, et kedagi aidata, vajame lähedasi, kellest saaksid meie kaastöötajad, sõbrad, kaitsjad ja teenijad. Enne kui toetada oma armastatuid, peame tingimata üles soojendama sümpaatiasuhted. Ilma koostööta ei ole võimalik edukalt teenida. Põllumees, harides maad, saab nende tänu, kes naudivad saaki. Tööline, kes mõistab oma nõudlikke juhatajaid, täites nende käske, on kodu toetaja, mille talle Issand nõustas. Teenija, olles sõnakuulelik, vallutab oma teenimisega ülemustest kaaslaste ja ametist huvitunute südamed. Ja keegi ei saa olla kasulik oma armastatutele, kui ta ei mõista õilsas kuulekuses teenida. Olgu süda haavatud ja abi puudumine kogetav igapähele selle teadmise, et kasulik teenimine kuulub ennekoike universaalsele andjale.“

Hetkelise pausi järel jätkas ta:

„Seega, mida teeksid sa Maa peal, kui sa ei ole veel õppinud

kannatlik olema? Ma ei kahtle sinu andumuses kallite laste heaks, kuid ma rõhutan, et sul tuleks seal elada kui ema, kes oma võimetuse tõttu sobivat abi anda ei suudaks. Selleks, et inimene hakkaks rõõmu tundma oma armastatute abistamisest, on vajalik paljude osavõttu, kellele ta ise on abi andnud. Kes ei tee koostööd, see ei saa ka ise koostööd: see on sätestatud igavikulises seaduses. Kui minu õde ei ole kuigipaljutki koostööd endale selleks kogunud, et kuigipalju anda, kas on siis õige paluda teiste armastavat kaasaaitamist? Kuidas saaksid sa tingimata vajalikku koostööd, kui sa ei ole veel midagi külvanud, isegi mitte sümpaatiat? Seega mine tagasi puhkeseisundisse, millesse viimati kinni jäid, ja mõtiskle. Mõne aja pärast me hindame põhjalikumalt sinu seisundit ja nõudmist.“

Rahutu ema istus, pühkides silmist purskuvaid pisaraid.

Seejärel vaatas minister kaastundlikult mind, öeldes: „Tulge lähemale, mu sõber!“ Kohmetult tõusin ma vestluseks.

* Kupongtund: väärtusühik iga teenimistunni arvestamiseks. *Autor*

XIV

Klarencu selgitused

Mu süda peksles nii, nagu oleksin õpilane karmide eksamineerijate ees. Nähes seda pisarates naist ja arvestades abistamiseministri selget energiat, värisesin sisemiselt, kahetsesin, et palusin vastuvõttu. Kas poleks olnud parem, kui oleksin ülemuste otsuseid vaikselt oodanud? Kas taotlus pakkuda end arstina tööle on ebasobiv, kuna olen siin veel haigena? Vastupidi, Klarencu siirus minule vanaproua suhtes äratas minus uusi arutlusi. Ma tahtsin loobuda eilsest vestlussoovist ja minna tagasi oma tuppa, kuid seda võimalust enam ei olnud. Justkui ära arvates minu kõige sügavamaid kavatsusi, ütles abistamisminister kindlal häälel:

„Olen valmis sind kuulama.“

Minu tasakaalutusest hoolimata tekkis mul instinktiivselt mõte paluda mistahes arstiülesannet Meie Kodus, kuid siiski hoiatas mind südametunnistus: milleks rääkida mingist erialasest ülesandest? Kas see ei oleks inimlike eksimuste kordamine, mille järgi tühiarmastus ei luba endale mitte mingisugust teist liiki tööd peale suhtelise õilsuse ja kokkuleppelise õigusega tagatud akadeemilise tiitliga arsti ameti? See mõte tasakaalustas mind õigeaegselt. Tugevas hämmingus hakkasin rääkima:

„Ma võtsin endale vabaduse tulla siia, et paluda teie mõjuvat autoriteeti selleks, et ma saaksin jälle omal alal tööle hakata nüüd, mil Meie Kodu hingesuurus juhtis mind tagasi õnnistatud organismi harmooniasse. Mistahes kasulik töö huvitab mind, kui see ainult negativismist vabastaks.“

Klarencu vaatas mind pikalt, justkui uurides minu kõige sügavamaid kavatsusi.

„Ma mõistan. Sinu suu palub mistahes ülesannet, aga südame sügavuses tunned sa puudust oma klientidest, oma kabinetist, oma töökeskkonnast, millega Issand austas sinu isikut Maa peal.“

Siiani olid Tema sõnad julgustuse ja lootuse vood, mis sisenesid jaatavate žestide saatel südamesse. Kuid pärast pikemat pausi jätkas minister:

„On oluline öelda, et Isa austab mõnikord meid usalduse kaudu, kuid meie rikume teenimistiitleid. Sa olid Maa peal arst, olles ümbritsetud ka õppimise ajal abistajatest. Sa ei pidanud arvestama isegi raamatute hinda, kuna sinu lahked vanemad maksid kõigi sinu vajaduste eest. Saanud diplomi, hakkasid sa kohe oma elukutsest enesele kiiret kasu ammutama. Isegi neid tõkkeid, mida tuleb ületada vaesel arstil, et pälvida inimlikku sümpaatiat meditsiinipraktikas, sa ju ei kogenud. Sa edenesid nii kiiresti, et muutsid oma kerged saavutused teistsuguseks, jooksuks keha liiga varajasse surma. Oma nooruses ja tervises tegid sa arvutult valelikke tegusid oma tööalal, kuhu Jeesus oli sind juhtinud.“

Selle samaaegselt paindumatu ja ka leebe pilgu all valdas mind kummaline segadus. Küsival toonil laususin ma:

„Ma tunnistan teie manitsuse õigsust, aga, kui võimalik, oleks mul siiski rõõm saada vahendeid oma võlgade tasumiseks, andes end siiralt ja täielikult sinise haigla haigetele.“

„Väga õilis impulss,“ kinnitas rahulikult Klarence, „kuid nõustugem siiski, et igasugune maapealne ülesanne professionaalsetes sfäärides on Isa kutse, et inimene siseneb jumalikesse töötemplitesse. Tiitlit me vaatame siin kui lihtsat kupongi, kuid Maa peal on see enamasti avatud ukseks igasugusteks lollusteks. Selle kupongi abil ostab igaüks endale õiguse ausalt õppida ja teenida Issandat tema pühade tööde tegijate hulgas Maa peal. Peale tavaliste inimlike kokkulepetega määratud õiguste ja kohustuste on iga elukutse Jumala teenimine – põhimõtet on võimalik rakendada igasugustele maistele ülesannetele.“

Sina, mu vend, said arstikupongi. Sa sisenesid meditsiinitemplisse, kuid selle sisemuses ei olnud sinu käitumine selline, et ma tunneksin ennast kohustatud olevat sinu soovidega nõustuma. Kuidas saaks siis sind silmapilkselt sobitada haigete vaimude arstiks, kui sa otsustasid kangekaelselt teha vaatlusi eranditult materiaalse keha sfääris? Ma ei eita sinu kui väga hea füsioloogi võimet, ent elu on siiski mõõtnatult avaram valdkond.

Kuidas hindaksid botaanikut, kes teeks määratluste nimekirja vaid mõningate puude kuivanud koorte hindamise järgi? Paljud arstid Maal eelistavad mingit matemaatilist järeldust oma anatoomiliste uuringute kohta. Nõustugem, et matemaatika on midagi austusväärset, kuid see ei ole ju universumi ainus teadus. Kuidas sa nüüd jõuaks mõistmiseni, et arst ei või seista terminite ja diagnooside keskel – ta peab tingimata tungima hinge, sondeerima selle kõige sügavamaid sügavusi. Paljud meedikud maakeral on justkui kõrgkooli tubade vangid, kuna tühisuse isu varastas nende kartseri võtmed. Väga vähestel läheb korda läbida ebaõilsate huvide sood, tõusta üle kinnistunud kokkulepete. Selliste, nn normaalsust välistajate jaoks on määratud maailma pilked ja kolleegide õel irvitus.“

Ma hämmastusin. Sellised teadmised professionaalsest vastutusest olid mulle võõrad. Mind pani väga imestama, kuidas ta suhtub ülikoolitiitlisse, taandatult mingisse kupongi, mis annab sisenemisloa töösfääridesse, tõeliseks koostööks Issandaga. Suutmata midagi vahele öelda, ootasin ma, kuni abistamisminister sõlmib uuesti oma selgitusteniidi.

„Nagu sa ise võid järeldada,“ rääkis ta edasi, „ei valmistunud sa sobivalt meie siinseteks teenimisteks.“

„Õilis heategija,“ julgesin öelda, „ma mõistan seda õppetundi ja kummardan nende ilmsete faktide ees.“

Ja tehes ennnastületavaid pingutusi, et pisaraid tagasi hoida, palusin ma alandlikult:

„Ma allun mistahes tööle siinses tegude ja rahu koloonias.“

Sügava kaastundega vastas ta:

„Mu sõber, mul ei ole üksnes mõrud tõed, vaid ka stimuleeriv jutt. Sa ei suuda veel olla Meie Kodu arst, kuid sobival ajal võid sa kui õpilane ametisse asuda. Sinu praegune olukord ei ole kõige parem, siiski on see julgustav tänu eestpalvetele, mis tulevad sinu heaks Abistamise Ministeeriumile.“

„Kas minu ema?“ küsisin ma rõõmsas ärevuses.

„Jah,“ vastas minister, „sinu ema ja teised sõbrad, kelle südamesse oled sa sümpaatiaseemne istutanud. Kohe pärast sinu saabumist palusin ma Selgitamise Ministeeriumil muretseda mulle sinu märkmed, mida ma tähelepanelikult hindasin. Neis on palju edasist hoolimatust, palju äärmusi, palju mõtlematust,

aga sinu viieteistkümneaastase meditsiinialase praktiseerimise kestel andsid sa tasuta retsepte siiski rohkem kui kuuele tuhandele hädasolijale. Enamasti käitusid sa nii kiiduväärselt lihtsast naljasoovist, kuid nüüd võid ise kinnitada, et isegi nalja tehes külvab tõeline headus õnnistust meie teedele. Neist sinu kaastundesooosikutest viisteist ei unustanud sind ja ei lõpetanud siin sinu kaitsmist. Siiski pean ma lisama, et isegi see hea, mille tegid nauditavaks ükskõiksetele, räägib soodsalt sinu kasuks.“

Naeratusega lõpetades oma üllatavaid selgitusi ütles Klarenco rõhutades:

„Sa hakkad õppima uusi õppetunde Meie Kodus ja pärast kasulikke proove hakkad tõhusalt tegema koostööd meiega, et saaksime valmistada sind ette lõputu tuleviku heaks.“

Ma kiirgasin õnnest. Esimest korda nutsin selles koloonias rõõmupisaraid.

Oh, kes suudaks küll Maa peal mõista sellist ülimat rõõmu? Mõnikord peab süda jääma keeletuks jumalikus kaunikõnelises vaikuses ...

XV

Mind külastas ema

Mõelnud tõsiselt Klarenco soovitude üle, püüdsin koguda jõudu siinsete õpingute alustamiseks.

Varematel aegadel oleksin ma ehk solvunud Klarenco otsekohestest manitsustest, aga praeguses olukorras, meenutades oma kunagisi eksimusi, jäin rahulikult mõttesse. Lihalikud vibratsioonid heidavad hinge justkui minestusse. Tõesti, alles nüüd tunnistan ma endale, et neid maapealseid proove ei tohi mingil juhul hinnata kui lõbu. Maa peale kehastumise tähtsus tuli minu silme ette, näidates seni tundmatuid tähelepanuväärseid juhtumeid. Maa peal kaotatud mugavusvõimalustele mõeldes mõistsin ma, et ma ei vääri olema Meie Kodu külaline. Klarencol oli ju täielik õigus minuga nii otsekoheselt rääkida.

Mõned päevad veetsin sügavas meditatsioonis, et elu paremini mõista. Minu sisimas pulbitses suur igatsus taas näha maapealset kodu, ent siiski hoidusin ma selleks uute teenete palumisest.

Heategijad Abistamise Ministeeriumis olid minu vastu väga lahked: nad arvasid ära minu mõtted. Kuni käesoleva ajani nad ise minu soove ei rahuldanud, oodates kindlasti selleks õiget aega. Mina vaikisin ootuses ja olin veidi kurb. Lizio tegi kõikvõimalikku, et mind rõõmustada ja lohutada, kuid mina olin sellises väljendusvõimetus enesessesüüvimisfaasis, millesse viib inimese südametunnistus.

Ühel päeval ilmus südamlilik Lizio säraval ilmel minu tuppa ja hüüatas:

„Arva, kes on sinu juurde tulnud!“

Selline rõõmus ilme, need säravad silmad ei varjanud tõe.

„Minu ema!“ vastasin veendunult.

Rõõmust pärani silmi nägin ma ema, oma ema sisenemas kallistamisootel ettesirutatud kätega:

„Poeg! Mu poeg! Tule mu juurde, mu kallis!“

Ma ei ole võimeline kirjeldama, mis siis toimus. Tundsin end lapsena nagu sel ajal, kui mängisin paljajalu vihmas aialiival.

Kallistasin ema, ise rõõmupisarates, kõige pühamas vaimses õnnes. Ma nutsin ja musitasin, hoides teda embuses, meie pisarad segunesid ja ma ei tea, kui kaua me nii olime. Lõpuks äratas ema mind sellest hurmast, öeldes:

„Noh, laps, ära nii tugevalt emotsioonidesse lange! Ka rõõm, olles liiga suur, piitsutab sageli südant.“

Ja selle asemel, et kanda oma jumaldatud vanakest kätel, nii nagu ma toimisin Maa peal ema rännaku viimastel aastatel, pühkis ema ära minu rohked rõõmupisarad ja juhatas mind diivanile.

„Sa oled veel nõrk, laps. Ära kuluta oma jõudu.“

Ema istus mu kõrvale ja asetas hoolikalt ning mugavalt minu väsinud pea oma põlvedele, kallistades mind õrnalt, taashingestades mind pühade mälestuste juures. Ma tundsin end kõige õnnelikuma inimesena. Mul oli tunne, justkui oleks minu lootus ankrus kõige kindlamas sadamas. Ema kohalolek oli minu südamele tohutu taasjulgestusvahend. Need kohtumisminutid olid kui mingi ebatavaline uni.

Sarnaselt lapsel, kes otsib piasjasju, vaatasin ma üksisilmi ema riideid, ühe tema kunagise kodurõivastuse perfektset uustoodet. Märkasin tema tumedavärvilist kleiti, villaseid sukki, sinist peakatet, armsat pead, lumivalgetest niitidest aupaistet, kortse näos, alati mõnusat ja rahulikku vaadet. Rõõmuvärinal kallistasin ma tema armsaid käsi, võimetu sõnagi lausuma. Kuid ema, hingelt minust tugevam, hakkas hoolitsevalt kõnelema:

„Me ei tea kunagi Jumalat tänada selliste suurte annetuste eest. Jumal ei unusta meid kunagi, mu laps. Milline pikk lahusolekuag! Ära süiski mõtle, et ma olen sind unustanud. Mõnikord lahutab Jumal südameid mõneks ajaks, et õpiksime Jumala armastust.“

Ema headust taas kogedes tundsin, et taas elustuvad ka minu maapealsed haavad. Oh! Kui raske on kaotada Maalt kaasatoodud plekke! Kui rasked on eksimused, mis on kuhjunud üksteisele järgnevate aastasadade jooksul! Kui palju kordi olen kuulnud Klarencu ülendavaid nõuandeid, Lizio vennalikke manitsusi, et ma oma hädaldamistest vabaneksin, kuid ema kallistamise juures avanesid varasemad haavad justkui uuesti. Rõõmupisaratest langesin hingepiinapisaratesse, meenutades valusalt oma maapealseid läbielamisi. Ma ei suutnud mõista, et külaskäigu eesmärk ei olnud minu mingi kapriisi rahuldamine,

vaid see oli Jumala hindamatu heasoovlikkuse õnnistus. Meenutades iseendas kunagisi nõudmisi, tulin järeldusele, et pidasin siis ema oma lõputute hädalduste ja mure teisaldamise vaasiks. Maa peal on laste emad nende arvates justkui nende orjatarid; väga vähesed lapsed hindavad ema eneseohverdust enne tema kaotamist. Arvates ekslikult samuti, hakkasin ma oma südamevalu puistama.

Ema kuulas mind vaikselt, väljendamata kurvameelsust, surudes mind pisarsilmi vahetevahel tugevamini oma südame vastu ja leebelt rääkides:

„Oh, poeg, ma ju tean õilsa Klarenco sulle antud õpetusi. Ära hädalda. Tänaigem Isa sellise õnnistuse, siinse läheduse eest. Tundkem nüüd enda olemist teises koolis, kus me õpime saama Issanda järgijaiks. Emana Maa peal olles ei saanud ma sind alati sobivalt juhtida. Ka mina töötan siin, korrastades oma südant. Sinu pisarad toovad mind tagasi inimtunnete lavale. Miski püüab minu teadvust möödanikku tirida. Ma ju tahaksin õigustada sinu hädaldamist, ehitada sulle trooni, justkui oleksid sa universumi parim inimene, kuid sinu hoiak ei ole vastav elu uutele õppetundidele. Selline käitumine on andeksandmist väärt ihu keskkondades, kuid siin, mu laps, on vaja tingimata ennekõike tähele panna Issandat. Sa ei ole ainus oma ihust lahkunud inimene, kes soovib eksimusi heastada. Ja mina ei ole ainus ema, kes on oma armsamatest eemal. Seega ühendab meie valu meid mitte valatud pisarate ega mitte veritsevate haavade tõttu, vaid valgusvärava kaudu, mis avaneb meie teadvusele selleks, et me muutuksime mõistvamaks ja humaansemaks. Pisarad ja haavad kujundavad meie kõige puhtamate tunnete õnnistatud avarumisprotsessi.“

Pika pausi kestel manitses minu südametunnistus mind karmilt. Ema rääkis edasi:

„Kui praegustest vähestest minutitest on armastuse väljavalamiseks võimalik kasu saada, miks pöörata seda siis hädaldamiseks? Rõõmustagem, laps, ja aina töötagem. Muuda oma meele hoiakut. Mind lohutab sinu usaldus minu kallistusse, tunnen äärmist õnne sinu pojalikust lähedusest, aga siiski ei saa ma oma proovide teel tagasi astuda. Armastagem teineteist püha Jumala armastusega!“

Need õnnistavad sõnad äratasid mind. Tundsin, kuidas ema võimsad tunde- ja armastusvood elavdasid mu südant. Ema vaatles mind võlutult kaunilt naeratades. Täielikus austuses tõusin ma ja suudlesin teda otsmikule. Ja siis ma mõistsin teda – armastusväärsemana ja kaunimana kui kunagi varem.

XVI

Südamepuistamised

Ema kõne lohutas mind, korrastades minu teadvuse energiat. Emal kodus arvestusi töö kohta, nagu oleks see mingi valude ja takistuste kompenseerimise õnnistus, vaadeldes siinseid töid kui rõõme ja imeilusaid õppetunde. Ootamatu rõõmutulv täitis mind. Need targad sõnad toitsid mind imeliselt. Ma tundsin end täiesti teisena, lõbusamana, täis elu ja õnne.

„Oh, mu ema,“ hüüatasin emotsionaalselt, „see sfäär, milles sina elad, on kindlasti imetlusväärne! Millised imelised vaimsed vaated, milline ülev õnn!“

Emal naeratas tähendusrikkalt ja lausus tagasihoidlikult:

„Kõrgem sfäär, mu laps, nõuab alati rohkemat tööd, rohkemat loobumist. Ära arva, et sinu ema on õnnistavate visioonide juures, eemal sobivatest kohustustest. Ma tahan sulle mõistetavalt öelda, et minu sõnad ei tähenda üldsegi mingisugust kurbust selles olukorras, milles asun – õieti öeldes on minu sõnad vajaliku vastutuse kirjeldamine. Sellest ajast, kui tulin Maa pealt tagasi, hoolin ma vägagi meie vaimsest uuenemisest. Paljud inimesed jäävad pärast füüsilisest kehast lahkumist haakunult oma maise kodu külge, tuues ettekäändeks oma suure armastuse lihalikus maailmas elavate vastu. Kuid siin õpetati mulle, et tõeline armastus tuleb heategude tegemiseks tööga välja teenida. Seega olen pärast siiasaatumist taotlenud õigust oma armastatute aitamiseks.“

„Ja mu isa?“ küsisin. „Kus tema on? Miks tema ei tulnud koos sinuga?“

Emal näoilme muutus ja ta vastas:

„Oh häda, sinu isa! Juba kaksteist aastat asub ta regioonis, kus valitseb tihe pimedus, Varjulas. Maa peal näis ta alati perekonna traditsioonidele truu olevat, nagu näeb ette suurkaupmeeste etikett. Ta kuulus kaupmeeste hulka oma maisuse lõpuni, täites innukalt religiooniväliseid formaalsusi, aga sisimas oli ta vaimset nõrk ja hoidis oma armusuhteid salajas. Tema kaks armukest olid

salakavalate olevuste poolt afääride võrku mässitud ja seepärast, kui minu kahetsusväärne Laerto kehast lahkus, oli tema kohene jäämine Varjualasse temale väga mõru, kuna need õnnetud naised, kellele ta varem oli andnud palju töotusi, ootasid teda suurima igatsusega ja tirisid ta uuesti illusioonide silmustesse. Algul tahtis ta reageerida, püüdes leida mind, kuid ta ei suutnud mõista, et pärast füüsilise keha surma jääb hing samasse olukorda, nagu ta sisuliselt on. Seega ei märganud Laerto minu vaimset juuresolekut ega teiste meie sõprade ennastsalgavat aitamist. Kaotanud palju aastaid silmakirjalikkuses, rikkus ta vaimse nägemise, vähendas oma vibratsiooni astet, mille tulemuseks oli see, et järsku leidis ta end üksi ainult selliste suhete seltsis, mida oli oma mõistuse ja südamega arutult kultiveerinud. Need perekondlikud kohustused meie armastuse nimel hõivasid mõnda aega tema meelt. Kuigi ta tõrjus neid kiusatusi tagasi, ei leidnud ta oma püsimatuse tõttu head ja õiget mõtlemisviisi.“

Eriliselt mõjutatuna ema sõnadest küsisin ma:

„Kas siis ei olegi vahendit tema päästmiseks?“

„Oh, mu laps,“ vastas ema, „ma külastan teda sageli, kuid ta ei märka mind, sest tema vibratsiooni aste on veel väga madal. Ma püüan kutsuda teda heale teele, kuid mul õnnestub ainult korra tema silmist välja tirida kuigipalju kahetsuspisaraid, kuid mitte sedavõrd, et ta suudaks tõsiselt otsustada. Need õnnetud naised, kelle saagiks ta langes, ahvatlevad teda minu nõuannetest eemale. Juba pikki aastaid taotlen ma tema päästmist. Ma palusin mõnede sõprade abi viiest erinevast kõrgema vaimse tegevuse sfäärist, kaasa arvatud Meie Kodust. Kord õnnestus Klarencol teda peaaegu välja tirida Taastamise Ministeeriumi, kuid asjatult. Ei ole võimalik põlema süüdata lampi, milles puudub õli ja taht ... Me vajame Laerto meelemuutust selleks, et suuta teda tõsta ja avada tema vaimseid silmi. Seniks jääb su kahetsusväärne isa loiuks ükskõiksuse ja mässumeelsuse vahel.“

Pika pausi ja igatsusohke järel jätkas ema:

„Nähtavasti ei tea sa veel, et ka sinu õed Klara ja Priskila elavad praegu Varjualal maisuse kütkes. Ma tunnen end olevat kohustatud rahuldama nende kõikide vajadusi.“

Minu ainus otsene abi oli sõbralik koostöö sinu õe Ludovikaga. Ta lahkus Maalt, kui sa olid veel laps. Palju aastaid ootas Ludovika

mind siin, ta oli minu peamine toetaja meie maapealse perekonna kaitsmise raskustes. Kuid mitte ammu, pärast tublit võitlust minu kõrval sinu isa eest, sinu ja sinu õdede eest – sest nii suur on meie pereliikmete meeltesegadus – läks ta möödunud nädalal tagasi Maa peale, et kõige ilusama kangelasliku loobumise aktina uuesti kehastuda nende keskel. Seega ma loodan, et varsti sa jälle ergastud, et me saaksime töötada heategemises.“

Seesugused teated isa kohta panid mind imestama.

Missugused on need võitlused? Kas isa ei olnud siis siiras religiooni käskude praktiseerijana, kas tema ei olnud kõikidel pühapäevadel Jumalaga ühenduses? Vaimustatuna ema andumusest, küsisin ma:

„Kas sa ikkagi aidad issit, hoolimata tema seostest nende kõlvatute naistega?“

„Ära nimeta neid sellisteks,“ vastas ema tõsiselt, „parem ütle, mu laps, „meie haiged õed, teadmatud või õnnetus“. Ka nemad on meie Taevaisa tütreid. Ma ei tee eestpalvet üksnes Laerto eest, vaid ka nende eest, ja olen veendunud, et leidsin vahendid nende kõikide lähendamiseks oma südame juurde.“

Niisugune õilis andestuslik meeleavaldus pani mind imestama. Kohe mõtlesin ma oma perekonnast. Ma tundsin uuesti kunagist südamesidet kalli abikaasa ja lastega. Klarenco ja Lizio ees otsustasin ma alati oma tunded alla suruda ja vältida küsimusi, kuid ema vaade julgustas mind. Miski tekitas minus tunde, et ema ei jää kauaks minu juurde. Kasutades kiirelt mööduvaid minuteid, küsisin:

„Kas sina, kes sa issit ennastsalgavalt saadad, ei võiks midagi teatada Zeljast ja minu lastest? Ma ootan kärsitult taaskojujõudmise hetke, et neid aidata. Oh! Ühesugune tugev tagasiigatsus täidab nii minu kui nende südant! Kui sügavalt võib minu õnnetu naine praeguse lahusoleku tõttu kannatada!“

Ema vastas tõsinenult:

„Aeg-ajalt külastan ma lapselapsi. Nende käsi käib hästi.“

Hetke mõtteid kogunud, jätkas ema:

„Ära erutu oma perekonna abistamise probleemide pärast. Kõige enne valmista ennast ette, et meil kõik täielikult õnnestuks. Kindlaid küsimusi tuleb mõtte abil Issandale usaldada, enne kui püüda neile lahendust leida.“

Tahtsin meie jutuaajamise suunata üksikasjade teadasaamisele, aga ema hoidus sellest delikaatselt.

Meie vestlus kestis veel kaua, täites mind kõige magusamate lootustega. Mõne aja pärast jättis ema minuga jumalaga. Et saada veel informatsiooni ema eluolu kohta, palusin luba teda saata. Kallistades mind, ütles ema:

„Ära tule, mu poeg. Mind juba oodatakse Kommunikatsiooni Ministeeriumis, mille ümbermuutmise kabinettides varustatakse mind minu tagasiminekuks emaneerimisvahenditega. Muide, ma pean veel kohtuma minister Celioga, et tänada teda praeguse nauditava külaskäigu eest.“

Jättes endast minu hinge kauakestva õnnetunde, suudles ema mind ja lahkus.

XVII

Lizio kodus

Mõni päev pärast ema ootamatut külaskäiku kutsus Lizio mind minister Klarenco juurde. Kutsesest üllatunud, läksin temaga kaasa.

Õilsa heategija poolt viisakalt vastu võetud, ootasin suure huviga tema korraldusi.

„Mu sõber,“ ütles ta lahkelt, „täna on sul lubatud vaadelda meie tegemisi osakondades, välja arvatud kõrgemad ministeeriumid. Hendriko deklareeris viimasel nädalal sinu ravi lõpetatuks ja seega saad oma aega kasutada vaadeldes ning õppides.“

Ma pöörasin pilgu vend Liziole, kes võttis osa minu väljendamatust õnnest. Jah, ta rõõmustas koos minuga. Olin rõõmust pakatamas. See on uue elu algus. Seega saan hakata tööle, siseneda maapealsete ruumidega võrreldes erinevatesse õpperuumidesse.

Klarenco ilmselt märkas minu sõnulseletamatut rõõmu, öeldes:

„Kuna sa ei pea enam haiglasse jääma, paigutan ma sind, tähelepanelikult olukorda hinnates, uude keskkonda. Ma küsin kedagi meie institutsioonist ...“

Kuid Lizio ütles vahele:

„Kui võimalik, võtaksin ma ta selleks vaatlusajaks meelevdi enda koju. Seal hoolitseks minu ema tema nagu oma poja eest.“

Vaimustuses vaatasin Liziot. Ka Klarenco pööras talle heakskiitva pilgu, öeldes:

„Väga hea, Lizio! Jeesus rõõmustab alati koos meiega, kui võtame oma sõbra südames vastu.“

Embasin lahket hooldajat, oskamata teisiti oma tänu väljendada. Rõõm teeb meid mõnikord tummaks.

„Võta siin see dokument,“ ütles lahke abistamisminister, andes mulle väikese vihiku, „sellega võid siseneda Taastamise, Abistamise ja Kommunikatsiooni Ministeeriumi ühe aasta kestel.“

Pärast seda me vaatame, mida on võimalik teha sinu soovide kohaselt. Saa õpetajaks, kallid. Ära kaota minutitki. See kahe kehastumise vaheline proovide aeg tuleb hästi ära kasutada.“

Lizio pakkus mulle oma käevangu ja mina läksin ootusärevalt temaga kaasa. Mõne minuti pärast jõudsimme imeilusa värvirikka aiaga ümbritsetud maja juurde.

„Näe, siin,“ ütles mu lahke seltsiline ja lisan leebelt:

„See on Meie Kodu ...“

Kellukese maheda helina peale ilmus uksele sümpaatne matroon.

„Ema, ema!“ hüüdis minu hooldaja mind lõbusalt esitledes.

„Siin ongi see vend, kelle lubasin sinu juurde tuua.“

„Oled teretulnud, sõber!“ ütles proua väärikalt. „See maja kuulub sulle.“ Ja mind emmates:

„Sain teada, et sinu emme ei ela siin – seega olen mina sulle õde ja ema.“

Ma ei osanud neid sellise lahke võõrustamise eest kuidagi tänada. Olin juba öelnud mõned laused, et oma tänu ja emotsioone väljendada, kuid see õilis, märkimisväärselt humoorikas matroon jõudis minu mõtteid ära arvates minust ette:

„Sul on keelatud mingist tänust rääkida. Ära seda tee. Sa paneksid mind järsku meenutama neid kokkuleppelisi viisakussõnu Maal ...“

Hakkasime kõik naerma ja ma ütlesin tunderikkalt:

„Issand väljendagu minu tänu teile kõigile rõõmu ja rahu siniste õnnistustega.“

Sisenesime majja. Lihtne ja ahvatlev olme. Mööbliesemed sarnanesid väga neile, mis olid Maal: esemed täielikult, vast väheke harilikest erinevad. Pildid ülev-ilusa vaimse tonaalsusega. Märkimisväärsete mõõtmetega klaver, millel asetses kõrgstiilsete vormidega suur harf. Minu huvi märgates ütles Lizio naljatledes:

„Nagu näed, ei leidnud sa teispoole hauda veel harfi mängivaid ingleid, kuid siiski ootab meid harf!“

„Oh, Lizio,“ ütles malbelt vahele tema ema, „ära teravmeelitse! Kas sa ei mäleta, kuidas Jumaliku Ühendamise Ministeerium võttis möödunud aastal vastu ametnikke Ülendamise Ministeeriumist, kui siia tulid mõned delegaadid Harmooniast?“

„Jah, emme, kuid ma ei tahtnud muud öelda kui seda, et need harfimängijad on ju olemas ja et meil tuleb endas arendada vaimset kuulmist. Selleks, et neid kuulda, tuleb jumalike asjade õppimiseks vaeva näha.“

Pärast tavakohaste tutvustavate sõnadega esitlemist, teatasin, kust ma olin tulnud, ja sain teada, et Lizio perekond oli elanud Rio de Janeiro osariigi vanas linnas ja et tema ema nimi on Laura ja et selles majas elasid veel kaks tema õde – Jolanda ja Jehudit.

Siin hingati sisse magusat taashingestavat intiimsuse aroomi. Oma rõõmu, lausa mõõtmatu rõõmu ei suutnud ma varjata. See esimene kontakt koduse organisatsiooniga koloonias vaimustas mind. Nii südamlik vastuvõtt tekitas minus sügavaid tundeid.

Minu küsimustega pommitamise juures näitas Jolanda mulle imelisi raamatuid. Märganud minu sellekohast huvi, ütles maja esinaine:

„Mis puutub kirjandusse, siis Meie Kodul on väga suur eelis Maa elanike ees: nimelt see, et halba soovivad kirjanikud, need, kes armastavad hingemürki, saadetakse kohe Varjuala pimedatesse osadesse. Siin nad olla ei saa, mitte kuigi kaua ka Taastamise Ministeeriumis, kui nad jätkavad samas hingeseisundis.“

Ma ei saanud tagasi hoida naeratust, uurides vägagi kauneid fotosid minu ees olevatel lehekülgedel.

Pärast kutsus Lizio mind vaatama mõnda majaosa. Ma jäin kauemaks vannituppa, mille huvitav sisseseade pani mind väga imestama. Kõik oli lihtne, kuid otstarbekalt mugav. Olin veel selle mulje all, kui proua Laura kutsus meid palvele.

Istusime vaikselt ümber laua. Suur televiisor oli sisse lülitatud ja kuuldus mahe muusika. See oli kiitus Jumalale sel hämaral hetkel. Foonile ilmus seesama kütkestav pilt Kubermangu juhataja paleest, mida ma haigla kvartalis igal õhtu saabumisel ei väsinud vaatamast. Kuid antud hetkel tundsin, et mind valdab sügav salapärane rõõm, ja nähes kaugel erksat sinist värvi tausta, tundsin, et minu hing laskub hurmatuna ja tänus põlvili selle templi sisemuses.

XVIII

Armastus, hinge toit

Pärast palvust kutsus majaperenaine mind söögilauda ja pakkus taasergutavat puljongit ja aromaatseid puuvilju, mis näisid maitsvate vedelike kontsentraatidena. Ma üllatusin väga proua Laura märkusest:

„Tõesti, minu toidud siin on palju meeldivamad kui Maa peal. Mõned perekonnad Meie Kodus seda peaaegu üldse ei vaja, kuid Abistamise Ministeeriumis ei saa me olla ilma vedelate kontsentraatideta raske töö tõttu, mida olukord nõuab. Me kulutame palju energiat. Seega on vajalik jõuvarusid uuendada.“

„Kuid see,“ sekkus vestlusse üks noorikutest, „ei tähenda, et me ainsatena abistamise ja taastamise ametnikest alati toidust sõltume. Kõik ministeeriumid, ka Jumaliku Ühendamise oma, vajavad ju seda, ainult olluse vorm on igas kohas erinev. Kommunikatsioonis ja Selgitamises kulutatakse väga suur hulk puuvilju, ka Ülendamisest ei ole mahlade ja kontsentratsioonide kulu väike ning Jumaliku Ühendamises Ministeeriumis saavutab toitumise küsimus kujutlematu mahu.“

Minu küsiv pilk pöördus küll Lizio, küll proua Laura poole kohese selgituse saamiseks. Kõik muigasid minu täiesti loomuliku segaduse puhul, kuid Lizio ema otsustas rahuldada minu soovi, selgitades:

„Meie vend usutavasti veel ei tea, et see kõige kindlam loodute toetusvahend on armastus. Aeg-ajalt tulevad Meie Koju suured õpetajate komisjonid, kes annavad õppetunde vaimsest toitumisest. Iga toitumismeetod on mitmetes elu sfäärides sisuliselt armastusele baseeruv. Füüsiline toit, ka siin, on õieti öeldes mööduva materiaalsuse küsimus, sarnaselt Maa peal olevatele söidukitele, mis vajavad ju rasva ja õli. Hing toidab end üksnes armastusest. Mida kõrgemale tõuseme loodute arengu kaadris, seda põhjalikumalt hakkame mõistma antud tõde. Kas sulle ei näi, et Jumala armastus on universumi toit?“

Need selgitused paelusid mind. Märganud minu tõelist rõõmu, lisas Lizio:

„Kõik tasakaalustub Jumala lõputus armastuses: mida arenenum olevus, seda delikaatsem toitumine. USSIKE pinnases toitub eranditult mullast. Loom ammutab taimede ollust elu hoidmiseks, samuti nagu laps imeb ema tissi. Inimene rebib vilju taimedelt, valmistab seda oma maitse järgi ja sööb seda oma kodulauas. Meie, praeguseks ihust lahkunud, vajame suhkrurikkaid olluseid vastavalt oma keha erilisele, voolavlikule ehitusele. See protsess on alati rafineeritum vastavalt indiviidi teadvuse suurema avardumise astmele.“

„Kuid ärgem unustagem seda sõidukite lugu,“ lisas proua Laura, „kuna põhimises – ussike, loom, inimene ja absoluutselt meie kõik – sõltume armastusest. Kõik me liigume selles, sest armastuseta ei oleks meil võimalik eksisteerida.“

„Ülimalt imeväärne!“ lisasin südamest.

„Kas sa ei mäleta evangeelset õpetust „armastage üksteist“?“ küsis Lizio ema lahkelt.

„Jeesus soovitas põhimõtet, et armastage Jumalat üle kõige ja oma ligimest nii nagu iseennast Jumala armastuses, mitte üksnes neid tegusid, mille abil me varem või hiljem hakkame õppima headuse ülesande täitmist, mis on ju elementaarne kohustus. Ta andis meile ka nõu üksteist vastastikku toita vennalikkuse ja sümpaatiaga. Ihus olev inimene saab kunagi teada, et sõbralik vestlus, kallistav tegu, vastastikune heatahtlikkus ja usaldus, omavahelise mõistmise valgus, vennalik üksteisest huvitumine, sügavast armastusest loomulikult dikteeritud käitumisnormid on tuumakad toidud elu jaoks.“

Taaskehastudes Maa peale, me kogeme seal suuri piiranguid, kuid naastes siia, me tõdeme, et see rõõmu stabiilsus on puhtalt vaimse toidu küsimus. Kodud, linnad ja rahvad sünnivad nende normide kohaselt.“

Instinktiivselt meenutasin ma Maal laialt levitatud teooriaid seksi kohta, aga, võib-olla ära arvates minu mõtteid, ütles proua Laura:

„Ärgu keegi arvaku, et see nähtus on kuidagi seksiga seotud. Seks on selle universaalse Jumala armastuse pühalik meelevaeldus, kuid mitte miski muu kui selle ammendamatu

allika eriline väljendus. Suurema loomulikuma vaimsuse juures abielupaaride kallistustahe ja usaldus, vastastikune andumine ja mõistmistahe on palju kõrgemal füüsilisest ühendusest, mis kui selline on lihtsalt mööduv akt. See magnetiline omavaheline muutus on see faktor, mis annab vajaliku rütmi harmoonia nähtavakstulekule. Selleks et toita õnne, on küllaldane kõrvalolemisest, mõnikord ainult omavahelisest mõistmisest.“

Kasutades pausi, lisas Jehudit:

„Me õpime Meie Kodus, et maapealne elu põhineb sisemise armastuse tasakaalul, kuid enamik inimesi seda ei märka. Kaksikhinged, vennalikud hinged, sugulashinged moodustavad arvukaid paare ja grupe. Ühinedes üksteisega, end vastastikku aidates, tekitavad nad tasakaalu eksimuste hüvitamise plaani kohaselt; aga kaaslase puudumise korral vähese hingejõuga inimene harilikult langeb oma teel.“

„Nagu sa näed, mu sõber,“ lisas rõõmsalt Lizio, „ka antud olukorras on meenutamist väärt Kristuse evangeelium: „Mitte üksnes leivast ei ela inimene“.“*

Meie vestluse katkestas uksekella helin. Lizio tõusis ja avas ukse. Tupp sisenesid kaks seltskondlikku noorukit.

„Vaat siin on,“ ütles Lizio viisakalt minu poole pöördudes, „meie vennad Polidoro ja Estacio, minu kolleegid Selgitamise Ministeeriumist.“

Tervitused, embamine, rõõm.

Proua Laura ütles naeratades:

„Kõik te töötasite täna palju, kasutasite päeva kasulikult. Ärge rikkuge minu pärast oma programmi armastusosa. Ärge unustage oma ekskursiooni Muusika Põllule.“

Märganud Lizio rahutust, ütles ta ema innustavalt:

„Minge, mu poeg, ärge jätke Lasciniani kauaks ootama. Meie vend jääb meie kõrvale, kuni ta võib nendeks meelelahutusteks teiega liituda.“

„Ärge tülitage end minu pärast,“ ütlesin instinktiivselt.

Seepeale vastas proua Laura lahkelt naeratades:

„Ma ei saa täna veel jagada selle Põllu rõõme. Meie majas on minu tervenev lapselaps, kes tuli mõne päeva eest Maa pealt.“

Kõik lahkusid lõbusas meeleolus. Ust sulgedes pöördus perenaine minu poole ja selgitas naeratades:

„Nad läksid, et leida endale seda toitu, millest me rääkisime. Need armastussidemed on siin ilusamad ja kindlamad. Armastus, mu sõber, on hingede Jumala leib, südamete taevane toit.“

* Matteuse, 4:4; Luukase, 4:4.

XIX

Kehast lahkunud noorik

„Kas sinu lapselaps ei tule koos meiega sööma?“ küsisin maja perenaiselt sooviga tekitada intiimsemat vestlust.

„Ta sööb veel eraldi,“ vastas proua Laura, „see lollike on närvierutuses, kartlik. Siin ei lubata söögilauda kedagi, kes näitab välja meeltesegadust või meelepaha. Närvinõrkus ja rahutus tekitavad raskeid ja mürgiseid eritisi, mis segunevad automaatselt toiduga. Minu lapselaps viibis viisteist päeva poolune seisundis Varjualas. Ta peaks minema mingisse haiglapaviljoni, kuid siiski tuli ta minu isikliku hoole alla.“

Ma ilmutasin soovi Maa pealt äsjasaabunu külustamiseks. Oleks ju väga huvitav teda kuulata. Juba ammu ei olnud ma saanud otseseid teateid meie planeedipealse elu kohta!

Mesuundusime mugavasse, väga suurde tuppa. Täiesti kahvatu noorik puhkas tugitoolis. Nähes mind, üllatus ta tugevalt.

„See sõber, Elioza,“ selgitas Lizio ema minu peale näidates, „on üks meie vend, mitte ammu füüsilisest sfäärist naasnu.“

Noorik hakkas mind uudishimulikult ja üksisilmi vaatama, kuigi tema silmad, vaevalt nägemisvõimelised tumedate kulmu-kaarte all, väljendasid suurt pingutust, et oma tähelepanu kontsentreerida. Ta tervitas mind vaevaliselt naeratades. Vastuseks tutvustasin talle ennast.

„Sa oled kindlasti väsinud,“ ütlesin.

Kuid enne, kui ta suutis vastata, sõnas proua Laura, tahtes vältida nooriku liigseid pingutusi.

„Elioza on veel rahutu ning kurb. See on ka osaliselt õigustatud. Tuberkuloos kestis kaua ja jättis talle sügavaid järelmärke. Siiski tuleb igasuguses olukorras olla optimistlik ja tubli.“

Siis nägin ma noorikut oma süsimusti silmi täielikult avamas, justkui püüdes asjatult nuttu tagasi hoida. Tema rindkere hakkas tugevalt lainetama ja ta tõstis taskurätiku näo juurde, kuid ta ei suutnud ära hoida hingepeinast tekkinud nutuluksumist.

„Tobukene!“ ütles südamik proua teda emmates. „Sa pead ju vastu tegutsema. Need muljed ei ole midagi muud kui puuduliku religioosse kasvatus tulemus. Sa tead, et sinu ema ei jää hiljaks ja et sa ei saa arvestada oma peigmehe usaldusega – ta ei ole selleks ette valmistatud, et ta ohverdaks sulle siirast vaimset andumust Maa peal. Ta seisab veel väga kaugel puhta armastuse ülevast vaimust. Nähtavasti abiellub ta teise naisega ja sul tuleb sellega leppida. Muide, ei oleks ka õige nõuda tema kohest siiatulekut.“

Emalikult naeratades lisis proua Laura:

„Oletagem, et ta tuleks kohe, vägistades Looja seadust. Kas sinu kannatus ei oleks siis valusam? Kas siis koos vaeva nähes oleks sul endal kergem? Sul ei ole siin puudu lahketest sõpradest ja vennalikust abist, et tunda end kodus. Ja kui sa tõepoolest armastad seda noorukit, siis tuleb sul endas leida harmooniat, et hiljem talle head teha. Pealegi, sinu ema tuleb peatselt.“

Nooriku rohked pisarad puudutasid minu südant. Püüdsin vestlusteemat muuta.

„Kust sa tuled, Elioza?“ küsisin.

Ka Lizio ema, nüüd vaikides, soovis nähtavasti teda rahunenuna näha. Pikalt vaikinud, pühkides pisarais silmi, vastas Elioza:

„Rio de Janeirost ...“*

„Ära nutsa,“ vastasin. „Sa oled väga õnnelik. Sa lahkusid kehast mõni päev tagasi, oled koos oma sugulastega ja ei kohanud torme pikal teel ...“

Elioza näis uuesti ergastuvat ja rääkis rahulikumalt:

„Sa ei suuda endale ette kujutada, kui palju ja kui kaua ma kannatasin. Kaheksa kuud võitlust tuberkuloosiga, hoolimata arstimisest ... See süü, et nakatasin oma armsa ema ... Peale selle on kirjeldamatu, kui palju kannatas minu peigmees minu tõttu ...“

„Ära seda ütle,“ julgustas naeratades proua Laura. „Maa peal on meil alati illusioonid, et ei ole suuremat valu kui enda oma. Samuti pimedus: miljonid inimesed rabelevad sisuliselt kurjuse kütkes meie proovidega võrreldes.“

„Kuid, vanaemake, Arnaldo jäi lohutuseta, ilma lootusest. See kõik on mõtlemist väärt,“ ütles Elioza rahulolematult.

„Kas sa usud seda siiralt?“ küsis pereemand armastaval toonil. „Sinu haiguse kestel vaatlesin ma mitmel korral sinu

ekspeigmeest. Oli täiesti loomulik, et ta oli sügavalt puudutatud, nähes sinu keha taandarengut. Samas ei ole ta valmis mingit puhast tunnet mõistma. Ta leiab liiga kiiresti lohutust. Tavalik armastus on miski, mida ei suuda ükski inimlik olevus tunda. Seega säilita oma optimism. Sa saad ju teda sageli aidata, kuid mis puutub abielusse, siis, kui sa meiega koos saad külastada maiseid piirkondi, leiad ta juba teise naisega abiellununa.“

Imestades äsja öeldu üle, märkasin ka Elioza valusat üllatust. Tervenev noorik ei teadnud, kuidas olla oma vanaema ükskõiksuse ja tarkuse ees.

„Kas see on võimalik?“

Lizio ema vastas äärmiselt lahkelt ilmel:

„Ära ole kangekaelne ja ära püüa minu juttu eitada.“

Märganud, et haige noorik võttis hoiaku, justkui sooviks tõestusi, ütles proua Laura väga magusalt:

„Kas sa ei mäleta Maria Luzi, oma kolleegi, kes tõi sulle iga pühapäev lilli? Noh, tea siis: kui arst saladusena teatas, et sinu materiaalne keha ei suuda taaselustuda, hakkas Arnaldo, kuigi sügavas kurbuses, mähkima Mariat oma uutesse mõttevibratsioonidesse, mis enne seda teadet puudusid. Nüüd, kui sa oled siin, ei anna tema uued otsused kaua oodata.“

„Fui kui jälk, vanaemake!“

„Miks „jälk“? Sul tuleb ju teiste vajadustega harjuda. Sinu peigmees ei ole mingi eriline inimene, ta on veel tähelepanematu vaimse armastuse ülima ilu suhtes. Sa ei suuda tema juures mingit imet korda saata, kuitahes südamest sa teda ka ei armastaks. Iseenda leidmine on kõigi jaoks omaette asi. Mõne aja möödudes hakkab Arnaldo sinu idealismi ilu mõistma, kuid praegusel hetkel on vaja lasta tal tegelda oma proovidega, mida tal tuleb kogeda.“

„Ma ei alistu selles suhtes saatusele!“ karjatas pisarates noorik. „Maria Luz, tõeline sõbranna, keda ma alati arvasin olevat kõige ustavama ...“

Proua Laura rääkis mõtlikult naeratades:

„Kas ei oleks siiski meeldivam usaldada Arnaldot sugulashinge hoole alla? Maria Luz on alati sinu vaimne sõbranna, samal ajal kui mingi teine naine, võib-olla pärast mõningaid aastaid, teeks sulle raskeks sisenemise armastatu südamesse.“

Kõik see pani mind äärmiselt imestama. Elioza uppus pisaratesse. Südamlik proua märkas minu rahutust ja, võib-olla mitte ainult orienteerides lapselast, vaid ka mind, selgitas targalt:

„Ma tean sinu nutu põhjust, laps: sinu pisarate allikaks on meie kangekaelse inimliku tühiarmastuse tuhandeaastase egoismi harimata pinnas. Seepärast räägib vanaemake nii, mitte haavamiseks, vaid teie äratamiseks.“

Sel ajal, kui ta nuttis, kutsus Lizio ema mind tagasi vestlusruumi, et haigele puhkust anda. Kui istusime, siis rääkis proua Laura salamisi:

„Minu lapselaps saabus siia väsimusest kurnatuna. Ta on oma südame liiga tugevalt enesearmastuse võrku mässinud. Karmi normi kohaselt oleks tema koht mingi tuba meie haiglates, kuid siiski pidas meie nõustaja Kocejro paremaks paigutada ta meie paitavasse lähedusse. Muide, mulle see väga meeldib, kuna minu kallis Tereza, tema ema, saabub varsti siia. Kuigipalju kannatust ja me jõuame õige lahenduseni. Küsimus on ajas ja rahulikkuses.“

* Rio de Janeiro: Brasiilia pealinn, kuid ka Brasiilia osariigi nimetus. Üldiselt teada kui pealinna nimi. *Tlk.*

XX

Mis on kodu

Soovides ammutada kasvatuslikke elemente, ise samal ajal jälgides sõnu ja mõtteid proua Laura kõnest, küsisin ma teada tahtes:

„Ka sul peale nii paljude kohustuste on veel teisi koduväliseid ülesandeid?“

„Jah, me elame üleminekulinna, siiski on koloonia eesmärgid töö ja õppimine. Siin võtavad naishinged enda peale palju kohustusi, valmistudes Maale tagasiminekuks või ülesminekuks Kõrgematesse Sfääridesse.“

„Kuid kas see kodune organiseerimine Meie Kodus on samasugune kui Maa peal?“

Minu kaasrääkija ilme muutus mitmetähenduslikuks, kui ta vastas:

„See on parem kui maapealses kodus, mis juba kaua püüab kopeerida meie kodusüsteemi. Siiski rohivad sealsed abikaasad, peale väheste, veel seda tunnete pinnast, mis on hõivatud isikliku tühiarmastuse mõrude umbrohtude poolt ja asustatud armukadeduse ning egoismi koletistega. Kui ma viimati Maa pealt tagasi tulin, tõin sealt loomulikult illusioone kaasa, kuid just selles minu haavatud uhkuse kriisis suunati mind kuulama silmapaistvat õpetajat Selgitamise Ministriametis. Sellest päevast alates tungis uute ideede vool minu vaimu.“

„Kas sa ei saaks mulle midagi nendest õppetundidest rääkida?“ küsisin.

„See õpetaja, olles matemaatikas väga kompetentne, pani meid tundma, et kodu on justkui mingi täisnurkne kolmnurk Jumala arengu süsteemis. Vertikaalne külg on naiselik tunne, mis inspiratsioonidesse mähituna loob elu; horisontaalne külg on mehelik tunne, katkematu aktiivsus ühises progressivaldkonnas; kodu on püha kolmnurga külgede kokkupuutekoht, kus mees ja naine kohtuvad tingimata vajalikuks omavaheliseks mõistmiseks: see on tempel, kus inimesed peavad end omavahel vaimselt paremini kui kehaliselt ühendama.

Tänapäeval on Maa peal arvukalt inimesi, kes uurivad sotsiaalseid küsimusi, pakuvad mitmeid vahendeid ja kuulutavad koduse elu taasparanemist. Keegi neist isegi kinnitab, et inimlik süsteem ähvardab laguneda. On siiski tähtis tähelepanu juhtida sellele, et kodu on vägagi väärtuslik saavutus, mida inimesed samm-sammult teevad konkreetsemaks. Kus Maa peal toetub see tõeline koduehitus täiuslikule harmooniale, õiglaselt omavahel jagatud õigustele ja kohustustele? Suurem osa maapealsetest abikaasadest saadab oma päeva pühasid tunde mööda, toites vastastikku ükskõiksust või metsikut egoismi. Kui abielumees hoiab end rahulikuna, siis abielunaine näib olevat suures südamevalus; kui abielunaine alandlikult vaikib, siis abielumees türanniseerib teda. Abielunaine ei ole valmis oma meest julgustama tema materiaalsete tööde horisontaalsel liinil ja abielumees ei otsusta oma naisele järgneda jumaliku südamemagususe ja tunde lendamises loodute Kõrgemate Sfääride suunas. Seltskonnas nad silmakirjatsevad ja intiimelus teeb üks mõttereise kaugele, samas kui teine käsitleb vaid enda isiklikku ametit. Kui abielunaine räägib oma lastest, siis ta mees kahlab oma äriasjades; kui mees räägib oma tööprobleemidest, siis tema naise meel lendleb moeateljeedes. Arusaadavalt on sellistes tingimustes see Jumala kolmnurk valesti joonistatud. Kaks lahknevat liini püüavad asjatult kujundada ideaalset kokkupuutekohta, mis esindaks igavese elu grandioosse trepi astet.“

Käesolev jutuajamine puudutas mind sügavalt ja nende muljete mõju all ma ütlesin:

„Proua Laura, need praegused kõned tekitavad kogu maailma uusi mõtteid. Oh, kui me seda kõike Maa peal teaksime!“

„See on kogemuse küsimus, mu sõber,“ vastas austusväärne proua. „Mees ja naine õpivad kannatamise ja võitluse läbi. Käesoleval hetkel teavad väga vähesed, et kodu on sisuliselt Jumala organism ja selle sees tuleks elada kogu südamega, kogu hingega. Sel ajal kui harilikud inimesed läbivad pruudi-peigmehe õitsvat aega, kasutavad nad kõige mõjuvamaid vahendeid kahekesi olemiseks. Just seepärast öeldakse, et kui ollakse tõeliselt armunud, on kõik asjad ilusad. Isegi kõige banaalsem teema muutub tühistes lobisemistes meeldivaks. Mees ja naine

näitavad seal end oma kõige õilsamast küljest, kuid saanud vaevalt abieluõnnistuse ja väljudes oma soovi illusiooniorust, langeb enamik vanade koletiste haardesse, kes südameid türanniseerivad. Ei mingeid kompromisse. Kaob sallivus ja mõnikord isegi vendlus. Ja kui abiellunud kaotavad oma seltsimehelikkuse ja omavahelise vestluse naudingut, kustubki armastuse valgustav ilu. Pärast seda hetke austavad paremini kasvatatud veel teineteist, kuid tooremad taluvad teineteist vaevalt. Omavahelist mõistmist ei ole. Küsimused ja vastused on moodustatud kuivadest sõnakestest. Kuitahes tugevalt ka kehad ühinevad, elavad meeled siiski eraldi.

„See kõik on puhas tõde!“ ütlesin südamest.

„Kuid mida teha, mu sõber?“ jätkas heasüdamlik proua. „Praeguses Maa arengufaasis eksisteerib ihulikes ringides väga harva kaksikhingede seoseid, vähe vennalike ehk samatundeliste hingede abielusid. Väga palju abielusidemeid on määratud nende eksimuste heastamiseks. Enamik inimpaare on tõelised ahelates karistustöölised.“

Selleks et uuesti kokku sõlmida meie arutelu niidid, pajatas Lizio ema edasi:

„Naishinged ei saa siin tegevuseta jääda. Igaüks neist peab õppima olema ema, abikaasa, misjonär, õde. Naise ülesanne kodus ei saa piirduda mõningate kasutute kaastundepisaratega ja teopäevade aastatega. On ilmne, et praegusaja tuline feminismiliikumine on jälestusväärt tegutsemine naiseliku vaimu tõeliste suundumuste vastu. Naine ei suuda meestega konkureerida ametiasutustes ja kabinetides, kus õiguspõhine aktiivsus on reserveeritud mehelikule vaimule. Meie koloonia õpetab, et naiste jaoks on olemas koduväliselt õilsad teenimised: haigete eest hoolitsemine, õpetamine, kudumine, õmblemine, informeerimine, teenimised, mis nõuavad kannatlikkust – need kõik esindavad väga tähtsaid tegevusi. Mehel tuleb õppida oma kogemuste rikast vilja kodusse keskkonda tooma ja naisel tuleb mehe rasketele töödele kodust magusust luua. Majas olgu innustus, väljaspool – aktiivsus. Üks ei elaks teiseta. Kuidas säiliks jõgi allikata ja kuidas valgus allikavesi jõesängita laiali?“

Kuulnud neid küsimusi, ei saanud ma hoiduda naeratusest.

Pärast pikka pausi jätkas Lizio ema:

„Kui Abistamise Ministeerium usaldas lapsi minu koju, hakati minu teenimistunde arvestama topelt ja sellest näitest saad anda hinnangu ema tähtsusele Maal. Kuna see ei ole juhus, siis on mul pidevalt hooldeõe kohustused olla iga nädal nelikümmend kaheksa tundi ametis. Kõik töötavad meie majas. Peale minu terveneva lapselapse ei ole meie pereliikmetest kedagi puhkepiirkondades. Iga päev kaheksa tundi tööd kollektiivi huvides on igäühele kerge programm. Ma häbeneksin, kui ma ise seda ei täidaks.“

Pärast seda vaikis minu kaasvestleja mõnda aega ja mina kahlasin samal ajal läbi lõputute kaalutluste ...

XXI

Vestlus kestab edasi

„Proua Laura, meie vestlus kutsus esile arvukaid küsimusi,“ ütlesin huvitatult, „seepärast vabanda minu uudishimu sinu kannatlikkuse liigse ärakasutamise pärast ...“

„Mis sa nüüd, küsi alati,“ vastas ta südamlikult. „Ma ei suuda õpetada, kuid alati on kergem informeerida.“

Selle ütluse peale me naersime ja ma küsisin: „Kuidas siin koloonias käsitletakse omandi- probleemi? Näiteks, kas see maja kuulub sulle?“

Ta naeratas ja selgitas: „Nagu ka Maa peal on omand siin suhteline. Meie omandid on saadud vastavalt töötundidele. Meie rahaks on kupongtunnid. Me ostame kõike nende kupongidega, mida me ise teenime vaevanägemise ja andumuse hinnaga. Need ehitised on üldmõistes ühine omand kubermangujuhataja kontrolli all. Siiski võib iga vaimu perekonnal olla oma kodu (meie puhul isegi rohkem kui üks), esitades kolmkümmend tuhat kupongtundi, mida on võimalik saavutada pärast mõnda aega teenimist.“

Meie elamu omandas järjekindla tööga minu abikaasa, kes tuli kaua enne mind vaimusfääri. Kaheksateist aastat olime füüsiliselt teineteisest lahus, kuid vaimsete sidemetega olime alati koos. Rikardo ei puhanud. Pärast mõningast tugevas meeltesegaduses olemist Meie Kodus vastu võetud, mõistis ta kohe usina töö vajadust ja ehitas meile mõlemale tuleviku jaoks pesa.

Kui saabusin siia, hakkasime elama selles majas, mida ta äärmise hoolega oli korda teinud, ja meie õnn muutus veelgi suuremaks. Sellest ajast andis abikaasa mulle uusi teadmisi. Minu lesepõlveaeg oli vaevarohke. Olles väga noor ja väikeste lastega, olin sunnitud rasket tööd tegema. Raskuste ületamise hinnaga, harjutades lapsi vaevanõudvate töödega, sain neile kasvatusvahendid juba nende varases eas. Hiljem mõistsin, et see maapealne okkaline tee hoidis ära minu enda tasakaalutuse ja hingepiinad Varjualas, sest see tegi mind ettevaatlikuks

paljude hädaohtlike kiusatuste suhtes. See kehaline higi ehk õilis tegelemine ausa tegutsemise aladel on vägagi väärtuslik vahend hinge enesekaitseks ja ülenduseks.

Uuesti kohtuda Rikardoga ja kududa uut armast pesa oli minu jaoks sama mis Taevas ise. Paljude aastate kestel elasime õnnelikkude elu, nähes vaeva oma arengu eest, ikka ja alati rohkem ühitades ning kaasa aidates meie pereliikmete tõelisele progressile. Aja möödudes tulid Lizio, Jolanda ja Jehudit meie juurde, mis meie õnne veelgi suurendas.“

Lühikese pausi järel jätkas proua Laura tähtsailmeliselt: „Kuid Maa keskkond ootab meid. Kuigi praegune aeg on täis rõõmu, nõuab möödanik siiski kontode reguleerimist ja seda selleks, et tulevik kohaneks igaviku seadusega. Maa peal ei saa me maksmiseks kasutada kupongtunde, vaid ausat tööd. Tänu meie heale taatele mõista, selgines meie nägemine valusa möödaniku suhtes. Seega nõuab rütmiseadus meie naasmist Maale.“

Need sõnad mõjutasid tugevalt minu ettekujutust kõigest. Seda kuulsin siin kolooniales esmakordselt ja see eelmiste kehastumiste seletamine jäi mul sügavalt meelde.

„Proua Laura,“ ütlesin teda katkestades, „palun luba mul teha märkus. Vabanda minu uudishimu, kuid seni ei ole ma veel oma vaimsest minevikust midagi teada saanud. Kas ei ole ma füüsilistest sidemetest vaba? Kas ei ole ma veel ületanud Surma jõge? Kas äsja siia tulnuna hakkasid sa kohe oma möödanikku mäletama või pidid sa teatud aeg mingit kaasabi ootama?“

„Ma ootasin seda küsimust,“ vastas Laura naeratades. „Kõigepealt tuleb tingimata need füüsilised muljed maha raputada. Vaimse madaluse koorikud on vägagi alalhoidlikud. On vajalik tõeline vaimne tasakaal, et suuta mõjusalt meenutada. Üldiselt teeb iga inimene oma igavikulise elu tsüklite kestel suuri eksimusi. Kes meenutab iseenda tehtud kuritegusid, see arvab tavaliselt end olevat kõige viletsam inimene universumis, ja samas keegi, kes meenutab neid kuritegusid, mille ohver ta oli, vaatab iseend samuti kui õnnetut. Järelikult saab ainult selline hing, kes on eneses kindel, kohese meenutamise võime kui midagi iseeneslikult tulevat; teised on sobivalt kontrollitavad meenutuste suhtes, ja kui nad proovivad seda seadusnõuet petta, siis lähevad nad meeltesegaduse teel hullumeelseks.“

„Kuid kas sina meenutasid oma minevikku loomulikult viisil?“ küsisin.

„Ma selgitan sulle, mis juhtus,“ vastas ta meelsasti. „Kui minu sisemine nägemine muutus selgemaks, tekitasid ebatäpsed meenutused minus tugevat hämmastust. Olukordade kokkulangemise tõttu elas minu abikaasa läbi samasugust hingeseisundit. Me mõlemad otsustasime nõustaja Longobardoga asja arutada. Meie muljeid üksikasjalikult hinnates juhatas see sõber meid Selgitamise Ministeeriumis ametis olevate magnetiseerijate juurde. Lahkelt vastu võetud, tulime esmalt arhiivi, kus säilitatakse märkmeid kõikide indiviidide kohta. Selle ministeeriumi tehnikud pidasid meiega nõu, kuidas me saaksime Abistamise Ministeeriumi tööd häirimata kahe aasta jooksul lugeda meie endi kohta tehtud mälestusmärkmeid, ja seda kolme viimase sajandi ulatuses. Meenutuste sektsiooni juhataja ei lubanud meil veel varasemate faasidega tutvuda, kuna me ei oleks suutnud kaugemate aegade meenutusi pildis välja kannatada.“

„Ja kas sa tundsid, et sa taastad oma meenutustes neid juhtumeid ainult tänu lugemisele,“ küsisin teada tahtes.

„Ei, lugemine ainult informeerib. Pärast pikaajalist mediteerimist endi meelte selgituseks olime ääretult üllatunud, leides end psüühilisele protsessile allutatuna ja valmis sisenema meenutuste emotsioonifääri. Selle ala vaimsed tehnikud viisid meie ajju emanatsioonid, mis äratasid teatud uinuvad jõud... Rikardole ja mulle tuli seepeale kõik kolmesaja aasta jooksul kogetu mällu tagasi. Sel viisil mõistsime, kui suur on veel meie võlg maapealsetele institutsioonidele!“

„Ja kus asub meie vend Rikardo? Ma tutvuksin temaga meelevdi!“ hüüatasin ma.

Lizio ema kõigutas tähendusrikkalt pead ja ütles:

„Meie vaatluse suhtes möödanikule leppisime kokku uue kohtumise juba Maa peal. Meil on tööd, palju tööd Maal teha. Seepärast lahkus Rikardo siit kolm aastat tagasi. Mina ootan oma järge – lahkun siit ka varsti. Ma ootan vaid Tereza tuleku ära, selleks et ta jääks siin meie kallite kõrvale.“ Ja äraoleva vaatega, justkui oleksid tema mõtted kusagil kaugel, veel Maal kinni oleva tütre juures, jätkas proua Laura:

„Elioza ema ei hiline. Tema läbimine Varjualast kestab vaid mõni tund, arvestades tema väga suuri eneseohverdusi lapseast peale. Oma paljude kannatuste tõttu ei vaja ta hooldamist Taastamise Ministeeriumi osakondades. Seega saan ma talle üle anda oma kohustused Abistamise Ministeeriumis ja rahulikult lahkuda. Issand ei unusta meid.“

XXII

Kupongitunnid

Märkasin proua Laura järsku kurvastust oma abikaasat meenutades ja vahetasin vestlusteemat, küsides:

„Mida ütleksid sa mulle nende kupongitundide kohta? Kas see on mingi rahana kasutusel olev metall?“ Minu kaasvestleja hajutas endas melanhoolsuse, millesse oli süüvinud, ja vastas viisakalt:

„Omaduselt ei ole see raha, vaid indiviidi teenimiskupong, mis õigustab saamise.“

„Saamise?“ küsisin arusaamatuses.

„Selgitan seda,“ vastas südamluk proua. „Esmavajalike rõivaste tootmine ja toidud Meie Kodus kuuluvad ühiselt kõigile. Kubermangujuhataja maja juures ja ministriumide osakondade juures eksisteerivad kesksed laialijagamise teenistused. Põhiline ladu on kollektiivne omand.“

Minu imestust märgates jätkas ta selgitamist:

„Kõik aitavad ühisomandi suurendamisele kaasa ja elavad sellest, aga need, kes töötavad, saavutavad veel lisaõigusi. Iga elanik Meie Kodus saab leivaportsjoni ja riideid kui esmavajalikkude teenust, kuid need, kes teenivad välja kupongitunde, jõuavad ühiskonnas teatud eesõigusteni. Seda vaimu, kes veel ei tööta, võidakse siin võõrustada; kaastöötajad aga võivad saada kupongitundide eest oma isikliku maja. Töötu ju kannab mingit rõivast, kuid tööline saab selga panna mistahes soovitud rõivaid. Kas said aru? Tegevusetud võivad siin kaua aega olla puhkealadel või hooldusparkides tänu nende eest tehtavatele eestpalvetele, kuid töötahtelised saavad kupongitunde ja õiguse nautida kallite kaaslaste seltskonda selleks ettenähtud lõbustuspaikades või siis kontakteeruda tarkade orienteerujatega, seda üldiselt ministriumide erinevates koolides. Et paremaks muutuda ja kõrgemale tõusta, tuleb meil tundma õppida ja kohaneda Looja harmoonia seadustega. Igaühel meie töötajatest tuleb

ööpäeva 24 tunnist ohverdada minimaalselt 8 tundi kasulikku teenimist. Tööprogramme on palju ja Kubermangu juhataja nõustub nelja tunni lisatööga igapähele, kes soovib meeeldi ühiseks püüdluseks abi anda. Nii saavadki paljud iga nädal 72 kupongtundi, rääkimata juba teenimisohverdustest, mille tasu on kahe-, mõnikord isegi kolmekordne.“

„Kas see on ainus maksevahend?“ küsisin.

„Jah, see on normvahend kõikide töötajate tasustamiseks meie koloonias, nii valitsejatele kui mittevalitsejatele.“

Meenutades maapealseid organiseeringuid, küsisin imestunult:

„Kuidas saab sellist normi tööliikidega vastavusse viia? Administreerija saab kaheksa kupongtundi oma hariliku tööpäeva eest ja transporditööline saab samapalju? Kas siis esimese töö ei ole väärtuslikum kui sellel teisel?“

Proua naeratas selle küsimuse peale ja selgitas:

„Kõik on suhteline. Nii valitsejate sfääris kui alluvate ringis. Ja kui see töö nõuab isiku eneseohverdust, siis on tasu õigluse kohaselt mitmekordistatud. Sinu küsimusele vastamiseks on vajalik ennekoike kõrvale jätta maise ühiskonna teatud eelarvamused. Teenimise liik on tähtsamaid küsimusi ja selles suhtes on see küsimus Maa peal raskemini lahendatav. Enamik ihusse kehastunudest vaevalt küll kasvatavad endas teenimisvaimu ja hakkavad õppima töötamist inimliku elu erinevatel aladel. Just seepärast tuleb tähelepanelikumalt määratleda palku Maa peal. Igasugune väline võit maisuses on möödud võit. Me näeme töötajaid, keda painab ahnus raha järele ja kes annavad edasi kullamägesid teadvusetutele, pillavatele pärijatele; teised kuhjavad raha pankadesse, mis omakorda toob neile kannatusi ja nende perekonnale hävingut. Peale selle arvestage, et 70%-l administreerijatest ei ole Maa peal neisse puutuvaid moraalseid kohustusi ja niisama suur hulk on moraalselt ükskõikseid alluvaid. Praegu tunnistavad kõik, et neil ei ole mingit kutsumust oma ameti suhtes, ja siiski saavad nad palka vastavalt astmele, kus nad on. Valitsused ja ettevõtjad maksavad arstidele, kes ekspluateerivad teisi ja teiste huvisid, täitmata oma kohustusi, aga ka töölistele, kes ainult lasevad ajal tuulde minna. Kas nii toimib mingisugunegi südametunnistus?“

Mitmed majandustegelased ei salli oma kohustusi ja lõikavad kasu neile soodsatest seadustest sarnaselt porikärbestele pühal leival, nõudes lisatasu, kergendavaid tingimusi ja vanaduspuhkust. Kuid uskuge, et kõigil tuleb oma hoolimatuse eest kallilt maksta. Näib olevat kaugel see aeg, millal ühiskond saab määrata tasu inimeste teenimise kvaliteedi eest; kõrgemas vaimses maailmas ei hinnata ühtki tööd kulutatud moraalseid väärtusi arvesse võtmata.“

Need sõnad tekitasid minus uusi tõekspidamisi. Mär gates minu teadmisjanu, jätkas kaasvestleja:

„Tõeline inimese saavutus on vaimse suunilusega ja kupongtund meie organisatsioonis varieerub olemuslikus vääringus, meie teenimiste liigi kohaselt. Taastamise Ministeeriumis on kupongtund – taastamine, kuid Selgitamise Ministeeriumis on kupongtund selgitus. Ja nii edasi. Noh, vaimse kasu hindamise juures on arusaadav, et selle töö dokumentatsioon näitab teenimise olemust. Fundamentaalsed saavutused koosnevad kogemustest, arukusest, Jumala õnnistuste rikkusest ning võimete rohkusest. Sellest vaatepunktist on külastustahe ja andumus siin kõige tähtsamad omadused. Üldiselt valmistub enamik meie üleminekulinna elanikest end vajadusel tagasiminekuks ihulistesse ringidesse. Sellise põhimõtte järgi on arusaadav, et keegi, ohverdanud 5000 tundi Taastamise Ministeeriumi teenistustes, tegi imetlusväärseid pingutusi tööpoolest üksnes iseenda heaks; need aga, kes tegutsesid 6000 tundi Selgitamise Ministeeriumis, on haritumad. Me võime ju kulutada väljateenitud kupongtunde, kuid rohkem on väärt kasuliku teenimise aja isiklik registreerimine, mis annab meile nõustamise kaudu õiguse kõige väärtuslikumatele tiitlitele.“

Sellised õpetused pakkusid mulle sügavat huvi.

„Kuid kas on võimalik oma kupongtunde soodsalt kasutada ka oma sõprade heaks?“ küsisin uudishimulikult.

„Jah, loomulikult,“ ütles ta, „me võime oma püüdluste pingutusi jagada kellega tahes oma äranägemise järgi. See on ustava töölise vääramatu õigus. Tuhanded isikud on Meie Kodus selle vennaliku stimuleerimise ja sõpruse sellise soodustusega aktiveeritud.“

Lizio ema ütles naeratades:

„Mida suurem on meie arvestatud tööaeg, seda rohkem eestpalveid võime teha. Me mõistame siin, et miski ei ole maksuvaba ja et selleks, et midagi saada, tuleb tingimata ka midagi anda. Palumine on seega kõikide eksisteerimises väga tähenduslik toiming. Ainult need võivad paluda või nõustuda vastutulelikkusega, kellel on sellele vastavad tiitlid, kas mõistad?“

„Ja küsimus pärandusest?“ küsisin ootamatult.

„Meie juures ei ole see keeruline,“ vastas proua Laura naeratusega.

„Näiteks minu situatsioon. Läheneb minugi aeg naasmiseks Maale. Minu isiklikus registris on 3000 kupongtundi abistamisi. Ma ei saa pärandada neid oma peatselt saabuvale tütrele, kuna need väärtused sellest ajast kuuluvad ühisele kapitalile ja seepärast saab minu perekond õiguse pärandada ainult see maja. Minu teenimistunnistus annab siiski mulle õiguse eestpalveks tema eest ja õiguse valmistada tema jaoks ette tööd ja sõbralikku abi. Samal ajal kindlustab see mulle meie koloonia organisatsioonide kõrgeväärtuslikku toetust minu ihulikes sfäärides olemise ajal. Siia ei ole ma veel juurde arvestanud väga suurt kasu, mida ma olen koostööaastate kogemusest Abistamise Ministeeriumis saanud. Ma lähen tagasi Maa peale, varustatuna kõrgemate väärtuste ja õilsate võimetega soovitu kordaminekuks.“

Ma olin juba valmis imestushüüatuseks nii lihtsal viisil võita, kasu saada, koos töötada ja teenida! Võrreldes neid lahendusi maapealsete normidega, kuulsin majale jutuvada lähenemas. Enne kui sain sellest proua Laurale märku anda, ütles viimane rõõmsalt:

„Näe, sealt tulevadki meie kallid!“

Ta tõsis, et neid vastu võtta.

XXIII

Oskus kuulda

Oma südames ma kahetsesin meie vestluse katkemist. Proua Laura selgitused suurendasid minu kahetsust.

„Kas te ei olegi veel voodis?“ küsis ta naeratades.

Noortega hüvasti jätnud, kutsus Lizio mind lahkelt: „Tule aeda, sa ei ole ju veel siinset kuuvalgust näinud.“

Sel ajal kui perenaine alustas vestlust oma tütardega, väljusin ma Liziaga õitsvate peenarde juurde. See oli väga kaunis vaatepilt! Varem haiglasse suletult, suurte puude keskel, ei olnud ma veel näinud seda imetlusväärset vaadet, mida pakkus see hele öö Abistamise Ministeeriumi avarates kvartalites. Kõige ilusamad witeriad (liblikõielised lilled) kaunistasid vaatevälja. Lumivalged liiliad, mille õietupe põhi oli sinakas, nägid välja kui kallistusaroomi pokaalid. Ma hingasin seda õhku sügavalt sisse ja tundsin, et uue energia lained läbivad mind täielikult. Eemalt näitasid Kubermangu juhataja palee tornid imelisi valgusefekte. Võlutuna kõigest, ei suutnud ma oma muljeid sõnadesse panna. Püüdes oma imestust väljendada, ütlesin ma Liziole:

„Ma ei ole kunagi kogenud nii mõnusat rahu! Missugune öö!“

Minu sõber kostis naeratades ja tundeküllaselt:

„Meie koloonia kõigi tervemõistustlike elanike vahel kehtib omavaheline kokkulepe, et mitte keegi ärgu välja kiiraku **heale** vastakaid mõtteid. Nii teiseneb enamiku püüdlus peaaegu püsivaks palveks ja sellest tekib rahuviibratsioon, mida me tunneme.“

Pärast selle üliilusa pildi nautimist, tulime tagasi majja, kus Lizio lähenes vastuvõturuumis olevale väikesele aparaadile, mis oli sarnane meie raadiotelefonile. Minus tärkas uudishimu.

„Mida me kuulama hakkame? Kas läkitusi Maalt?“ Minu sisehääle küsimusi mõistes selgitas Lizio:

„Me ei kuule häält Maalt. Meie ülekanded tehakse peenemate vibratsioonijõudude abil kui maakoorel.“

„Kas ei ole mingit vahendit maapealsete saadete püüdmiseks?“

„Kahtlemata on meil need vahendid kõikides ministriumides olemas, kuid meie kodudes on sisuliseks küsimuseks meie praegune olek. Tingimata tegemist vajavate asjade planeerimine, kõrgema vaimsuse märkmed ja kõrgetasemelised õpetused on tulipunktis nüüd, mil need meid, siinseid, puudutavad palju rohkem kui mistahes maapealne asi.“

Tal oli ju õigus, kuid siiski huvitas mind endine seos koduga ja ma küsisin rahutult:

„Kas selline huvipuudus on nii suur? Aga eemalolevad sugulased, meie vanemad, meie lapsed?“

„Ma juba ootasin seda küsimust. Maa peal oleme sageli aetud sandistamise olukorda. Tunnetuse liigne võimendamine on meile kõigile halb. Maal oleme tuhande aasta üksildusse aheldatud. Harilikult me hoolitseme ainult oma perekonna eest, isoleerides end sellesse samaverelisse suletusruumi, ja unustame muud kohustused. Elame tõelistest vennalikest põhimõtetest eraldatult. Õpetame seda kõikidele, kuid tavaliselt – tunnistuse hetkel – oleme solidaarsed üksnes oma lähedastega. Ent siin, mu sõber, esitleb elu medal oma teist külge. On vajalik tervendada oma sandistusi ja kompenseerida ebaõiglust.“

Selle koloonia algajal olid kõik elukohad pidevalt sidestatud maapealse arenemise ringidega. Mitte keegi ei loobunud teadusaamisest oma sugulaste kohta. Alates Taastamise Minis-teeriumist Ülendamise Ministriumini elati lõputus närvisõjas. Rahutukstegevad ütlused tekitasid kõigis töödes segadust. Kuid umbes kakssada aastat tagasi innustas üks suurehingelistest ministritest Jumaliku Ühendamise Ministriumist Kubermangu juhatajat parendama seda olukorda. Eelmine Kubermangu juhataja oli usutavasti liiga salliv. Valesti kasutatav headus tekitab mässe ja langemisi. Aeg-ajalt saadud teadaanded maapealsetelt kallitelt inimestelt tekitasid segadust paljudes perekondades. Suuremad õnnetused maailmas huvitasid mõningaid inimesi Meie Kodus ja muutusid siin tõeliseks nuhtluseks. Meie arhiivi järgi oli meie linn siis paremal juhul mingi Varjuala halduspiirkond, aga mitte jõudude värskendamise ja õpetamise piirkond. Jumaliku Ühendamise Ministriumile toetudes keelas Kubermangu juhataja sellise üldistatud omavahelise sidepidamise. Tekkisid

vaidlused, kuid see õilis minister, kes selle muudatuse algatas, kasutas Jeesuse ütlust: „Järgi mind ja lase surnuid oma surnud matta!“* Ja nii see uus kord võitiski.“

Vastasin: „Siiski oleks huvitav teateid saada meie armsate rändajate kohta Maa peal. Kas see ei tooks meie hinge rohkem rahu?“

Olles veel aparaadi juures, mida ta ei lülitanud sisse ehk seepärast, et ta soovis anda mulle üksikasjalikumat selgitust, vastas Lizio:

„Pea nõu oma südametunnistusega, et näha, kas nii teha oleks õige. Kas oled valmis selleks ja valmis säilitama vajalikku hingerahu, olema täis lootust ja tegutsema Jumala käskude järgi, saades samal ajal teada, et keegi sinu südamepöegadest on laimatav või laimaja? Kui näiteks nüüd teatatakse sulle, et keegi sinu samaverelistest vendadest on täna vangistatud kui kurjategija, kas oleksid sa küllaldaselt tugevahingeline, säilitamaks oma rahulikkust?“

Ma naeratasin häbistatult.

„Ärgem püüdkem saada teateid madalamatelt kihtidelt,“ jätkas ta lahkelt, „välja arvatud sel eesmärgil, et õiget abi anda. Kuid tunnistagem, et mitte keegi meist ei suuda aidata, kui tema enda tunded ja mõistus on segi. Seega on enne maapealsete sugulastega uute kontaktide loomist tingimata vajalik saada sobiv ettevalmistus. Kui nad varuksid endale vaimse armastuse ala, siis oleks omavaheline side soovimisväär, kuid väga suur arv ihusse kehastunutest ei ole saavutanud valitsemist isegi iseenda üle, rabeldes kuidagi läbi häda materiaalse elu lainetel. Hoolimata teadahahtmisest, peame vältima kukkumist madalamate vibratsioonidega seltskonda.“

Oma jonnakust näidates küsisin siiski:

„Aga, Lizio, kas sul, kellel on lähedane sõber maisuses, nimelt sinu isa, ei oleks meeldiv temaga sidet pidada?“

„Jah, kahtlemata,“ vastas ta viisakalt, „kui me väärimel sellist rõõmu, külastame me teda tema uues vormis, aga nii toimub üksnes siis, kui ta ise tahab meiega sidet. Kuid ärgem unustagem, et oleme ekslikud – seega peame pöörduma vastavate autoriteetide poole, selleks et nad määratleksid nõutava sobivuse või pälvimise: selleks on meil Kommunikatsiooni Ministeerium.“

Lisaksin, et kergem on tulek Kõrgematest Sfääridest madalamasse sfääri. On seadused, mille kohaselt peab õigesti mõistma neid, kes asuvad madalamates piirkondades. Nii tähtis on osata rääkida ja kuulda. Meie Kodu elas mäsus, kuna, oskamata kuulda, ei saanud ta seega ka mõjusat abi anda ning koloonia muutus siis sageli mingiks Paabeliks.“

Tema veenvast argumenteerimisest võidetuna jäin ma vait. Samal ajal lülitas minu sõbralik hooldaja minu silmade ees sisse vastuvõtuvahendi.

* Matteuse, 8:22. *Tlk.*

XXIV

Muljetavaldav üleskutse

Aparaadi sisselülitamisel kostis mahe meloodia, mis toas hajudes hällitas meid harmoonialainetel; televiisori ekraanile ilmus omast kabinetist rääkiv kuju. Mõne hetke järel hakkas ta rääkima:

„Raadiojaam nr 2, Elamus! Me saadame ikka veel laiali koloonia üleskutset rahu tagamiseks Maa peal. Manitseme heahingelisi kaastöötajaid koguma jõudusid moraalse tasakaalu hoidmiseks maakera sfäärides. Aidake meid kõik, kes te saate ohverdada mõned tunnid ühispüüdluseks töösakondades, kus Varjuala tumedad jõud inimese mõistusega sidestuvad. Mustad harimatuse jõud, kes olid kunagi süüdanud põletamistarbeks sõjatõrvikud Aasias, piiravad nüüd Euroopa rahvaid, ajades neid uutele kuritegudele. Meie sektsioon koos teistega taotleb vaimset hügieeni maakoore lähemates sfäärides, saadab laiali teate neist halvadest võimudest ja palub vennalikku ühispüüdlust ja kõikvõimalikku abi. Pidage meeles, et rahu vajab kaitsjaid! Tehke meiega koostööd vastavalt oma tugevusele! Ülesandeid jätkub kõigile, alates maakoore aladest kuni meie väravateni! Issand õnnistagu meid!“

Üleskutse lõppes ja kuuldus uuesti jumalikku muusikat. Selle manitsuse imeline toon liigutas minu sisimaid vibratsioone. Lizio selgitas abistavalt:

„Kuuleme nüüd „Elamust“, vana teenimiskolooniat intiimsetes suhetes alumiste piirkondadega. Nagu tead, oleme augustis 1939. Teie viimased isiklikud kannatused ei võimaldanud teil mõelda maailma ängistavast olukorrast, kuid ma võin kinnitada, et maapealsed rahvad asuvad väga lähedal kõige purustavamatele võitlustele.

„Mis!“ karjatasin hirmunult. „Kas siis tõesti ei piisanud äsjase suure sõja kogu verest?“

Lizio naeratas ja vaatas mind üksisilmi oma säravate ja sügavate silmadega, justkui kahetsedes vaikselt selle inimliku tunni tõsidust. Esimest korda ei vastanud sõbralik hooldaja

mulle. Tema vaikimine pitsitas mu südant. Üle kõige pani mind väga imestama vaimude teenistuste tohtu hulk selle uue elu aladel, kus ma nüüd asusin. Kas on olemas linnad, kus õilsad vaimud paluvad abi ja koostööd? Selle rääkija hääl tundus olevat kui tõeline SOS.*

Nägin tema jahmunud näoilmet teleekraanil. Oma rahutute silmadega näis ta olevat sügavalt kurvastunud. Ja see kõnekeel? Ma kuulsin tema selget portugali keelt, puhast ja korrektset. Mõtlesin, et kõik vaimud koloonias suhtlevad omavahel mõttevibratsiooni abil. Kas isegi seal oli omavaheline suhtlemine nii raske? Minu kimbatust märgates selgitas Lizio:

„Me asume veel väga kaugel meepepuhtuse ideaalsetest piirkondadest. Nagu Maa peal nii ka meie juures siin suudavad need, kes täiuslikult harmoneeruvad, omavahel vahetada mõtteid ilma idioomi piiranguteta; kuid täiesti ei saa me kõrvale jätta seda vormi, sõna tema laia tähenduse kohaselt. Meie võitlusala on mõõtmatu. Maapealne inimkond, miljonitest olevustest koosnev, seostub sellesama planeedi nähtamatute loodutega, keda on mitu miljardit hinge. Seega ei saa mitte keegi jõuda arenenumattes piirkondadesse kohe pärast materiaalse keha surma. Ka siin tõkestavad psüühilised piirid** neid rahvuslikke ja keeleomandusi. Meie vaimse töötamise kõige erinevamate osakondades on suur hulk mistahes piirangutest vabu vaime, kuid siiski on oluline arvestada, et kõige rohkem on piirangutega vaime. Miski ei saa petta järgnevuse põhimõtet, mis valitseb arengu seadustes.“

Sel hetkel katkes muusika ja sama rääkija tuli uuesti kuuldele:

„Raadiojaam nr 2, Elamus! Jätkame koloonia üleskutse laialikiirgamist rahu heaks Maa peal. Rasked udumassiivid koonduvad üle kogu Euroopa. Tumedad jõud Varjualalt tungivad kõikidesse nurkadesse, võimendades inimeste ebaõiglasi kalduvusi. Paljud andunud heategijad oma poliitilistes kabinettides püüavad ennastohverdavalt rahvusvahelist üksmeelt saavutada, kuid mõned valitsused on väga endasse sulgunud, võimaldamata mingisuguselgi vaimsel mõjul laieneda. Omamata organeid, mis oleksid mõistlikud ja annaksid neutraalseid nõuandeid, astuvad need maad laiahaardelisse sõtta. Oh, väga armastatud vennad Kõrgematest

Sfääridest, aidakem säilitada inimeste rahulikkust! Lääne tsivilisatsiooni emad, kaitskem paljude maade aastasade arengut! Issand õnnistagu meid!”

Rääkija vaikis ja uuesti kuuldus paitav meloodia. Minu hooldaja vaikis ja ma ei julgenud seda vaikust katkestada. Pärast viieminutilist pausi kostis sama hääl:

„Raadiojaam nr 2, Elamus! Me kiirgame veel laiali koloonia üleskutset rahu saavutamiseks Maa peal. Seltsimehed ja vennad, kutsugem appi võimsaid valguse vennaskondi, kes vastutavad Ameerika staatuse eest! Töötagem koos Maa arenemise tuhandeaastase kapitali päästmiseks! Mingem abistavalt kaitsetute kollektiivide juurde, toetagem emade südameid, ängistusse lämmatatuid! Meie võitleme harimatuse leegionide vastu. Kui palju sa ka suudad, tule meile appi! Oleme maapealse elanikkonna nähtamatu osa ja paljud meist lähevad ihusse tagasi, et kustutada möödanikus tehtud vead. Ka ihulik inimkond on meie perekond. Ühinegem üheks ainsaks vibreerimiseks. Süüdakem valgus piirava pimeduse vastu. Hakakem halvale sõjale vastu headuse vastuseisuga! Vere- ja pisarate jõed ähvardavad Euroopa ühiskonda. Kuulutagem välja ehitava töö vajadus, avardamine oma usaldust. Issand õnnistagu meid!”

Lizio lülitas aparaadi välja ja ma nägin teda vargsi pisaraid pühkimas. Saadud impulsist ja emotsioonidest mõjutatult ütles ta:

„Ennastalgavad suurkujud, need vennad Elamuses! Kuid kõik see siin on asjatu,“ jätkas ta kurvalt, lisades pärast väikest pausi: „Maine inimkond hakkab lähapäevil maksma hirmuäratavat lõivu oma kannatustest.“

„Kas ei ole siis mingit abinõu selle tohutu katastroofi vältimiseks?“ küsisin südamevalus.

„Kahjuks,“ vastas Lizio tõsiselt ja valu täis häälel, „on üldine olukord väga kriitiline. Selleks, et ära kuulata Elamu ja Varjuala lähipiirkonna teiste osakondade palved, korraldasime meie siin arvukalt koosolekuid, kuid Jumaliku Ühendamise Ministeerium hoiatas meid, et ihulik inimkond, arvestatuna kui kollektiivne isik, asub täitmatu inimese olukorras, kes ühisel banketil on end liiga täis õginud: selle kui organi kriis on vältimatu. Mitmed rahvused toitsid end kuritegeliku ülbuse, tühiarmastuse ja

metsiku egoismiga. Nüüd nad on hädas nende surmavate mürkide väljaoksendamisega.“

Lizio otsustas mitte enam rääkida sel valusal teemal ja soovitas mul voodisse heita.

* Nagu teada, on SOS telegraafisignaal, millega hädaohtu sattunud laev palub abi. *Tlk.*

** Materiaalsest kehast lahkunute arv, kes vajavad rahvusvahelist keelt suhtlemiseks teiste materiaalsest kehast lahkunutega, on äraarvamatult suur; ja eranditult kõik vajavad seda suhtlemiseks ka maapealsete inimestega. Vaimuilmas on suur esperantoliikumine ja Brasiilias on paljud spiritistid sellest informeeritud meediumide vahendusel kirjutatud raamatute kaudu. Esperantoliikumise tõeliseks keskuseks on vaimuilmas Esperantistide Ülikool. *Kirjastajad*

XXV

Südamlik nõuanne

Järgmise päeva varahommikul valmistasin ma koos Lizio ja tema pereleikmetega lihtsa toidu.

Enne Laura laste tööleminekut Abistamise Ministeeriumi ütles proua Laura heatujuliselt:

„Tänaseks leidsin ma sulle kaaslase. Meie sõber Rafael, Taastamise Ministeeriumi ametnik, tuleb minu palvel siia. Sa võid seda ministeeriumi koos temaga külastama minna. Rafael on minu perekonna vana sõber ja esitleb sind minu nimel minister Genezirole.“

Ma ei suuda väljendada seda rõõmu, mis minu hinge täitis. Ma lausa kiirgasin õnnest. Täna sin emotsionaalselt, leidmata sõnu oma suure rõõmu väljendamiseks. Ka Lizio kallistas lahkumisel mind tugevasti ja südamlikult. Suudeldes poega, palus proua Laura:

„Sina, Lizio, teavita eelnevalt minister Klarencot, et ma lähen asutusse igapäevaseid töid tegema niipea, kui olen usaldanud meie sõbra Rafaeli hoole alla.“

Jäänud kahekesi, kõnetas Lizio ema mind:

„Mu vend, luba, et ma annan sulle sinu uuele teele kaasa mõned nõuanded. Ma mõistan, et emalik koostöötamine on ju midagi väärt, ja kuna sinu ema ei ela praegu Meie Kodus, võtan ma enesele selle lõbu juhtida sind praegusel hetkel.“

„Ma tänan sind südamest!“ ütlesin tänutundes.

Heasüdamlik proua naeratas ja ütles:

„Sain teada, et mõne aja eest palusid sa mingit tööd ...“

„Jah, jah, ...“ vastasin, meenutades Klarencot selgitusi.

„Ma tean ka, et sa ei saanud seda kohe, kuid hiljem oli sul lubatud külastada ministeeriume, mis seob meid lähemalt Maaga.“

Hea proua lisan tähendusrikkal ilmel:

„Just selles suhtes esitan ma sulle omapoolsed alandlikud manitsused. Ma räägin suurema kogemuse saanu õigusega. Nüüd, selle loaga, püüa ära jätta igasugune lihtne teadasaamise

kavatsus. Ära soovi sarnaneda ööliblikale, lennates ühelt lambilt teisele. Ma tean, et sinu võimekus intellektuaalseks uurimistööks on väga suur. Sa oled uuriv arst, sa armastad kirglikult kõike uut, ja just seepärast on sinu jaoks väga kerge uues kohas kohaneda. Ära unusta, nüüd võid sa jõuda palju väärtuslikumate tulemusteni kui üksnes olukordade analüüsimisega. Uudishimu on kvaliteet, mis loob mõistuse kliimat, väga huvitavatki, kuid mõnikord siiski hädaohtlikku. Uudishimu sisemuses suudab tubli ja lojaalne vaim liikuda, tehes austusväärseid töid; kuid tehtud otsustusvõimetud ja kogemustel mittepõhinevad järeldused võivad tabada kõige mõrumaid valupunkte, mitte kellelegi kasu tuues.

Klarenco tegi sulle ettepaneku külastada ministeeriume, kõigepealt Taastamise Ministeeriumi. Noh, pane tähele: ära piirdu ainult vaatlusega. Selle asemel et toita uudishimu, arvesta seda tööd tõsiselt ja pühenda end juba esimese võimaluse ilmunisel sellele täielikult. Kui Taastamise Ministeeriumis antakse sulle mingi ülesanne, ära püüa saada kõrgemaid teenimisi teistes ministeeriumides. Õpi ehitama oma sümpaatiate ringi ja ära unusta, et uurimisisule peab järgnema teenimisisu. Segada end teistesse töödessa ilma õilsa eesmärgita on mõnikord suur häbematus. Paljud luhtaminekud maistes asjades pärinevad sellest anomaaliast. Kõik tahavad vaadelda, vähesed on valmis reaalseks tegutsemiseks. Ainult väärikas töö saavutab vaimule tingimata vajaliku loa uuteks õigusteks.

Taastamise Ministeeriumis toimuvad rasked võitlused, kuna seal on ju meie vaimse koloonia kõige madalama piirkonna olukord. Sealt väljuvad vaimude roodud on määratud kõige raskemateks töödeks. Kuid täites tagasihoidlikke ülesandeid, ära tunne end alandatuna. Pea meeles, et kõikides meie sfäärides, alates Maast kuni kõige Kõrgemate Sfäärideni, on kõige suurem tööline Kristus ise ja et ta ei keeldunud puutöölise saagi kasutamisest.

Minister Klarenco andis sulle viisakalt õiguse külastada, tutvuda, analüüsida, kuid kui tark teenija võiksid sa pöörata vaatlemise kasulikuks ülesandeks. Võib-olla et korraldajad keelduvad õigustatult andmast mõnele seda tööd, mida ta palub, kuid mis on õiglaselt jäetud nendele, kes on seda väga tahtnud; kuid mitte keegi ei ütle ära vabatahtlike armastavate käte tööst.“

Mu silmad olid pisarates. Need emalikult hoolivad sõnad tungisid mu südamesse justkui taevane palsam. Ma olen harva kogenud sellist heatahtlikkust oma saatuse suhtes. See nõuanne tugevdas mu enesekindlust. Justkui soovides mahendada armastusega omi tarku arvamisi, lisas proua Laura paitaval toonil:

„Uuesti alustamise kunst on kõige õilsam, mida meie vaim võib endale võtta. Väga vähesed Maa peal mõistavad seda, kuidas meie mõistame ja näeme. Meenutagem siiski Paulust Tarsosel, juudi tribunali doktorit, ühe rassi lootust tema kultuuri ja nooruse tõttu, kellele olid pööratud kõikide silmad Jeruusalemmas ja kes ühel päeval läks tagasi kõrbesse, et vaese kudujana inimeseks olemist uuesti alustada.“

Ma ei suutnud end tagasi hoida. Haarasin proua Laura käed ja kastsin neid südant üleujutavate rõõmupisaratega. Lizio ema, olles äraolevalt mõttes, ütles:

„Ma tänan sind väga, mu vend. Mõtlen, et sa ei saabunud sellesse majja juhuse läbi. Me kõik oleme saja-aastase sõprusega ühendatud. Varsti lähen ma tagasi ihuringkondatesse, siiski me oleme alati üksteisega seotud ka südame teel. Ma loodan, et enne lahkumist näen ma sind entusiastliku ja õnnelikuna. Tee sellest majast endale eluase. Tööta ja muutu julgemaks, usaldades Jumalat.“

Ma tõstsin oma pisarates silmad üles ning vaatasin üksisilmi tema armastavat ilmet, kogedes seda õnne, mis näis väljuvat allikpuhtast südamlikkusest ning mis pani mind tundma, et tunneme üksteist juba ammustest aegadest, kuigi ma ju asjatult proovisin tema kallistuskalduvust kaugemate meenutuste juures ära tunda. Tekkis tahtmine teda pojalikult suudelda ja uuesti suudelda, kuid sel hetkel koputati uksele. Väljendades määramatut emalikku magusust, vaatas proua Laura mind ja ütles:

„See on Rafael, kes tuli sulle järele. Mine, mu sõber, mõeldes pidevalt Jeesusele. Tööta teiste heaks, selleks, et leida oma isiklik hea.“

XXVI

Uued perspektiivid

Mõlgutades mõtteid Lizio ema tarkade ja armastust täis nõuannete kohta, läksin Rafaeliga kaasa, mõistes, et ma ei lähe vaatlusvisiidile, vaid et õppida ja kasulikult teenida.

Üllatunult märkasin selle uue piirkonna imelisi vaateid suunas, kus minister Genezio mind ootas. Järgnesin Rafaelile vaikides, hoidudes küsimuste esitamise lõbust. Selle asemel kogesin ma meelelise aktiivsuse uut liiki. Ma süvenesin täielikult palvetesse, paludes Jeesuse abi neil uutel teedel, et mul oleks tööülesanne ja ka võime seda täita. Varemalt ma ei olnud palvelembene, kuid nüüd kasutasin seda kui oma programmilise teenimise kõrgeväärtusliku härdameelsuse baasi. Rafael jälgis mind aegajalt imestunult silmanurgast, justkui ei oodanuks ta minult sellist käitumist.

Õhuhuss peatus avara ehitise ees. Väljusime vaikselt. Mõne minuti möödudes olime austusväärse Genezio ees – sümpaatne vanur, kelle nägu väljendas erakordset energiat. Rafael esitles mind vennalikult temale.

„Oh, jah!“ ütles see õilis minister. „Kas oled meie vend Andreo?“

„Sinu juurde teenimiseks,“ vastasin.

„Mul on Laura informatsioon sinu tuleku kohta. Ära lase end häirida.“

Sel hetkel Rafael lähenes ja palus äraminekuks luba, seejärel kallistas mind ja väljus. Teda oodati koheselt ametiosakonda.

Vaadates mind tähelepanelikult oma säravate silmadega, ütles Genezio:

„Klarenco rääkis mulle sinust. Me võtame sageli vastu isikuid Abistamise Ministeeriumist kui külastajaid-vaatlejaid, kellest paljud saavad siin teenimise proovijad.“

Mõistsin seda peent vihjet ja ütlesin:

„See on minu kõige suurem soov. Ma ei lõpeta jumalikelt jõududelt oma nõrgale vaimule siiralt abi palumast, soovides, et minu olemine siin ministeeriumis muutuks **õppimise** ajaks.“

Genezio näis minu sõnadest liigutatud olevat. Sain sellest innustust, mis muutis mind alandlikuks ja ma palusin pisarsilmi:

„Kõrgealine minister, ma mõistan nüüd, et minu mõnda aega Abistamise Ministeeriumis olemine toimus tänu Kõigekõrgema südameheadusele, võib-olla minu ennnastohverdava püha ema pideva eestpalve tõttu. Ma olen märganud, et siiani olen tunda saanud ainult heategusid, andmata ise midagi kasulikku vastu. Kindlasti on minu koht siin, parendamise töödes. Kui võimalik, korraldage, palun, nii, et see külastusluba oleks asendatud võimalusega teenida haigeid. Rohkem kui kunagi varem tunnen ma nüüd vajadust uuendada oma isiklikke teadmisi. Ma olen kaotanud palju aega kasutule tühiarmastusele, tohutu energia kulutamisele iseenda naeruväärses jumaldamises.“

Rahulolevalt hindas Genezio minu südame siirust. Kui ma pöördusin minister Klarencio poole, ei olnud ma päris teadlik, mida palun. Soovisin teenust, aga võib-olla ei soovinud ma kedagi teenida. Ma ei mõistnud selle aja väärtust ega mõistnud nendes võimalustes pühaks tegevat õnnistust endale. Sügavas sisimas oli see soov olla edaspidigi see, kes senini: üleolev, austust nõudev arst, pime egoist mõttetute pretensioonide osas – sellisena elasin oma arvamiste kütkes. Kuid nüüd, näinud, kuulnud ja mõistes iga Jumala vastutust mõõtmatu loomingu keskel, ütlesin välja kõik, mida pidasin parimaks. Sõnaga, olin siiras. Mind ei pannud muretsema mulle usaldatava ülesande liik, püüdlesin vaid ülimal teenimise poole ...

Nooruslik minister vaatas mind üllatatult ja küsis:

„Sa oled ju endine arst?“

„Jah, ...“ vastasin kõhklevalt.

Genezio vaikis veidi, justkui järele mõeldes, siis aga ütles:

„Ma kiidan sinu otsust ja palun ka Issandat hoida sind selles väärikas seisundis.“

Nagu soovides mind eriliselt julgustada, õhutada minus uusi lootusi, jätkas ta rõhutatult: „Kui õpilane on valmis, saadab Isa õpetaja. Sama kehtib ka töö kohta: kui teenija on valmis, saabub ülesanne. Sina, mu sõber, saad juba ammu jumalikult ettehoolduselt häid vahendeid. Sa teeksid meeeldi koostööd, sa tunned vastutust,

võtad vastu kohustusi. Selline hoiak soodustab ülimalt sinu soovide konkreetseks tegemist. Ihulikes ringides on harjumuseks õnnitleda neid, kes saavutavad majanduslikku edukust või eriliselt head ühiskondlikku positsiooni. Siin on vastupidi: austatakse mõistmistahet, individuaalset vaeva, siirast alandlikkust.“

Märgates minu rahutust, lõpetas ta:

„Võib-olla saad õigeid tegevusi, kuid siiski, praegusel hetkel teeksid kõige paremini, kui sa külastaksid, vaatleksid, uuriksid.“

Võttes ühendust kõrvalkabinetiga, ütles ta valjusti:

„Ma palun Tobijat enda juurde veel enne, kui ta läheb Parendamise Tubadesse.“

Mõne minuti möödudes ilmus uksele vaba olekuga härra.

„Tobija,“ kõnetas lahkelt Genezio, „näe, sõber tuli vaatlemiseks Abistamise Ministeeriumist. Arvan, et temale on väga kasulik tutvuda meie töödega Parendamise Tubades.“

Ulatasin Tobijale käe ja samaga vastates ütles ta sõbralikult: „Olen sinu käsutuses.“

„Juhata teda,“ jätkas minister, südamlikult. „Andreo vajab meie tööde põhjalikku tundmist. Aita teda sellega, mis on meie käsutuses.“

Tobija väljendas oma valmisolekut, näidates välja kõige suuremat heasoovlikkust.

„Ma lähen,“ ütles ta heatujuliselt, „kui soovid minuga kaasa tulla ...“

„Kahtlemata!“ vastasin lõbusalt.

Minister Genezio kallistas mind südantliigutavalt julgustavate sõnadega.

Järgnesin otsustavalt Tobijale. Me läbisime avaraid kvartaleid, kus paljud ehitised näisid mulle kui intensiivse töö mesipuud. Minu vaikivat küsimust märgates selgitas minu uus sõber:

„Siin asuvad Meie Kodu suured vabrikud. Mahlade tegemine, rõivaste valmistamine – kõiksuguste tööde tegemisega on hõivatud rohkem kui sada tuhat inimest, kes muutuvad ükskord uuesti vooruslikeks ja valgustatuiks.“

Mõne hetke pärast sisenesime majesteetlikku ehitisse. Siin voogas sinna-tänna terve armee teenijaid. Pikki koridore läbides jõudsime avara trepini, mis viis alumistele korrustele. Märganud minu imestust, selgitas ta lahkelt:

„Parendamise Toad asuvad Varjuala naabruses. Need, kes on siia hooldamiseks suunatud, ei kannata kõrgemat valgust ja atmosfääri Meie Kodus elamise esimestel aegadel välja.“

XXVII

Lõpuks töö

Ma ei suudaks kunagi maalida endale sellist pilti, mis nüüd laotus minu silmade ette. See ei olnud õigupoolest mingi ambulants ega mingi hospital haigete tavaliseks arstimiseks. See oli avarate tubade seeria, ühendatud omavahel, ja tõtt-õelda, täis inimjäänuseid. Kummaline häälitsemine hõljus õhus. Oiged, nutunuuksed, südantlõhestavad laused, hüütud mõtteta ja eesmärgita. Korjuslikud näod, kondised käed, monstrumlikud näoilmed ilmestasid kohutavat vaimset viletsust. Minu esimene mulje oli nii ängistav, et võtsin appi palve, palve kartuse vastu.

Tobija, täiesti rahulik, kutsus vanema teenijanna. See tuli lahkesti ja Tobija ütles üllatudes:

„Ma näen vähe abilisi – mis on juhtunud?“

„Minister Falkus käskis,“ vastas teenijanna, „et enamik neist saadaks samaarlasi* tänastel töödel Varjualas.“

„Seega tuleb meil veelgi pingutada oma jõude,“ ütles Tobija rahulikult. „Ei maksa minutitki kaotada.“

„Vend Tobija! Vend Tobija! Jumala ja ligimese armastuse nimel!“ hüüatas haige vanur kätega vehkides ja klammerdudes voodi külge justkui hullumeelne.

„Ma lämbun! See siin on tuhat korda halvem kui surm Maa peal ... Aidake, aidake! Ma tahan välja, välja! Ma tahan õhku, palju õhku!“

Tobija lähenes, hindas tähelepanelikult vanuri olukorda ja küsis:

„Miks on Ribejro olukord nii halb?“

„Teda tabas tõsine kriis,“ vastas teenijanna, „ja assistent Gonsalves selgitas seda nii, et maapealsete sugulaste poolt saadetud tumedate mõtete kimbud on tema suurema meeltesegaduse põhjuseks. Kuna ta on veel väga nõrk ega ole kogunud enesele küllaldast meelegindlust maapealsetest eraldumiseks, siis just seepärast ei suuda see kahetsusväärne olevus kõike välja kannatada.“

Ajal, kui heasüdamlik Tobija silitas haige otsaesist, selgitas teenijanna edasi:

„Täna, väga vara hommikul, jooksis ta meie loata siit minema. Ta karjus, et tema kohalolekut nõutakse kodus, et ta ei suuda unustada oma nutvat abikaasat ja lapsi, et see on kuritegu teda hoida siin, kodust eemal. Lorenzo ja Hermes püüdsid teda voodisse tagasi tuua, kuid see ei olnud võimalik. Seega otsustasin lasta rahustavaid emanatsioone tema peale voolata. See võttis temalt jõu ja liikumisvõime, ja seda tema enese heaks.“

„Sa tegid väga õigesti,“ ütles Tobija toimunu üle järele mõeldes, „mul tuleb paluda vajalikke käsundeid tema perekonna sellise käitumise vastu. See haigus nõuab rohkem hoolt, et meie Ribejro saaks jääda rahulikuks.“

Vaatasin tähelepanelikult seda haiget, püüdes avastada tema olemust. Konstateerisin temas hullumeelsuse seisundi. Ta kutsus Tobijat nagu laps, kes tunneb oma heategijat, kuid näitas välja täielikku eraldatust kõigest, mis tema kohta öeldi.

Minu imestust märgates selgitas uus juhatajast sõber:

„See kaastunnet vääriv haige elab läbi ka luupainajafaasi. Sel ajal ei näe ega kuule ta hing midagi muud kui omaenese vaevusi. Inimene, armas sõber, kohtab oma reaalses elus seda, mida ta on enesele kogunud. Meie Ribejro laskis end paljude illusioonide poolt hõivata.“

Mul tekkis soov küsida tema kannatuste päritolu kohta, teada saada nende põhjust, tema olukorra ajalugu, kuid mulle meenusid Lizio ema targad nõuanded uudishimu kohta ja ma jäin vait. Tobija ütles sellele haigele sõbralikke ja optimismiks lootustandvaid sõnu. Ta lubas, et otsib vahendeid haige enesetunde parendamiseks, soovitas Ribejrol end hoida rahulikuna ja mitte kurvastada, et on voodi külge aheldatud. Pisarates Ribejro tänas Tobijat tugevalt värisedes, vahastunud näoilmelega, vaevalt märgatava kurva naeratusega.

Me hakkasime edasi minema hulga hästi korrastatud voodiridade vahelt, kus ma tundsin ebameeldivat lehka. Nagu ma hiljem teada sain, tuli lehk selle seltskonna meelte aurollusest, mis kannab endas veel materiaalse surma valusaid muljeid.

„Siinsed toad,“ selgitas lahkelt mu juhataja, „on eranditult meestele reserveeritud.“

„Tobija, Tobija ... Ma suren nälga ja janusse!“ karjus üks asukaist.

„Aita, vend!“ karjus teine.

„Jumala pärast! Ma ei suuda enam välja kannatada!“ hakkas veel keegi karjuma.

Nii paljude olevuste kannatuste juures haavata saanud südame tõttu ei suutnud ma tagasi hoida valusat küsimust:

„Mu sõber, selline hulk kannatajaid ja vaevatud! Miks niisugune südantrusuv vaatepilt?“

Tobija vastas hämmastusega:

„Ei maksa siin tähele panna ainult valu ja lootusetust. Pea meeles, mu vend, et siinsed haiged on ravialused, juba vabastatud Varjualast, kus on ootamas tohutult võrke selliste ettenägematute, endast mittehoolive hingede jaoks. Siinsetes paviljonides valmistuvad nad uuesti vooruslikeks saama. Mis puutub nende pisaratesse, siis pidagem meeles, et nad on ise oma kannatused põhjustanud. Inimese elu kontsentreerub seal, kus ta kontsentreeris iseenda südant.“

Pausi järel, mille jooksul ta näis olevat kurt paljudele karjumistele, jätkas ta rõhutatult:

„Nad on ju igavikulise elu salakaubitsejad.“

„Kuidas nii?“ katkestasin huvitunult.

Minu kaasvestleja naeratas ja vastas kindlal häälel:

„Nad mõtlesid, et maapealsetel väärtustel on Vaimu turul samasugune väärtus. Nad arvasid, et kuritegelik lõbu, raha võim, seadusevastane mäss ja kapriiside pealesurumine ületavad hua piirid ja kehtivad ka siin, andes neile võimaluse edasisteks lollusteks. Nad ei olnud ettehoolivevad ärikad. Nad unustasid vahetada oma materiaalse omandi vaimse vastu. Nad ei õppinud ära isegi kõige lihtsamaid börsioperatsioone maailmas. Kui nad läksid Londonisse, vahetasid nad tuhandeid milrejsosid** sterlingite vastu. Siiski, isegi ihuliku surma matemaatilise kindlustuse juures ei võeta vaevaks hinnata vaimseid väärtusi. Mida teha nüüd? Tulemus: füüsiliste sensatsioonide miljonärid muutsid end hinges täiesti haletsusväärseteks.“

Absoluutne reaalsus! Tobija ei saaski loogilisemalt arutleda. Jagades rohkelt lohutust ja selgitusi, juhtis minu uus õpetaja mind

kõrvalolevasse avarasse tuppa, mis nägi välja kui suur haigla, ja ütles:

„Vaatame mõnd siinsetest poolsurnud õnnetutest.“

Teenijanna Narciza saatis meid lahkelt. Uks avanes ja ma peaaegu kaotasin tasakaalu, nähes sellist südantrusuvat vaatepilti. Kolmkümmend kaks laibanõoga meest lamasid liikumatult ja peaaegu hingetult väga madalates voodites. Tehes nimetissõrmega tähendusliku liigutuse, selgitas Tobija:

„Siinsed kannatajad kogeivad sügavamalt und kui teised meie sensatsioonilised vennad. Neid me nimetame „negatiivseteks uskujateks“. Selle asemel et võtta vastu Issanda valitsemist, valitses neid egoism; selle asemel et uskuda elu, aktiivsust, tööd, pidasid nad tõeks eimiskit, liikumatust ja kurjuse võitu. Nad tegid inimese eluproovist pideva suure magamise ja, omamata mingit ideed headusest või hea teenimisest kollektiivis, ei saa nad teisiti kui magada aastaid, ja seda läbi põrgulike luupainajate.“

Ma ei suutnud seda ära imestada.

Väga hoolitsevalt hakkas Tobija neid uuesti ergastamiseks emaneerima. Seepeale hakkasid kaks esimest suust välja ajama musta ollust, mingit tumedavärvilist venivat okset väga iiveldamaajava laibaliku aur-ollusega.

„Need on mürgised fluidum-eritised,“ selgitas Tobija rahulikult.

Narciza hoolitses peamiselt kohese puhastamise eest, kuid asjatult. Suures koguses oksendati välja samasugust jälklõhnalist musta ollust. Instinktiivselt haarasin hügieenivahendid ja hakkasin tuliselt tööle. Teenijanna Narciza näis rõõmustavat uue venna alandliku abi eest ja Tobija vaatas mind rahulolevalt ning tänulikult.

See töö kestis edasi kogu päeva ja läks mulle maksuma õnnistusväärne higi ja mitte keegi sõpradest maailmas ei suudaks hinnata minu kui arsti mõõtnatut rõõmu alustada lihtsa hooldajana uuesti iseenda kasvatamist.

* Heategijatest vaimudest organisatsioon Meie Kodus. Autor

** Milrejsõ = tuhat rejsõ: kunagine Brasiilia rahaühik, nüüd kruzero. Tlk.

XXVIII

Teenimises

Videviku saabudes kollektiivse palve järel, lülitas Tobija sisse raadiosaate, et kuulata Varjualal töötamas olevaid samaarlasi. Tõelise teadahahtjana sain teada, et sellised salgad peavad kokkulepitud ajal sidet nende teenijatega tagala ametipostidel.

Tundsin end veidi väsinuna töö tugevate pingutuste tõttu, kuid süda laulis sisemise rõõmu hümne. Sain lõpuks selle töö rõõmu ja selline teenimisvalmidus omandas müstiliselt energilisi tugevdusvahendeid.

Pärast kontakti ühendamist hakkas see väike aparaat mõneminutilise ooteaja järel edastama üleskutset:

„Samaarlased Taastamise Ministeeriumile! Samaarlased Taastamise Ministeeriumile!

Varjuala kuristik on palju tööd. Meil läks korda ära tuua suur hulk õnnetuid, vabastades vaimsest pimedusest kaksikümmend üheksa venda, neist kaksikümmend kaks meeltesegaduses ja seitse psüühiliselt täiesti tühjenenud. Meie salgad korraldavad praegu nende transportimist. Me saabume mõni minut pärast keskööd. Me palume vastavaid ettevalmistusi ...“

Märkas, et Narciza ja Tobija vaatavad imestunud teineteist. Vaevalt lõppes see teadaanne, kui ma ei saanud tagasi hoida küsimust, mis pakitses mu huultel:

„Mis see on? Miks selline massiline transportimine? Kas nad kõik ei ole siis vaimud?“

Tobija vastas naeratades:

„Mu vend unustab, et ka sina tulid samamoodi Abistamise Ministeeriumi. Ma tunnen sinu saabumise episoodi. Pidagem alati meeles, et loodus ei tee hüppeid ja et nii Maa peal kui ka Varjualas oleme mähitud väga rasketesse fluidumlikesse sidemetesse. Jaanalind ja pääsuke on mõlemad linnud ja neil on tiivad, kuid siiski jõuab esimene ainult kantult kõrgustesse, samal ajal see teine löikab kiiresti avarat taevasina.“ Ja näitamaks, et antud hetk

ei võimalda teemaväliseid arutlusi, pöördus ta Narciza poole, öeldes:

„Neid transporditavaid on tänasel ööl väga palju. Peame selleks koheselt ettevalmistusi tegema.“

„Läheb tarvis palju voodeid!“ hüüatas teenijanna veidi kurvalt.

„Ära muretse,“ vastas energiliselt Tobija, „me paigutame meeltesegased 7. paviljoni ja nõrgukesed 33. tuppa.“

„Nii saame kergesti lahendada külaliste vastuvõtu, kuid niisama libedalt ei lähe nende hooldamine. Meie kõige tugevamad abistajad on ära võetud, et kindlustada Kommunikatsiooni Ministeeriumi töid Maal, ja seda pimeduse tõttu, mis mähib nüüd endasse ihulikku maailma.“

Vajame teenijaid ööseks, sest need, kes töötavad praegu koos samaarlastega, tulevad surmväsinult.“

„Pakun end selleks meeled. Millega saaksin teile kasulik olla?“ küsisin spontaanselt.

Tobija heitis minule tänuliku pilgu, mis tekitas minus rõõmu.

„Aga kas sa oled valmis neisse tubadesse ööseks jääma?“ küsis ta imestunult.

„Kas ei tegutse teised samuti?“ küsisin omakorda.

Õilis sõber kallistas mind südamlikult ja ütles:

„Hästi, ma võtan koostöö vastu. Ka Narciza ja teised seltsimehed jäävad öövalvesse. Pealegi saadan ma siia Venanco ja Salustio, kaks venda, keda ma eriti usaldan. Mina siia jääda ja kogu öö valvata ei saa, kuna ma olen juba teiste ülesannetega koormatud; siiski, kui vaja, siis sina või keegi teist teatab mulle mistahes tähtsamast juhtumist. Ma teen selle töö plaani ja niipalju kui võimalik kergendan ka selle täitmist.“

Ja näe, hakkaski ettevalmistussagin peale. Sel ajal, kui viis teenijat töötasid koos Narcizaga, valmistades ette sobivat voodipesu ja hooldusvahendeid, liigutasime mina ja Tobija materiaalselt raskemat 7. paviljonis ja 33. toas.

Mis minus toimus, seda ei suuda ma väljendada. Hoolimata käte väsimusest tundsin südames ülimat rõõmu. Igas käsitöökojas, kus otsib tööd enamik, mõistes selle kõrget väärtust, on teenimine ülim õnn. Siiralt öeldes ei mõelnud ma mingitest kupongtundide saamisest, tasustamisest, mida võiksin saada oma pingutuste eest.

Ma sain sügava rahulduse, kuna nägin, et võin ilmuda õnneliku ja väarikana oma ema ja heategijate ette, kes mind Abistamise Ministeeriumis vastu pidid võtma.

Jumalaga jättes kallistas Tobija mind jälle, öeldes:

„Soovin teile kõigile rohkelt Jeesuse rahu, head ööd ja kasulikku teenimist. Homme hommikul kella 8-st sina, Andreo, võid puhata. Igapäeva töö kestab maksimaalselt 12 tundi, kuid praegu oleme erakorralises olukorras.“

Vastasin, et olen nende korraldustega siiralt rahul.

Nüüd, olles üksi paljude hooldajate hulgas, huvitusin lähemalt haigetest. Nende abistajate seas avaldas mulle erilist muljet Narciza spontaanne südamlikkus. Tunnetades tema hingesuuruse veetlust, püüdsin temale läheneda. Tema lahkuse mõnust lihtsas vestluses ei olnud raske osa saada. See viisakas vanaproua sarnanes võluva raamatuga headusest ja tarkusest.

„Kas mu öde töötab siin juba kaua?“ küsisin ühel vestlushetkel.

„Jah, tõepoolest, ma töötan Taastamise Tubades juba kuus aastat ja mõni kuu, kuid mul jääb veel enam kui kolm aastat minu soovide täitumiseks.“

Minu vaikse küsiva ilme peale kostis Narciza lahkelt:

„Ma vajan väga tähtsat toetust.“

„Mida sa selle all mõtled?“ tahtsin teada.

„Pean kohtuma armastatud vaimudega Maa peal ja seda ühisteks töödeks, pidades silmas hinge tõusmist. Tänu oma möödunud aegade eksimustele palusin ma väga pika aja jooksul asjatult võimalust oma kavatsust teoks teha. Ma elasin rahutult ning kurbuses. Siin andis keegi mulle nõu minna ministrinna Veneranda juurde ja see heategija, olles ametis Taastamise Ministeeriumis, lubas toetada minu kavatsust Abistamise Ministeeriumi juures, kuid nõudis, et ma töötaksin siin kümme katkematut aastat, et parendada minu teatud tundehälbeid. Algul soovisin sellest keelduda, leides, et nõue on liigne, kuid pärast tunnistasin endale, et tal on õigus. Tõepoolest, tema nõuande sihtmärk olen mina, mitte tema. Võtnud tema ettepaneku vastu, võitsin ju palju. Nüüd olen ma tasakaalu uuesti leidnud ja tunnen end humaansamana ning oletan, et ma läbin väarikalt oma tulevase proovi Maa peal.“

Tahtsin väljendada sügavat imetlust, kuid üks lähim haige hakkas karjuma:

„Narciza! Narciza!“

Oma lihtsate isiklike teadatehtmistele rahuldamiseks ei olnud mul sünnis kauem tagasi hoida seda andunud õde, kes oli muutunud kannatajate vaimseks emaks.

XXIX

Francisko nägemus

Sel ajal, kui Narciza lohutas südamevaevades haigeid, teatati mulle, et olen kutsutud linna sideaparaadi juurde.

See oli proua Laura, kes palus minu kohta teateid. Tõepoolest, unustasin ju talle oma öise teenimise otsusest teatada. Palusin oma heategijalt vabandust ja kirjeldasin lühidalt oma olukorda. Lizio ema tundus rõõmustavat, võttes seega minu tõelisest õnnest osa. Meie lühikese vestluse lõpuks ütles ta heasüdamlikult:

„Väga hea, mu laps! Alusta kirglikult oma tööd, joovastu kasulikest teenimistest. Ainult sel viisil ehitatakse iseenele tulevikku igavikuliselt. Kuid pea meeles, et see siinne maja kuulub ka sulle.“

Need sõnad tekitasid minus õilsaid impulsse. Tulnud tagasi oma haigete vahetuks teenimiseks, nägin Narcizat, kes kangelaslikult püüdis rahustada üht häirituna käituvat noorukit. Otsustasin Narcizat aidata. See kahetsusväärne haige pööritas silmi ja kisendas hirmunult:

„Aidake mind, Jumala pärast! Mul on hirm, hirm!“

Silmad klaasistunud, röökis ta:

„Õde Narciza, näe, see koletis tuleb jälle! Ma tunnen jälle ussikesi! Päästa mind temast, õde! Ma ei taha, ma ei taha!“

„Rahune, Francisko,“ palus õnnetute teenija.

„Sa vabaned, saades palju selgust ja valgust, kuid see sõltub sinu püüdlusest. Kujutle, et sinu mõistus oleks nagu mingisugune käsn, mis on läbi imbunud äädikast: see hape on tarvis ära võtta. Ma aitan sind selles, kuid kõige suurem jõupingutus tuleb sul endal teha.“

Haige rahunes, kuuldes neid armsaid lohutussõnu, kuid siis kahvatus uuesti ja järgnesid plahvatuslikud karjatused:

„Aga, õde, otsi silmi ... Ta ei lase mind lahti. Näe, ta piinab jälle mind! Vaata! Vaata!“

„Ma ju näen teda, Francisko,“ vastas hooldaja nõustuvalt, „kuid sa pead tingimata aitama mind teda ära ajada.“

„Selline kuratlik tont!“ jätkas Francisko, ise nuttes kui laps.

„Usalda Jeesust ja unusta see monstrum,“ lausus kaastundlikult õnnetute õde.

„Ma lasen nüüd sinule voolata Looja hingust. See tont läheb minema.“

Narciza laskis haigele voolata tervendavat ja hinge äratavat energiat, mille eest Francisko tänas. Tema silmadesse ilmus rõõmusära.

„Nüüd,“ ütles Francisko selle magnetilise protseduuri järel, „olen ma rahulikum.“

Narciza kohendas haige patja ja käskis ühel teenijal tuua Franciskole magnetiseeritud vett. Narciza südamlikult hoolitsev käitumine süttis mind. Hea, samuti ka halb, sünnitavad kõikjal müstilist jäljendamist.

Märganud minu siirast õppimissoovi, tuli Narciza mulle lähemale, näidates valmidust minu pühendamiseks kõige õilsamate teenimiste saladustesse.

„Millele see haige vihjab?“ küsisin, olles saadud muljest vapustatud. „Kas teda jälitab mingi minule nähtamatu vari?“

Teenekas Parendamise Tubade teenija naeratas lahkelt ja selgitas:

„See on tema enda laip.“

„Kuidas nii?“ küsisin üllatunult.

„See kaastunnet vääriv haige haikus liiga tugevalt oma materiaalse keha külge ja tuli vaimsesse sfääri lihtsa õnnetuse läbi. Palju päevi veetis ta hauas oma materiaalse keha kõrval, mõistmata reaalselt olukorda. Nii tugev oli illusiooni võim, milles ta elas, et ta tahtis tõsta tingimata oma jäigastunud keha. Selles kahetsusväärises püüdluses kaotas ta palju aega.“

Hirmunud tundmatuse ees, ei suutnud ta isegi natukesekski füüsilistest sensatsioonidest eralduda. Kõrgemate Sfääride abi ei andnud mingeid tulemusi, kuna ta sulges mõistuse piirkonna mistahes mõtte vastu, mis puudutaks igavikulist elu. Lõpuks tekitasid vaglad sedavõrd hirmsaid kannatusi, et see jätkus ajas Francisko hauast välja. Siis hakkas ta hulkuma läbi Varjuala alumiste piirkondade, kuid tema kunagised vanemad Maa peal, kes nautisid nüüd juba siin suurt vaimset krediiti, palusid tema äratoomist meie kolooniasse. Siia tõid teda samaarlased peaaegu

jõudu kasutades, kuid tema hingeseisund on veel nii delikaatne, et ta ei välju siit Parendamise Tubadest niipea. Meie sõber, tema kunagine isa, täidab nüüd riskantset missiooni Meie Kodust kaugel ...“

„Kas ta tuleb haiget külastama?“ küsisin.

„Ta käis siin juba kahel korral ja, nähes tema peenetundelist kannatust, sain minagi tugeva tundeelamuse. Francisko on sedavõrd meeltesegaduses, ettaei tundnud ära oma suurehingelist anduvat isa. Ta kisendas kurvastunult, hullumeelsust välja näidates. Tema isa tuli siia koos kommunikatsiooniminister Padovoga, kes nähtu järgi seisis inimlikest tingimustest kõrgemal ja tänu kellele läks tal korda oma õnnetu poeg meie kolooniasse paigutada. Nad jäid siia kauaks, rääkides ihulikest keskkondadest äsjasaabunute vaimsest seisundist. Kui minister Padova lahkus oma ülesannete juurde, palus Francisko isa minult oma inimliku teo eest andeks ja põlvitas haige ette, võttis poja värisevad käed enda kätte just nagu pitsides sisse eluvoolu ja, lahinal nuttes, suudles ta põski. Ma ei suutnud pisaraid tagasi hoida ja lahkusin, jättes nad omavahele.

Ma ei tea, mis pärast nende vahel toimus, kuid märkasin, et sellest päevast on Francisko olukord palju parem. See absoluutne hullumeelsus muutus lihtsateks kriisideks, mis nüüd jäävad aina harvemateks.“

„Kui sügavalt kõik see minu südant liigutas!“ hüüatasin tugeva mulje all. „Aga kuidas tema laiba kuju saab teda kiusata?“

„Francisko visioon,“ selgitas viisakalt armastusväärne Narciza, „on paljude vaimude visioon pärast ihu surma. Nad seostuvad liiga oma kehaga, ei näe midagi muud, elavad ainult sellest ja selle jaoks, tehes oma kehale tõelist kultust, ja kui tuleb uueks tegev puhang, ei unusta nad mateeriat. Mistahes ideed vaimsusest lükatakse tagasi ja kõige tulisemalt võitlevad nad edasi oma keha säilitamiseks. Kuid näe, ilmuvad purevad ussikesed ja ajavad neid hauast välja. Nad hakkavad siis tundma oma materiaalse keha jälkust ja võtavad uue hoiaku, vastupidise äärmuse. Laiba nägemine kui nende endi meelega tugev looming jääb neid kõige sügavamal hinges siiski piinama. Järgnevad lühemalt või pikemalt kestvad meeltesegadused ja kriisid ja nii kannatavad paljud seni, kuni nende tondid haihtuvad.“

Minu emotsiooni märgates lisas Narciza:

„Tänu meie Isale ammutan ma katkematult üha suuremat kasu mööduvate aastate teenimisest. Ah, kui sügav vaimne uni on enamikul meie kehastunud vendadel-õdedel! See pangu meid hoolitsema, kuid ärgu haavaku. Liblika vastne tõuseb inertsele materjalile, kuid, saanud liblikaks, hakkab ta lendama; seeme on peaaegu nähtamatu ja siiski on sellest kasvav tamm väga suur; surnud lill tuleb tagasi maale, kuid parfüüm hõljub taevas. Igasugune elu alge näib magavat. Ärgem unustagem käesolevaid õppetunde.“

Narciza vaikis ja tema vaikust ma katkestada ei julgenud.

XXX

Pärandamine ja eutanaasia

Olin veel äsjakuuldust suures imestuses, kui Salustio astus ligi ja ütles Narcizale:

„Meie õde Paulina soovib oma haiget isa näha 5. paviljonis. Enne kui täita tema palvet, arvasin heaks pidada sinuga nõu, sest see haige alles läbib väga teravat kriisi.“

Väljendades temale omast südamlikkust ütles Narciza:

„Lase tal kohe tulla. Paulinal on selleks ministrinna luba, kuna ta ohverdab nüüd oma käsutuses olevat aega oma pereliikmetega sõprussidemete taastamiseks.“

Kui nõu küsija jättis kiiresti hüvasti, rääkis südamlik Narciza mulle selgituseks:

„Sa saad nüüd näha, missugune on ennastohverdav tütar!“

Ei möödunud minutitki ja näe – Paulina oli meie ees, sale ja sarmikas. Ta kandis õhulisest siidist valgust eraldavat mantlit. Ta näojooned olid ingellikult kaunid, kuid silmad väljendasid äärmist rahutust. Narciza esitles teda minule lahkelt ja, võib-olla tunnetades, et võib mind usaldada, küsis Paulina veidi kurvameelselt:

„Ja issi, mu sõbranne?“

„Ta tunneb end veidi paremini,“ vastas Narciza, „kuigi temas avaldub veel tugev meeltesegadus.“

„Kahju!“ ütles noorik.

„Ei tema ega teised anna sellises meelteseisundis järele. Alati samasugune viha ja samasugune huvipuudus.“

Narciza kutsus ka mind kaasa ja mõne minuti pärast seisime ebameeldiva näoilmega vanamehe ees. Karm vaade, laialikammitud juuksed, sügavad kortsud, tagasitõmbunud huuled – kõik see tekitas pigem kaastunnet kui sümpaatiat. Püüdsin vältida neid madalaid vibratsioone, mis iseenesest hakkasid minus tekkima, sest soovisin näha haige kannataja asemel vaimset venda. Seega hakkasin selgemini nägema, niisiis kadus ka vastikustunne. Mulle oli see õppetunniks. Missuguses

seisundis oli mind ennast Abistamise Ministeeriumi toodud? Minu hämningus näoilme oli siis kindlasti ka kole. Kui hinnatakse kellegi õnnetust, on mõistlik mäletada oma isiklikke puudusi, sest siis leidub südames alati kohakene vennaarmastusele.

Sellel haigel vanamehel ei leidunud ühtki head sõna oma tütrele, kes teda nii armastavalt tervitas. Tema olekus oli okkalisus ja mäss, ta sarnanes puuri pandud röövloomale.

„Issikene, kas tunnend end paremini?“ küsis Paulina üliras tütreamastuses.

„Oh häda! Oh häda!“ karjus haige müriseval häälel. „Ma ei saa unustada kelmi, ma ei saa rahustada oma mõtet ... Ma näen teda veel enda kõrval mulle surmavat mürki andmas!“

„Issi, ära ütle nii,“ palus tütar õrnalt. „Ära unusta, et Edelberto tuli meie majja kui poeg, Jumala poolt saadetu.“

„Minu poeg?!“ karjus see õnnetu. „Mitte kunagi! Mitte kunagi! Ta on kurjategija, kellele ei ole võimalik andestada, põrgu laps!“

Paulina hakkas isaga pisarsilmi rääkima:

„Issike, ärme unustame Jeesuse õppetundi, kus ta soovib, et me üksteist armastaksime. Me elame Maa peal läbi elu proove nagu samaverelised ja seda selleks, et saavutada tõelist vaimset armastust. Muide, meil tuleb tingimata tunnistada, et on olemas ainult üks reaalne igavikuline Isa, nimelt Jumal. Kuid see Elu Issand lubab, et oleksime isad ja emad maailmas, et õpiksime puhast vendlust. Meie maapealne kodu on kui tiigel tunnete puhastamiseks või kui püha ühtsuse tempel, mille eesmärgiks on universaalne solidaarsus. Meil tuleb tugevalt võidelda ja kannatada selleks, et lõpuks saavutada tõeline vennatiitel. Me kõik oleme üks perekond Looja loomingu, ühe kohaloleva Isa õnnistuse all.“

Kuuldes tütre armsalt lohutavat häält, hakkas haige isa tõmblevalt nutma.

„Anna palun Edelbertole andeks! Püüa näha temas mitte tuulepäist poega, vaid venda, kes vajab õpetust. Täna käisin veel meie maises kodus ja seal oli väga suur meeltesegadus. Siit, sellest voodist, mähid sa oma mõtetes ja tunnetes kõiki meie pereliikmeid kurvastuse ja mõistmatuse fluidumisse ja seal nad toimivad sinuga samuti. See peente vibratsioonide mõte tabab märki, kustahes see ka asuks. Mõistmatuse ja viha vastastikune

mõju sünnitab hinge juures kannatusi. Emme läks mõni päev tagasi hingepiinast kokkuvajununa tagasi hullumajja. Amalia ja Kacilda hakkasid protsessima Edelberto ja Agenoroga suure omandi pärast, mida sa kogusid endale materiaalses ringides. See on kohutav pilt, mille varjud võiksid ju muutuda vähem pingeliseks, kui sinu tugev meel ei upuks kättemaksusoovi. Siin me näeme sind tõelise haigena. Maa peal on emake hullumeelne ja tema pojad meeltesegaduses, vihates üksteist. Selle hullumeelsuse keskel on miljon viissada tuhat kruseirot (Brasiilia rahaühik) – mida see siis aitab, kui mitte kellelegi sellest isegi centaaro (Brasiilia rahaühik) eest õnne ei ole?!”

„Aga ma jätsin oma perekonnale väga suure päranduse,“ ütles õnnetu vihase häälega vahele, „kõigile heaks eluks ...“

Pauline ei lasknud isal juttu lõpetada, vaid jätkas:

„Me ei tea alati, mis on hea, kui see puutub hetke rikkusesse. Kui sa kindlustaksid meie pereliikmetele tulevikus ausa töö ja moraalse rahu, oleks sinu püüdlus suurepärane ettenägelik tegu; aga, mu issikene, me kuhjame mõnikord raha tühiarmastuse ja auahnuse eest ja tõttu. Kui me tahame elada teistest jõukamalt, siis selles me mõtleme elu väljastpoolt. Ainult väga vähesed püüavad enesele saada õilsaid teadmisi, sallivust, alanduse valgust, mõistmise õnnistust. Me surume teistele peale kapriise, me kaldume kõrvale Isa teenimisest, me unustame oma vaimutahkude lihvimise. Mitte keegi ei sünni Maa peale ainult kopikaid kassasse või väärtpabereid pankadesse kuhjama. On ju loomulik, et inimese elu vajab ettenägelikkust, ja seda õigustatult, ent see peab tal olema usaldavate ja tarkade administreerijatega, kuid mitte keegi ei saa hoolt kanda Isa hoole üle inhsalt ja ülemvalitsemist eesmärgistades. Vaat selleliigiline elu rusustas meie maja. Kunagi püüdsin ma tuua, kahjuks tulemusteta, vaimset abi meie kodusse. Samal ajal teie, issi ja emme, taotlesite kõige rohkem omandi suurendamist. Amalia ja Kacilda jätsid kõrvale kõik kasulikud teenimised, kui maise lõbutsemise mittemidagitegijad kohtasid teisi mittemidagitegijaid, kes nad endale naiseks võtsid, mõeldes seejuures vaid rahalisele kasule. Agenoro loobus tõelistest õpingutest ja muutus ebavooruslike inimeste kaaslasteks. Edelberto sai arstidiplomi, kuid ta peaaegu ei kasuta seda, kuna ta praktiseerib väga harva meditsiini

alal sarnaselt töölisele, kes ainult uudishimust külastab oma töökoda. Kõik laskis ilusad vaimsed võimalused mööda, neid tähele panemata kergelt saadava raha pärast, kinnistunud vaid päranduse mõttele.“

Haige manas näole koleda ilme ja karjus:

„Needmisväärt Edelberto! Kurjategija, tänamatu poeg! Ta laskis mind halastamatult tappa siis, kui pidin testamenti tegema! Salakaval! Salakaval!“

„Jäta, issi! Halasta oma pojale, andesta ja unusta.“

Kuid haige vanur kirus valjult edasi. Tütar oleks tahtnud isaga vestlust jätkata, kuid Narciza heitis talle paljutähendava pilgu ning kutsus Salustio haige kriisiolukorda leevendama. Paulina jäi vait ja hakkas pisaraid tagasi hoides isa laupa kallistama. Vähe aja möödudes lahkusin ma koos Paulina ja Narcizaga, olles tugeva mulje all. Sõbrannad vestlesid veel veidi. Lõpuks hüvastijätul väljendas Paulina veel oma lahkete ütlustega sügavat õilsameelsust, ise nukker rahutust kohtumisest isaga.

Olles jälle kahekesi Narcizaga, ütles ta südamlikult:

„Pärandusajad on harilikult, väga harvade eranditega, vägagi komplitseeritud. Need muutuvad väga suureks koormaks nii testamendi tegijatele kui ka pärijatele. Kuid käesoleval juhul ei ole probleemiks üksnes pärandus, vaid ka eutanaasia. Ahnus raha järele tekitab Paulina perekonnas veidraid asju ja mittenõustumisi. Ihnsatel vanematel on pillavad lapsed. Ma läksin sõbranna Paulina tупpa sel ajal, kui tema vend Edelberto, väärrika välimusega arst, korraldas oma peaaegu surevale isale niinimetatud rahulikku surma. Me kõik püüdsime seda eelnevalt peatada, kuid asjatult. See kahetsusväärne pojast arst soovis ju majanduslikel põhjustel surma varem esile kutsuda, ja näe, siin on nüüd ettenägematu tulemus: viha ja haigus.“

Narciza lõpetas väljendusrikkal toonil:

„Jumal löi olevused ja taevad, kuid meie pöördume sageli kuratlikeks vaimudeks ja loome iseendale isiklikku põrgut.“

XXXI

Vampiir

Oli kell üheksa õhtul. Seni oli meil võimalus puhkuseks ainult lühikestel vestlusetkedel, mida oli tarvis vaimsete küsimuste lahendamiseks. Tegevust oli küllaga: siin palus üks haige oma kannatustekergendamist, seal aga vajaste uuesti ergastumiseks Looja hinguse voogusid. Kui läksime 11. paviljoni kahte haiget aitama, kuulsin lähedal röökimist. Instinktiivselt astusin sammu selles suunas, kuid Narciza hoidis mind tagasi.

„Ära sinna mine,“ ütles ta, „seal elavad seksi meeltesegased. Sinule oleks selle nägemine liialt valus. Lükka see emotsioon sobivamale ajale edasi.“

Ega ma väga innustunudki, kuid minu peas keerles siiski tuhat küsimust. Minule avanes äsja täiesti uus maailm. Igal hetkel pidasin meeles Lizio ema nõuannet, et mitte õigelt teelt kõrvale kalduda.

Kohe pärast kella üheksat tuli keegi suure pargi sügavusest. See oli veidrailmeline lühike mees, väljanägemiselt lihtne tööline. Narciza võttis ta viisakalt vastu ja küsis:

„Mis on uut, Justeno? Mis on sinu ülesanne?“

Parendamise Tubade valvemeeskonna teenija vastas kurvameelselt:

„Ma tulin sulle teatama, et üks õnnetu naine palub abi suure raamvärava taga, mis avaneb kultuurpõldudele. Oletan, et eelnevad valvurid lihtsalt ei märganud tema möödumist ...“

„Kuid miks sa teda ei aidanud?“ küsis Narciza.

Valvur tegi käega kahtlustava viipe ja selgitas:

„Meie valitseva korra kohaselt ei saanud ma teda aidata, kuna see haletsusväärne on mustade punktide poolt ümbritsetud.“

„Mis?!“ karjatas Narciza hirmunud.

„Jah, proua!“

„See on niisiis väga tõsine asi.“

Juhtunust teada tahtes saatsin Narcizat läbi kuuvalgusega ülekallatud põllu. Vahemaa ei olnud väike. Mõlemal küljel olid

avara pargi salad, end tuules hällitades. Kilomeetri läbinud, jõudsimegi selle suure raamvärava juurde, millest valvur rääkis. Meie ees tuli nähtavale vilets naisekuju, kes palus nõudvalt abi teispool piiret. Ma küll ei märganud midagi peale selle õnnetu kaltsuriietes naisekuju, jälgi näo ja mädapaisetes säärttega, kuid Narciza nägi nähtavasti teisi detaile, mis mulle jäid märkamatuks, sest Narciza näoilme oli väga imestunud.

„Jumala lapsed,“ hakkas meid nähes karjuma kaltsudes naine, „andke minu väsinud hingele varjupaika! Kus asub see valitute paradis, kus saaksin nautida igatsetud rahu?“

See hädahüüd puudutas minu südant. Narciza näis olevat erutatud, kui küsis minult usalduslikult:

„Kas sa ei näe neid musti punkte?“

„Ei,“ vastasin.

„Sinu vaimne nägemine ei ole veel küllaldaselt haritud.“

Lühikese pausi järel jätkas ta:

„Kui mul oleks õigus seda teha, avaksin kohe selle värava, kuid kuna see puutub sellise olukorra olevusi, ei saa ma ise midagi otsustada. Pean selleks pöörduma valvava juhtvalvuri poole.“

Nende sõnadega lähenes ta õnnetule naisele ja ütles sõbralikul toonil:

„Palun oodake mõni minut.“

Läksime kiiresti tagasi ja esimest korda kohtusin ma Parendamise Tubade juhtvalvuriga. Narciza esitles mind ja teatas talle toimunust. Juhtvalvur viipas paljutähendavalt käega ja ütles:

„Te tegite väga hästi, et mulle sellest asjast teatasite. Läki sinna!“

Nii suundusime kolmekesi suure raamvärava juurde tagasi. Jõudnud barjääri juurde, hindas juhtvalvur vend Paulo tähelepanelikult seda Varjualalt saabunud abipalujat ja ütles:

„Sellele naisele ei ole meil võimalik praegustes tingimustes abi anda. Ta on üks kõige hirksamatest vampiiridest, keda olen tänaseni näinud. Jätkem ta iseenda saatuse hoolde.“

Mina hakkasin iseendas skandaalitsema. Oleks ju kristlike kohustuste eiramine jätta see kannatav naine juhuste meelevalda? Narciza, kes näis minuga sama muljet jagavat, asus tarmukalt naise päästmiseks paluma:

„Kuid, vend Paulo, kas me mitte kuidagi ei saaks sellele haletsusväärsele naisele meie tubades varjupaika anda?“

„Seda lubada,“ vastas Paulo, „tähendaks mulle reeta oma valvurikohustused.“

Ja näidates sellele kaltsudes hädalisele, kes rahutult karjus, oodates mingit otsust, küsis Paulo Narcizalt:

„Kas sina, Narciza, märkasid juba midagi peale mustade täppide?“

Nüüd tuli Narcizal omakorda vastata: „Ei.“

„Noh, mina näen peale nende veel midagi,“ vastas juhtvalvur. Tasandades häält, palus ta:

„Loe need mustad laigud kokku.“

Narciza silmitses teraselt seda õnnetut kaltsuhunnikut ja vastas:

„Viiskümmend kaheksa.“

Vend Paulo ootas kannatlikult ja, osates armastavalt õpetada, selgitas:

„Need tumedavärvilised punktid esitlevad viitkümmet kaheksat last, kes on sündimisel materiaalsesse maailma mõrvatud. Igas laigus näen kas purustava löögiga või lämmatamisega tapetud lapsukese vaimset pilti. See õnnetusehunnik siin oli elukutseline günekoloog. Teiste südametunnistuse koormast vabastamise ettekäändel andus ta jälkideks kuritegudeks, kasutades ära kogemusteta noorikute valesamme. Tema olukord on halvem kui enesetapjal ja mõrtsukal, sest neil oli mõnikord arvestamisväärseid põhjendusi enda õigustamiseks.“

Mulle meenusid palju kordi lähedalt nähtud meditsiinilised protseduurid, kus oldi sunnitud sündivaid lapsi hukutama, et päästa sünnitava ema organismi hädaohtlikus olukorras. Lugeses minu mõtteid, lisas vend Paulo:

„Käesoleva juhtumi puhul ei räägi ma neist olukordadest, kus on õigustatud meditsiiniline valus vahelesekkumine, vaid kellegi, kes alustab oma maapealset proovimist loomuliku õigusega elule, tapmisest kui kuriteost.“

Näidates õilsa hinge tundlikkust, palus Narciza:

„Vend Paulo, ka mina olen minevikus palju kordi eksinud. Kuulame selle õnnetu naise ära. Kui sa seda lubad, hakkam ma

tema eest eriliselt hoolitsema. Ausalt öeldes, armas sõber, me oleme ju kõik võlgades siplevad vaimud.“

„Armas sõbranna, ausalt öeldes oleme ju tõesti kõik eksimuste võlgades siplevad vaimud, kuid siiski on meil oma viletsusest arusaamine ja vabatahtlikku äratundmist oma võlgade hüvitamiseks. See naine ei soovi aga praegusel hetkel midagi muud kui takistada töötavaid inimesi. Ta on selline, kelle tunded on silmakirjalikkuses karastunud, heites endast hävitavaid jõude. Kuidas saaksime teda aidata, kui tegelikult ei tahagi ta meie abi, vaid Paradiisi?“

Väljendusrikkalt naeratades ütles Paulo:

„Eks tõestagem siis.“

Juhtvalvur lähenes abipalujale ja küsis:

„Mida meie öde meie vennalikult teenimiselt soovib?“

„Abi! Abi! Abi!“ vastas tema pisarsilmi.

„Kuid, mu sõbranna, me peame abi andmiseks teadma sinu kannatuse põhjust? Miks sa lõikasid ära elu nii paljudel nõrkadel olevustel, kes olid Jumala loal astumas maise elu areenile?“

Algul kuulas naine juhtvalvurit rahulikult, kuid siis muutus abipaluja näoilme vihast hirmsaks ja ta karjus:

„Kes paneb minu süüks sellist kõlvatust? Minu südametunnistus on puhas, lurjus! Ma kasutasin oma eksisteerimist emadusele aitamiseks Maa peal. Mina armastasin ligimest ja olin jumalakartlik, hea ja puhas ...“

„Seda küll ei ole sinu mõtete ja tegude elupildil näha. Arvan, et minu öde ei ole isegi südametunnistuse etteheidete headust veel tunda saanud. Kui tunded õigesti ära oma isiklikud vajadused, siis avad sa hinge Jumala õnnistusele ja alles siis tule siia tagasi.“

Seepeale saime maruvihase vastuse:

„Sina, demon! Sina, nõid! Sina, saatana sigitis! Ma ei tule kunagi tagasi! Ma ootan taevast, mida mulle lubati ja mida loodan leida.“

Võttes veelgi kindlama hoiaku, ütles juhtvalvur autoriteetse häälega:

„Seega mine minema, ma palun sind. Meil siin ei ole sellist taevast, mida sina soovid. Me asume töömajas, kus haiged saavad oma häiretest teadlikuks ja püüavad heatahteliste teenijate juures uuesti terveneda.“

Naine vastas jultunult:

„Ma ei palu teilt ei arstimist ega tööd. Ma otsin Paradiisi, milleks on mul minu heategude tõttu õigus.“

Suunanud meile vihast leegitseva pilgu, muutis ta oma vaevalt kõndiva haige väljanägemise ja tuiskas end täielikult valitsedes minema.

Hulk aega vaatas vend Paulo talle järele ja pöördus siis meie poole, öeldes:

„Kas vaatasite tähelepanelikult seda vampiiri? Teda koormavad kuriteod, kuid ta pretendeerib süü puudumisele. Ta on sisult paheline, kuid arvab end olevat hea ja puhas. Ta kannatab hirmsasti, kuid tahab teisi uskuma panna, et on rahulik. Ta ehitab iseendale põrgu, kuid ütleb, et otsib Taevast.“

Selles vaikuses, milles kogesime seda õppetundi, lõpetas juhtvalvur:

„On tingimata vajalik hoida end selliste heade ja halbade näivuste eest. Oletatavasti abistatakse seda õnnetut naist kusagil teises kohas Jumala headuse poolt, kuid kitsa ligimese ja Jumala armastamise põhimõtte järgi, ei saanud ma avada talle meie väravaid.“

XXXII

Teated Venerandast

Nüüd, kui olin läinud valgusküllasesse parki, kogesin imelikku ahvatlust.

Minu tähelepanu tõmbasid endale kutsuvad puud ja rohetavad peenrad.

Varjatud küsimustega kutsusin kaudselt esile Narciza selgitusi.

„Selles suures pargis,“ ütles ta, „puudub tee üksnes Varjualale ning taimekasvatuse ja toidumahlade tootmise juurde. Ministrinna Veneranda rajas suurepäraseid plaanid meie kasvatusprotsessideks.“

Märgates minu suuremat huvi, selgitas ta edasi:

„Ma räägin vaimseks kasvatamiseks rajatud Rohelistest Salongidest. Pikkade pargipuuvide vahel on imetusväärselt piiritletud kohad taastamisministrite kõnepidamiseks; teised jälle külastatavate ministrite ja õpihimuliste ühistegevuseks; kuid üks märkimisväärselt ilus koht on reserveeritud selleks, et seal saaks kõnet pidada Kubermangu juhataja, kui ta peab vajalikuks meid külastada. Need sirgelt kasvavad puud kattuvad perioodiliselt õitega ja näevad välja kui värvilised tornikesed, mis on täis looduslikku võlu. Sel viisil on meil vabas looduses varjuandev katus koos õiste kaugete tähtede või päikese õnnistusega.“

„Need looduslikud paleed on kindlasti kõige ilusamad,“ ütlesin vahele.

„Jah, kahtlemata,“ jätkas hooldeõde entusiastlikult.

„See on ministrinna projekt, mis võeti kogu koloonias soojalt vastu. See toimus täpselt neljakümne aasta eest, kui algas Rohelise Saali kampaania. Sellest tahtsid osa võtta kõik ministeeriumid, sealhulgas ka Jumaliku Ühendamise Ministeerium, kes kutsus Venerandat rajama selliseid asukohti Vete Metsas. Selletaolised väga meeldivad kohad hakkasid tekkima igale poole, kuid minu arvates on need kõige huvitavamad koolides. Seal on neid erilaadseid ja eri suuruses.“

Selgitamise Ministeeriumile kuuluvas pargis on koolituse paik, kuhu ministrinna laskis ehitada tõelise taevatähekujulise lossi kasvavatest puudest, pöösastest ja lilledest. Seal saab arvukas õpilaspere viielt õpetajalt viies õppeaines õpetust. Keskel on suur, maapealsele kinole sarnanev masin piltide kaudu õpetamiseks. Selle abil on võimalik viit erinevat õppeainet samaaegselt projitseerida. Seesugune ehitis tõi linnale palju head, kuna see ühendab endas kasuliku teenimise, praktilise kasu ning vaimse ilu.“

Kasutades hetkelist pausi Narciza selgitustes, küsisin:

„Kas saalide mööbel on samasugune kui maapealsetes saalides?“

Narciza naeratas ja vastas:

„Mitte täielikult. Ministrinna tegi nähtavaks Kristuse Maa peal viibimise aja evangeelsed pildid sellega, et kasutas vahendeid loodusest endast. Igas looduslikus saalis on õnnestatud pinnases pingid ja tugitoolid, mis on kaetud pehmete aromaatsete rohttaimedega. See annab iseloomuliku meeldivuse ja korrastatuse. Ministrinna ütles, et oleks sobiv meenutada Meistri õppetunde Tibeeria lähedal mere ääres, ja sellest mõttest tuligi niisugune loodusliku mööbli idee. Selle korrastamine nõuab pidevat hoolt, kuid vaadatavate objektide ilu korvab küllaga hooldamistööd.“

Heasüdamlik hooldeõde katkestas oma jutu, aga minu vaikivat huvi nähes jätkas ta:

„Meie ministeeriumi kõige ilusam saal on ette nähtud Kubermangu juhataja kõnedeks. Ministrinna Veneranda armastab vanaaegsema, hellenistliku maitsega maastikke ja seetõttu sisustas selle saali erilisel moel: kraavid värskel veega, maitsekad sillad, tiigid ja palankiinid (idamaised kandetoolid) leherikastest pisipuudest, mis aasta igal kuul on eri värvi, sest kolmekümne päeva järel nende õied vahetuvad. Detsembrikuuks valis ta Jeesuse sündimise meenutuseks kõige ilusamad õied, sest siis saab meie linn kõige meeldivamaid mõtteid ja kõige kindlaimaid töotusi meie Maa peale taaskehastunud kaaslastelt ja omalt poolt saadame Kõrgematele Sfääridele, Meistrite Meistritele sooje lootuse ja teenimissoovide kinnitusi. See saal on meie ministeeriumi rõõmupaik. Sa võib-olla tead, et Kubermangu juhataja tuleb

peaaegu igal pühapäeval siia. Ta jääb siia mitmeks tunniks, et pidada taastamisministritega konverentsi, vestelda töölistega, anda väärtuslikke nõuandeid, lahendada küsimusi meie naabrusprobleemide osas Varjualaga, saada meilt austusavaldusi, võtta vastu külastajaid ja lohutada tervenevaid. Kui ta saab veidi pikemaks ajaks jääda, siis kuulab ta õhtuhämaruse saabudes muusikat ja kunstiprogramme ning jälgib meie kasvatusasutuste laste ja noorukite mängu. Suurem osa, kes külastavad Meie Kodu, tulevad siia ainult selleks, et õppida tundma seda looduslikku lossi, mis mahutab mugavalt üle kolmekümne tuhande isiku.“

Kuulates seda huvitavat kirjeldust, muutusin ma üheaegselt nii rõõmsaks kui uudishimulikuks.

„Ka ministrinna Veneranda saal,“ jätkas Narciza tundeküllaselt, „on imetlusväärselt ilus ja väga avar ruum, mille korrashoidmine nõuab meie erilist hoolt. Kogu meie teenimisvõime on liiga väeti selleks, et vastata samaga Meie Issanda ennastohverdava teenijanna ennastsalgavale teenimisele. Palju heategusid kõige õnnetumate aitamiseks on selles ministeeriumis tema tehtud. Tema töö Meie Kodus on Kubermangu juhataja poolt kõige väärrikamaks hinnatud. Ta on teinud meie koloonias kõige rohkem teenimistunde ning on üldse meie valitsuse ja ministeeriumi kõige kauaaegsem liige. Selles linnas töötab ta aktiivselt juba üle kaheksa aasta.“

Seda kuulates hüüatasin:

„Kindlasti väärrib see heategija sügavat austust!“

„Sa ütlesid õigesti,“ kostis Narciza austaval toonil, „ta on meie vaimse koloonia kõige kõrgemaid tegelasi. Üksteist ministrit, kes juhivad Taastamise Ministeeriumi asjaajamisi, küsivad enne mõne tähtsa korralduse väljaandmist tema arvamust. Kubermangu juhataja pöördub oma otsuseid tehes tihti tema poole nõu saamiseks. Ministrinna Veneranda on peale Kubermangu juhataja Meie Kodus ainus, kes nägi Jeesust Valguse Sfäärides, kuid ta ei räägi sellest kunagi. Ma lisan veel midagi, mis teda esile tõstab. Neli aastat tagasi oli Meie Kodus Ameerika kristlikku pühendumist esindav Valguse vennaskond, ning austas Venerandat, kinkides talle Teenimise Pälvinu medali. Ministrinna on ainus isik selles koloonias, kes on tänaseni sellise triumfi osaliseks saanud, sest tal on seljataga miljon tundi

pidevat kasulikku teenimist. Selle austava preemia tõi kõigi rõõmuavalduste saatel kohale õilis komisjon. Meie suurimale väljakule olid kogunenud ministeeriumide ametnikud ja rahvas, kohal oli ka Kubermangu juhataja. Ministrinna Veneranda aga ainult vaikis ja nuttis. Ta andis selle preemia kohe linna arhiivi, ja hoolimata Kubermangu juhataja protestist, ütles ta, et ei vääri seda ning annab selle üle kolooniale. Ta keeldus kõigist austusavaldustest, millega kavatseti mõne aja möödudes seda sündmust pidulikult meenutada, ja mitte kunagi ei rääkinud sellest austavast võidust.“

„Erakordne naine!“ hüüatasin. „Miks ei lähe ta Kõrgematesse Sfääridesse?“

Narciza vastas vaikselt häälel:

„Vaimselt elab ta palju kõrgemates piirkondades kui meie, kuid ta on Meie Kodusse jäänud armastuse ja eneseohverduse tõttu. Sain teada, et see imetlusväärne heategija töötab juba rohkem kui tuhat aastat temale väga kallite südamete grupi eest, kes veel rändavad Maa peal ja ootavad kannatlikult.“

„Kuidas saaksin ma temaga tutvuda?“ küsisin muljetavaldava kirjelduse ajal.

Narciza, keda näis minu huvi väga rõõmustavat, vastas meelega:

„Homme õhtuvidevikus, pärast palvust tuleb ministrinna siia saali, et õpetada mõningatele õpilastele **mõtlemist**.“

XXXIII

Imelik märkus

Veidi aega enne keskööd soovis Narciza, et lähaksin tubade kõrval oleva suure barjääri juurde. Samaarialased olid usutavasti jõudnud juba lähedale. Niisiis oli meil kohustus olla nende tagasituleku ootel, et vajaduse korral selleks ettevalmistusi teha.

Ülevas meeleolus tulin tagasi teele, mis oli ääristatud vastuvõtlike puudega. Need puud olid kaetud rohkete lehtedega, tüved meenutasid maapealset vana tamme, õrnad lehed sarnanesid akaatsiale ja männile. Palsamilõhnaline õhk tundus mulle õnnistusena. Tubades, vaatamata suurtele akendele, ei saanud ma kunagi nii suurt elamust. Jalutasin vaikselt sõbraliku lehestiku all. Mahe tuul liigutas õrnalt lehestikku ja tekitas minus puhkeaistinguid.

Olles nüüd täiesti üksi, süüvisin mõtteisse minuga toimunud sündmuste üle pärast esimest kohtumist minister Klarencoga. Kus peitub une piirkond? Kas Maa peal või selles vaimses koloonias? Mis toimus Zelia ja meie lastega? Miks anti mulle seal nii üksikasjalikke selgitusi elu erinevate aspektide kohta, kuid ei räägitud midagi minu maapealsest kodust? Minu ema ise soovitas mulle vaikimist ja enese tagasihoidmist igasugusest otsesest informatsioonist. Kõik andsid mulle nõu, et ma pean unustama ihuliku elu küsimused, et saaksin sisemiselt uueneda, ja siiski, süüvides endasse, avastasin igatsuse oma kallite järele. Aina tulisemalt soovisin ma uuesti näha oma väga armastatud abikaasat, uuesti saada musi oma lapsukestelt ... Mis otsuste järgi me elame nüüd üksteisest eemal, justkui oleksin ma mingi laevahukutaja tundmatu mere kaldal. Samal ajal aga lohutasid mind julgustavad mõtted. Ma ei ole ju selline mahajäetud laevahukutaja. Kui minu proov võis olla vaadeldav kui laevarike, siis toimus see õnnetus ainult minu enda tõttu.

Nüüd, kui märkasin Meie Kodus uusi ülesehitavaid vibratsioone, imestasin, et maises elus olin kaotanud nii palju aega tühisuste peale.

Tõesti, kunagi armastasin ma ju oma abikaasat väga ja puistasin oma lapsukesti üle pidevate kallistustega; aga hinnates kireta oma olukorda abikaasa ja isana, tunnistasin endale, et ma ei äratanud oma pereliikmete vaimus midagi väärtuslikku. Ma tõdesin seda liiga hilja. Kes läheb läbi põllu ja jätab ehitamata seemnehoidla nälja tarbeks ja kaitsmata allika, mis kustutab janu, see ei saa tagasi tulla kavatsusega rahuldada oma vajadusi. Sellised mõtted hõivasid minu aju hellaks tegeva intensiivsusega. Maha jätnud ihulikud ringid, kogesin viljatut mõistmatust. Mis toimus abikaasa ja lastega, kes olid kodusest stabiilsusest aetud lese põlve varjudesse ilma isata? Asjatu küsimus.

Mahe tuul näis sosistavat grandioosseid ideid, justkui soovides äratada mõistust kõrgemateks õpinguteks.

Need küsimused piinasid mind. Kuid siis, allutades end õiglaselt pealepandud kohustuse täitmisele, lähenesin suurele barjäärile ja vaatasin kultuurialadele.

Kõikjal kuuvalgus ja selgus, taevas majesteetlik vaikuse ilu! Võlutuna selle nägemisest, jäin mõneks minutiks imetlema ja palvesse.

Peagi hakkasin taamal nägema kaht väga suurt kuju, mis tekitasid minus kõhedust. Need näisid justkui kaks määratlematust poolvalgust ollusest inimest. Nende jalgadest ja käsivartest rippusid välja imelikud kiud ja peast väljus pikk, ebaharilik niit. Mul oli tunne, et näen kahte tõelist fantoomi. Ma ei suutnud jääda rahulikuks. Juuksed tõusid püsti ja ma kiirustasin majja tagasi. Rahutu ja hirmu täis, rääkisin Narcizale nähtust, ja märkasin, et Narciza suudab vaevalt naeru tagasi hoida.

„Noh, mu sõber,“ ütles ta lõpuks lõbusalt, „kas sa ei tundnud neid tegelasi ära?“

Sügavasti häbistatud ei osanud ma midagi vastata, kuid Narciza jätkas:

„Ka mina kogesin kunagi samalaadset üllatust. Need on ju meie maapealsed vennad ise. Nad on võimekad vaimud, kes elavad veel ihus, oma päästvas missioonis, kuid on õilsad Öilsa Tarkuse pühitsetud. Nad suudavad maha jätta oma füüsilise hingekandja ja seega meie piirkondi vabalt läbida. Need kiud ja niidid, mida sa märkasid, on eraldi asjad, mis meid, siinseid, neist eristavad. Sa ära neid karda! Sellised kehastunud, kes võivad siiani tulla,

on väga kõrgelt puhastunud vaimud, kuigi Maa peal on nad kuulsusetud ja alandlikud inimesed.“

Ja südamlikult mind julgustades ütles ta kindlalt:

„Lähme sinna. Praegu on nelikümmend minutit pärast keskööd. Kindlasti saabuvad varsti samaarlased.“

Rõõmustades läksin koos temaga Suure Raamvärava juurde. Veel olid kauguses näha need kaks kuju, kes rahulikult Meie Kodust eemaldusid. Hooldeõde vaatas neid, kummardas tähenduslikult ja ütles:

„Neid mähib endasse sinine valgus. Nad on kindlasti kaks väga kõrgelt saadetut, ihulikes keskkondades tegutsejat, kes täidavad nüüd ülesannet, mille sisust ei ole me teadlikud.“

Jäime sinna mitmeks minutiks, vaadeldes võlutult vaikkeid põlde.

Heasüdamlik sõbranna silmas järsku mustendavat täppi kuuvalgel horisondil ja hüüatas:

„Näe, nad tulevad!“

Minagi hakkasin nägema seda liikmeskonda, kes tuli meie suunas taeva kaunis helenduses. Hetk hiljem kuuldus koerte haukumist.

„Mis, kuidas nii?“ küsisin üllatunult.

„Koerad,“ vastas Narciza, „on kõrgelt hinnatud abilised Varjuala pimedates piirkondades, kus ei ela üksnes kehast lahkunud, vaid ka tõelised monstrumid, keda ei ole hetkel sobiv kirjeldada.“

Hooldeõde kutsus kaugeid teenijaid kindlal häälel ja saatis neist ühe eelteatega saabujatest meie majja. Hakkasin tähelepanelikult vaatama seda imelikku gruppi, kes aeglaselt lähenes: kuus suurt postitõldadele sarnanevat veokit, mida vedasid loomad, kes juba kaugelt sarnanesid maapealsetele muuladele, ees jooksid lõbusad ja lärmakad koerad. Aga kõige imelikumaks ja märkimisväärsemaks olid suurte lindude suured salgad, kes lärmasid imelikult, lennates madalalt üle sõidukite. Ma pöördusin küsimusega Narciza poole:

„Miks ei tule nad lennukiga? Kas seda ei saaks Varjualal kasutada?“

Eitavat vastust saades küsisin, miks siis ei saa, sest igal juhul oleks nii mugavam. Hooldeõde selgitas seepeale:

„See on materia tiheduse küsimus. Sa võiksid võrrelda näiteks vett õhuga. Lennuk lendab läbi Maa atmosfääri, aga mitte läbi mere. Me võiksimme ju ehitada selleks vastavad masinad, nagu allveelaevad vees, aga kõrgemad vaimsed seksioonid eelistavad kaastundest kannatajate vastu kasutada ülekandeaparaate. Muide, tihti vajame ka loomade kaasabi.“

„Kuidas nii?“ küsisin üllatunult.

„Koerad hõlbustavad seda tööd, muulad kannavad koormaid ja koguvad soojust seal, kus on vajalik, ja linnud, keda nimetame rändavateks pühaiibisteks, aitavad samaarlasid väga, süües tulises võitluses Varjujala pimeduse vastu ära vaenulikke ja salakavalaid meeltevorme.“

Liikmeskond aina lähenes. Narciza vaatas mind heasüdamliku tähelepanuga ja lõpetas meie vestluse, öeldes:

„Noh, praegusel hetkel ei luba meie kohustus üksikasjalikumalt informatsiooni. Sa saad ammutada häid õppetunde loomade kohta mitte siin, vaid Selgitamise Ministeeriumi juures, kus asuvad pargid tudeerimiseks ja katsetamiseks.“

Ja Narciza valmistus uute haigete vaimseks vastuvõtuks, jagades siin-seal töökorraldusi.

XXXIV

Kohtumine Varjualalt saabunutega

Meie kõrval peatusid koerad, keda juhtisid tööliste kindlad käed.

Mõne minuti pärast läksime kõik läbi pikkade koridoride, mis suundusid Parendamise Tubadesse. Teenijad käisid kiiresti edasi-tagasi. Mõned haiged kanti sisse kindla toe najal. Vennaarmastusest juhitud hakkasid tööle nii Narciza, Salustio ja teised seltsimehed kui ka samaarlased, püüdes anda omapoolset abi, rakendades kõik oma jõud.

Mõned haiged käitusid alandlikult ja allaheitlikult, kuid teised protestisid valjult kõige vastu. Ka mina sukeldusin töösse ning märkasin, et üks vana naine väljub vaevaliselt ja suure pingutusega viimasest sõidukist. Nähes mind lähedal, hüüdis ta:

„Halasta minu peale, mu laps! Aita mind, Jumala pärast!“

Ma lähenesin huvitunult.

„Häbi! Ptüü!“ jätkas ta, tehes ristimärki.

„Tänu Jumala kohalolekule päästsin ma end põrgutulest ... Uh! Missugused neetud deemonid piinasid mind seal! Missugune põrgu! Issanda inglid saabusid lõpuks siiski.“

Mind valdas suur uudishimu ja ma aitasin ta sõidukist välja. Esimest korda kuulsin põrgu ja puhastustule kohta kellelki, kes näis olevat rahuliku hingega ja mõistlik. Võib-olla andsin ma järele mulle omasele pilkavale kõnepruugile, kui küsisin:

„Kas sa tulid nii kaugelt?!“

Nii rääkides manasin näole sügavalt vennaliku ilme, mis oli mul harjumuseks Maa peal. Sel hetkel unustasin täiesti Lizio emalt saadud targad nõuanded. See kahetsusväärne naine hakkas minu uudishimule vastates oma läbielamistest rääkima:

„Jah, kaugelt. Mina, mu poeg, olin Maa peal väga kombekas naine, siiras väga inimene; ma tegin palju head armastusest Jumala ja ligimeste vastu ning palvetasin pidevalt. Kuid kes siiski suudab vastu seista Saatana kavalustele? Kui olin maisusest vaevalt väljunud, nägin enda ümber tontlikke olevusi, kes tirisid

mind tõelisse tuulepöörisesse. Algul palusin ma Taeva peainglitelt kaitset, kuid need kuratlikud vaimud hoidsid mind kinni. Siiski ei kaotanud ma lootust varem või hiljem sellest pääseda, sest olin ma ju Maa peal olles andnud igakuiselt raha missadeks.“

Lasksingi end kaasa kiskuda lool, millega mul polnud mingit pistmist, ning seletusega, millega ma päris nõusse ei saanud jääda, ja ütlesin pealekäivalt:

„Sinu jutt on nii huvitav! Aga kas ei püüdnud sa teada saada, miks sa sellesse kohta nii kauaks jäid?“

„Üldsegi mitte,“ vastas ta, tehes ristimärgi.

„Nagu ma sulle ütlesin, sel ajal kui elasin Maa peal, tegin ma kõik endast oleneva, et olla südametunnistuse kohaselt usklik. Aga sa ju tead, et keegi ei ole pattude eest kaitstud. Mõnikord mu orjad tülitsevad ja ei olnud rahul, ning kuigi rikkus tagas minule rahuliku elu, pidin neid siiski aeg-ajalt karistama. Nende järelevaatajad olid liiga hellatundelised, nii et igapäevased käsud olid vajalikud. Ei olnud harvad korrad, kus mõni neeger suri häbiposti teistele hoiatuseks; aeg-ajalt olin sunnitud müüma orjadest emasid, eraldades neid nende lastest, et säilitada kodust harmooniat. Neil hetkedel tundsin, kuidas mu südametunnistus mind pureb, kuid igal kuul, kui pastor Amanco külastas talu, pihtisin ma talle kõik. Pärast seda olin vaba neist pattudest, mis polnud surmapatud, sain pihil patud andeks ja sõin püha matsat (juutide hapendamata leiba). Seega ei jäänud ma võlgu milleski, mis puudutab minu kohustusi maailma ja Jumala ees.“

See kõne ärritas mind ja ma hakkasin vagalt nõu andma:

„Mu õde, see vaimse rahu motiiv on vale. Ka orjad on ju meie vennad. Igavese Isa ees on teenijate lapsed võrdsed peremeeste omadega.“

Seepeale lõi see vanaproua jalga vastu maad ja ütles kurjalt:

„Mitte ainult seda! Ori on ju ori! Kui nii ei oleks, siis õpetaks religioon meid teisiti. Kui orjad on piiskoppide majades, miks ei või neid siis olla ka meie taludes? Kes hariks põldu, kui neid ei oleks? Ja usu, et ma tegin neile alati järeleandmisi *senzal'*ide* osas, näidates sellega nende vastu tõelist austust üles! Minu talus ei tulnud nad kunagi külalistele mõeldud õuele, kui ma polnud neil seda teha käskinud. Pastor Amanco, meie vooruslik vaimulik, ütles mulle pihiruumis, et aafriklased on

kõige halvemad inimesed maailmas, nad on sündinud Jumala teenimiseks ainult orjadena. Kas sa tõesti mõtled, et ma peaksin tundma mingisugust süümeppiina niisuguste olevustega käitumisel? Ära kunagi kahtle selles, et orjad on salakavalad – nad on saatana sünnitised! Ma imestan seda kannatlikkust, millega ma sallisin selliseid inimjätiseid Maa peal. Ma lisan veel, et minu ihust väljaminemisele aitas kõvasti kaasa see, et mind ärritas sügavalt Printsessi** otsus, mis vabastas need närakad. See toimus palju aastaid tagasi, kuid ma mäletan seda selgesti. Kui pastor Amanco tõi linnast uudise selle kohta, siis halvenes minu tervis järsult ja ma olin kaua haiglas. Kuidas me saame veel edasi elada maailmas, kus need kurjategijad on vabad? Kindlasti tahavad nad omakorda orjastada meid, ja kas ei oleks siis parem surra kui teenida selliseid jätiseid? Ma mäletan, et kuulnud lohutavaid sõnu meie pastorilt, tunnistasin seda väga vaevaliselt. Siiski näib, et ka deemonid on aafriklased, kuna nad piinasid mind lõputult ja ma pidin nende kohalolekut tänaseni kannatama ...“

„Millal sa tulid?“ küsisin.

„1888. aasta mais.“

Imestasin väga. Minu kaasvestleja klaasistunud pilk rändas minevikku ja ta ütles:

„Võib-olla unustas minu õepoeg siiski maksta missade eest, kuigi ma kirjutasin selle soovi oma testamenti.“

Ma olin juba valmis talle selgitusi jagama, tutvustades talle kõrgemaid ideid vendlusest ja usaldusest, kui Narciza lähenes ja ütles mulle südamlikult:

„Andreo, mu sõber, kas oled unustanud, et me püüame haigete ja meeltesegaste kannatusi leevendada? Mis kasu saad sa sellistest teadmistest? Hullumeelsed räägivad vahetpidamata ja inimene, kes neid kuulab, raiskab energiat ning pole võib-olla vähem hull.“

Need sõnad olid öeldud nii südamlikult, et ma punastasin häbist ega julgenud midagi vastata.

„Ära kurvasta,“ ütles hooldeõde õrnalt, „hakkame hoolitsema meeltesegaste vendade eest!“

„Noh, kas arvasid mind ka nende hulka?“ küsis solvunud vanaproua.

Narciza, kogenud ja väga hea psühholoog, manas näole ilme, mis väljendas läbinisti vendlust, ja vastas:

„Ei, mu sõbranna, seda ma ei ütle, kuid ma arvan, et oled väga väsinud; sinu võitlus puhastustules kestis ju kaua ...“

„Tõepoolest, tõepoolest,“ vastas äsja Varjualalt saabunu, „sa ei suuda endale ette kujutada, kui palju ja kui kaua olen ma juba kannatanud demonite piinamist ...“

See haletsusväärne naine jäigi edasi rääkima, korrates ikka sama lugu. Kuid Narciza õpetas mind, kuidas sellistes olukordades käituda, ning katkestas tema jutu:

„Ära keeruta endas halba üles. Ma juba tean kõike kibedat ja valusat, mis sinuga toimus. Puhka ning mõtle sellele, et meie hoolitseme sinu eest.“

Samal ajal pöördus ta ühe oma abilise poole ning ütles:

„Zenobio, mine naiste ruumi ja kutsu minu nimel siia Nemezian, et ta juhataks veel ühe õe põetamisvoodisse.“

* Senzal (port) – orjadele mõeldud eluasemete kogum. *Tlk.*

** See Printsess oli Isabel, Brasiilia imperaatori Petro II tütar. Ajal kui imperaator oli Euroopas visiidil, kirjutas tema tütar 13. mail 1888. aastal alla nn kuldsele seadusele, mis lõpetas Brasiilias orjuse. *Tlk.*

XXXV

Erakordne kohtumine

Varjuala ekskursioonil kasutuses olnud vahendid koguti kokku ja teenistusloomad viidi tallidesse. Järsku kostis minu kõrval kellegi lahke hääl:

„Andreo! Sina siin?! Suurepärane! Kui meeldiv üllatus!“

Pöörasin end üllatunult ümber ja tundsin kõnelejas ära vana Silvejra, samaarlase, kelle mu isa, karmikäeline ärimees, oli kogu tema varandusest paljaks koorinud.

Ma sattusin segadusse. Tahtsin teda rõõmsalt tervitada, vastata samasuguse lahkusega, kuid möödunu meenutus halvas mu kõnevõime. Ma ei suutnud olla silmakirjalik selles uues keskkonnas, kus siirus kumas kõikidest ilmetest läbi. Mõistes seda olukorda, aitas Silvejra mind ise, öeldes:

„Siiralt öeldes ei teadnud ma, et sa lahkusid ihust, ja seega ei osanud mõelda, et me võime Meie Kodus kohtuda.“

Nähes tema teesklemata lahkust, kallistasin teda südamest, pomisedes tänusõnu. Soovisin kuidagi selgitada seda minevikus toimunut, kuid see ei õnnestunud. Ma soovisin temalt tõesti andeks paluda kannatuste pärast, mida minu isa käitumine oli tema perekonnale põhjustanud, ajades teda hävitavasse pankrotikuristikku. Sel hetkel tuli minevikus toimunu mulle elavalt silme ette. Mulle tundus, et näen uuesti proua Silvejrat, kes tuli meie majja palvega selgitada tekkinud olukorda. Tema abikaasa oli juba kaua olnud voodihaige ja nende täielik vaesus oli muutunud veel painavamaks nende kahe lapse haiguse tõttu. Nende vajadused ei olnud väikesed ja ravimine nõudis palju raha. See kaastundmist väärt proua nuttis kaua, kuivatades taskurätikuga silmi. Ta palus maksmise edasilükkamist, ta anus südantlõhestavalt õiglast halastust. Ta alandas ennast, pöördus valu täis silmi minu ema poole, juskui paludes teise naise mõistmist ja abi.

Mulle meenus, et ema palus südamehärdukes minu isa unustada need allakirjutatud dokumendid ja hoiduda mistahes

protsessist. Kuid isa, kes oli harjunud suurte aktsiate ja saatuse soosinguga, ei suutnud mõista väikese inimese olukorda. Tema hoiak oli endiselt järeleandmatu. Isa ütles, et tal on kahju, et selline olukord on tekkinud, ning et ta aitab oma kliente ja sõpru edaspidi teisel moel, kuid võetud võlgade suhtes ei näe ta mingit muud lahendust kui täpselt seadust järgida. Isa ütles veel, et neil võlatunnistustel on seaduse jõud ning ta ei saa oma firma norme ja seadusi muuta. Ta lohutas seda kurba naist, rääkides talle teistest klientidest, kes olid tema arvates veel halvemas olukorras kui Silvejra. Mulle meenub, kuidas minu ema väljendas oma sümpaatiat ja kaastunnet, vaadates õnnetut lauspisarates palujat. Minu isa oli absoluutselt ükskõikne kõigi nende palumiste suhtes, ja pärast, kui kaastunnet vääriv naine lahkus, pragas isa karmilt ema, keelates tal oma äriasjadesse sekkumise. See õnnetu perekond elas seetõttu läbi täieliku finantskrahhi. Mulle meenub selgelt hetk, mil nende kodust viidi ära preili Silvejra klaver, et rahuldada süd ametu kreditori viimaseid nõudmisi.

Soovisin end süüst vabastada, kuid ei leidnud sobivat lauset, sest tol korral õhutasin ka mina oma isa tagant selle karjuva ebahumaansuse täitmisel; ma arvasin, et ema on liiga hellahingeline, ja seepärast ma innustasin isa, et ta jätkaks protsessi lõpuni. Olin veel liiga noor ja hõivatud tühiarmastusest. Ma ei tahtnud teiste kannatustest teada ega suutnud teiste vajadusi näha. Ma nägin üksnes oma maja õigusi, ei midagi muud. Selles asjas olin järeleandmatu – ema argumenteerimine oli seega asjatu.

Selles võitluses murtud perekond Silvejra otsis endale tagasihoidliku elupaiga riigi siseosas, kannatades täielikku viletsust. Praeguse hetkeni ei teadnud ma midagi enam sellest perekonnast, kes kindlasti vihkas mind. Kõik see kangastus hetkega minu mälestuses ja ma elasin minevikku uuesti läbi.

Sel ajal kui ma vaevaliselt oma ebamugavust varjata suutsin, kutsus Silvejra mind oma naeratusega reaalsusse tagasi:

„Kas oled oma vanakest* külasthanud?“

See küsimus, mis näitas spontaanset hellust, suurendas veelgi minu häbi. Vastasin, et hoolimata suurest soovist seda teha, ei ole see seni võimalik olnud.

Märgates minu piinlikkust ja võib-olla ka minu hingeseisundile kaasa tundes, otsustas Silvejra ära minna. Ta kallistas mind siiralt ja läks tagasi oma ülesandeid täitma.

Sügavas kurbuses läksin Narciza juurde, igatsedes tema nõuandeid. Rääkisin talle kogu loo, mis oli Maa peal toimunud. Narciza kuulas mind kannatlikult ära ning ütles:

„See lugu ärgu tundugu sulle kummaline. Palju aega tagasi olin ma ise samasuguses olukorras. Nüüd tean, et see on Issanda õnnistus. Tema annab meile alati uue võimaluse, et taastada lõhutud sümpaatia, sepihata terveks katki tehtud vaimse keti osi.“

Ja siis küsis Narciza kategoorilisel toonil:

„Kas sa said sellest soodsast kohtumisest kasu?“

„Mis sa silmas pead?“

„Kas palusid Silvejralt vabandust? Jäta meelde, et suur õnn on tunnustada oma vigu. Sa ju suudad hinnata end ise ja tunnustada üles teistele tehtud solvanguid. Seega ära lase juhust mööda, et saada temaga sõbraks. Mine, mu kallid, ja kallista teda teistviisi. Kasuta seda hetke, sest Silvejral on väga palju tööd ja võib-olla ei tule niipea teist võimalust.“

Märgates minu otsustusvõimetust, lisis Narciza:

„Ära karda mingit ebaõnnestumist. Alati, kui me pühendame oma mõistuse ja tunded **heale**, annab Jeesus meile kõik vajaliku kordaminekuks. Võta initsiatiiv enda kätte. Kui võtad ette mistahes õilsaid tegusid, annad tõelist au oma hinge. Tuleta meelde evangeeliumi** ja mine, omanda uuesti sõbraks saamise varandus.“

Ma ei kõhelnud enam. Ma kiirustasin Silvejra juurde ja rääkisin kõigest avameelselt, paludes temalt andestust minu isale ja mulle endale meie paheliste solvangute ja ebaõigluse eest.

„Sa kindlasti mõistad seda,“ ütlesin rõhutatult, „me olime ju siis pimedad; tollases olukorras ei suutnud me näha mitte midagi peale oma isiklike huvide. Kui raha kuhjub inimesele tühiarmastusega, Silvejra, siis ei õnnestu kuidagi end sellelt halvalt teelt ära pöörata.“

Tundeküllane Silvejra ei lasknud mul lõpetada:

„Noh, Andreo, kes siis ikka saab süüst vaba olla? Kas sa tõesti mõtlesid, et elasin eksimusteta? Muide, sinu isa oli mulle tõeline

õpetaja. Ma olen koos lastega temalt saanud õnnistusväärseid individuaalse püüdluse õppetunde. Kuidas oleksime siis vaimselt edasi arenenud ilma selle energilise enesehoiakuta, mis võttis minult ära materiaalsed vahendid? Siin me vahetame välja oma vanad arusaamad inimese elu kohta. Saame aru, et meie n-õ. vastased ei ole mitte vaenlased, vaid heategijad. Ära lase kurbadel meenutustel enda üle võimust võtta. Töötagem koos Issandaga, tunnistades iseendale elu lõpmatust.“

Vaadates otse minu pisaratest märgadesse silmadesse, kallistas ta mind isalikult ja lõpetas:

„Ära kaota aega. Ma tahan koos sinuga varsti sinu isa külastada.“

Seepeale ma kallistasin teda tänutundes, kogedes hinges täiesti uut rõõmu. Mulle tundus, justkui hakkaks ühest tumedamast südamenurgast mingi jumalik valgus mind igavesti valgustama.

* Vanakeseks kutsutakse Brasiilias ja Portugalis sõprade ringis enda või teiste isa, ka siis, kui ta ei ole vana. *Tlk.*

** Matteuse, 5:25 *Tlk.*

XXXVI

Unenägu

Töö läks katkematult edasi. Haiged vajasisid hoolitsust, meeltesegased pidid saama anduvat teenimist.

Õhtuvidevikus toimusid magnetilised emaneerimised, lasksin seda voolata kõigi peale, kes seda soovisid.

Hommikul tuli Tobija tagasi Tubadesse ja innustas mind julgustavate sõnadega.

„Braavo, Andreo!“ hüüdis ta rahulolevalt.

„Ma ütlen minister Genezirole sinu kohta häid sõnu ja algustööde eest saad kuppe topelt.“

Ma jõudsin teda vaevu tänada, kui sisenesid proua Laura ja Lizio ning kallistasid mind.

„Oleme sinuga üliväga rahul,“ ütles õilis proua naeratades.

„Terve öö saatsin ma sind vaimselt ja sinu esimene töödebüüt tekitas meie koduses ringis tõelist rõõmu. Suure rõõmuga teatasin ma sellest ka minister Klarencole ja tema palus sind enda nimel õnnitleda.“

Seejärel jagasid Tobija ja Narciza omavahel muljeid.

Nad palusid minult suulist ettekannet minu isiklike muljete kohta ja mina särasin rõõmust. Kuid minu kõige õnnelikumad hetked olid veel tulemas.

Hoolimata Lizio ema viisakast soovituselt minna koju puhkama, andis Tobija minu käsutusse hoopis mugava toa Taastamise Ministeeriumi tubade kõrval ja soovitas seal natuke puhata. Tõepoolest, tahtsin väga magada. Narciza tegi õeliku hoolega mulle voodi ära. Olles selles avaras ja mugavas toas, hakkasin palvetama Elu Issanda poole, tänades teda selle eest, et ma sain kellelegi kasulik olla. See siinsete kohustuste täitmisest tulenev kasutoov väsimus ei põhjustanud mulle mingit unetust. Mõne hetke pärast täitis mu hinge kergus ja tekkis tunne, justkui oleksin väikeses laevas, sõitmas tundmatutesse piirkondadesse. Kuhu ma läksin? Sellele ei olnud võimalik vastata. Vaikne härra minu kõrval hoidis rooli. Sarnaselt lapsele, kes ei oska hinnata

ega määrata teel olevaid imetlusväärsusi, ning võlutuna maastiku majesteetlikkusest, lasksin end vaikides juhtida. Mulle näis, et see laev sõidab kiiresti, kuigi kogu aeg ülespoole. Mõni minut hiljem olin imelises sadamas, kus keegi mind eriliselt magusa häälega kutsus:

„Andreo! ... Andreo! ...“

Hüppasin lapseliku tulisusega laevast välja. Selle hääle tunneksin ära ka tuhandete teiste hulgast. Hetke pärast kallistasin ma ülirõõmsana ja ülevoolavalt oma ema. Läksin koos emaga imelisse metsa, kus lilled kiirgasid välja valgust, nii et seal oli pidev parfüümi- ja värvipidu. Sellele järgnesid valgust andvad kuldsed vaibad, mis olid suurte puude alla laotud. Minu õnnetunne ja rahu tõusid haripunkti. See uni ei sarnanenud unele Maa peal. Ma teadsin täpselt, et jätsin maha oma ümbrise („keha“) Taastamise Ministeeriumi tubades Meie Kodus, ja teadvustasin täielikult seda liikumist teises sfääris. Minu arusaamised ruumist ja ajast olid õiged. Emotsioone tuli järjest juurde. Ema lausus mulle vaimse stimuleerimise pühi sõnu ja rääkis heasüdamlikult:

„Ma palusin Jeesust väga, et ta nõustuks saatma sind sinu esimese kasuliku teenimise päeval minu juurde. Nagu näed, mu poeg, töö on südamele jumalik tugevdamisvahend. Pärast Maa pealt lahkumist võtavad paljud meie sõpradest mõjuvastase hoiaku, oodates imesid, mis ei toimu kunagi. Ilusad kasutamata võimed taanduvad niimoodi lihtsaks parasiitluseks. Ühed toovad ettekäändeks kartlikkuse enese üksinduse tõttu; teised ütlevad nagu enne Maa peal, et nad ei harmoneeru keskkonnaga, kuhu neid on kutsutud selleks, et teenida Issandat. Andreo, igasuguses soodsas võimaluses tuleb näha Jumala loomingut. Madalamates ringides, mu poeg, on Jumala teenimised ka näljasele taldrikutäie puljongi, leeprahaigele palsami, unistuses pettunule sõpruse pakkumine. Meie Isa Maja ei unusta seda kunagi. Ka siin paneb Issand tähele süüdlasele mõistatahtvat vaadet, evangeelset töötust lootusetule, lootust kurvastatule. Need on vaimse töö õnnistused, mida Issand meie arvele kirjutab ...“

Minu ema näoilme oli kaunim kui kunagi varem. Tema madonnalikud silmad justkui kiirgasid ingellikku valgust, tema käed kallasid oma armastavate žestidega minu peale voogusid, mis andsid uut jõudu, aga tekitasid ka paitavaid emotsioone.

„Jeesuse evangeelium, minu Andreo,“ jätkas ta armastavalt, „tuletab meile meelde, et õndsam on anda kui saada. Õppigem seda põhimõtet konkreetseks tegema igapäevases töös, mille juurde juhatab meie isiklik õnn. Anna alati, mu poeg. Kõige täpsemalt öeldes, ära unusta mitte kunagi endast anda: ehitavalt, sallimissooviga, vennaliku armastusega, Jumala mõistmise sooviga. Välise headuse väljanäitamine on üleskutse ja õpetus selleks, et me praktiseeriksime sisemist headust. Selleks, et üles tõsta inimest, andis Jeesus endast rohkem kui kõik maapealsed miljonärid, kes pühendavad end materiaalsusele kui kõige ärateenitumale heategevusele. Ära häbene aitamast neid mädapaisetega haigeid ja pilvituks tegemast hullumeelsete mõistust, kes toodud Taastamise Ministeeriumi tubadesse, kus ma möödunud ööl vaimselt sinu tööd jälgisin. Tööta, mu poeg, head tehes. Kõigis meie vaimsetes kolooniates, nagu ka maakera keskkondades, elavad rahutud hinged, kes igatsevad uudiseid ja rõõmu. Aga alati, kui on võimalus, loobu igasugustest meelelahutustest ja pühendu kasulikule teenimisele. Nagu mina võin vaimselt näha sinu askeldusi Meie Kodus ja vaadelda sinu isa kannatusi Varjualal, niisamuti näeb Jumal meid kõiki ja on meiega, alates Enda headuse kõige kõrgemast nõustajast kuni kõige viimase loomingu, palju alamaneni kui ussikesed Maa peal.“

Mu ema vaikis hetkeks. Soovisin seda hetke kasutada, et midagi öelda, kuid ei suutnud. Mu pisarad lämmatasid hääle. Mõistes minu seisukorda, vaatas ema mind hellalt ning jätkas:

„Enamikus vaimsetes kolooniates on meie töö tasustatav kupongtundidega. Siinne tasumise süsteem lähtub kahest sisulisest faktorist. Üks kupongtund sisaldab kahekordset võimalust kas midagi saada meie kaasvõitlejatelt või kedagi soosida sellega, mis meie töö hulka kuulub; siiski kuulub selle tunni hindamine üksnes Jumalale. Välise tasustamise juures võib toimuda palju eksimusi, sest oleme ekslikud meie endi arengu tõttu vaimudena. Nii on see ka Maa peal. Kuid vaimse tunni puhul eksisteerib otsene suhe iga teenija ja jumalike jõudude vahel. Seepärast, Andreo, muutuvad meie proovitööd ühises arenemises ihulikust sfäärist alates igapäevaselt ja järjepidevalt. Tabelid, kaardid, palgad on äraproovimise

vormid administreerijatel, kellele Issand on andnud võimaluse tegutseda koos elu jumalikus loomingus. Sarnaselt sellele annab Ta inimesele võimaluse olla mõneks ajaks isaks või emaks kas Maa peal või teistes maailmades. Iga siiras administreerija on truu teda puutuvates ülesannetes; iga südametunnistuse järgi elav isa on täis ennastohverdavat armastust. Ka Jumal, mu poeg, on vilgas administraator ja väga armastav Isa. Ta ei unusta kedagi, ta teenib ja jätab endale õiguse hinnata ise töötaja tõelist kasu teenimise ajast alates. Igasugune väline tasu puudutab proovilepandavat indiviidi, kuid igasugune aja hindamine huvitab igavikulist indiviidi, seda, kes on alati meie elu ringides Jumalale au toomas. Õieti seepärast annab Kõigekõrgem tarkust inimesele, kes ohverdab aega õppimiseks, ja rohkem elu ja rõõmu sellele, kes oskab loobuda.“

Minu ema jäi vait ja mina hakkasin pühkima märgi silmi. Ema võttis minu käed ja kallistas mind armastavalt. Nagu laps, kes uinub pärast õppetundi, vajusin ka mina unne ning ärkasin mõne aja pärast Taastamise Ministeeriumi tubades ülekeeva südamerõõmuga.

XXXVII

Ministrinna loeng

Minu järgneva tööpäeva jooksul mõlkus mu meeles suur huvi ministrinna Veneranda väljakuulutatud loengu vastu. Teades, et pean saama loa tema kuulamiseks, rääkisin sellest Tobijale.

„Need õppetunnid,“ ütles ta, „on ette nähtud kuulamiseks neile vaimudele, kes on sellest siiralt huvitatud. Siinsed õpetajad ei soovi aega kaotada. Sul on seega luba selle kõne kuulamiseks sadade kuulajate hulgas, kes on teenijad ning majutatud Abistamise ja Taastamise Ministeeriumi.“

Mind sõbralikult innustades ütles ta:

„Soovin sulle sellest loengust suurt kasu.“

Uus päev möödus vilkalt töötades. See emaga kohtumine, tema õpetlikud mõtted hea tegemisest täitsid minu vaimu väljendamatu julgusega.

Kohe alguses, kui ärkasin, äratasid need selgitused kupongtundidest minus hulga küsimusi.

Kuidas saab tunnitasu puutuda Jumalasse? Kas aja arvestamine ei kuulugi administreerijale, vaimule või inimesele? Tobija selgitas:

„Üldiselt on neil administreerijatel õigusega see tundide arvestamise kohustus, kuna nad muretsevad ka vahendeid töötajate teenimise sisuliseks arvestamiseks. Aga õige kasu olulise väärtuse suhtes määratlevad üksnes jumalikud jõud. Mõned teenijad lahkuvad pärast neljakümnet aastat spetsiaalset tööd samade kogemustega, kui olid alustanud, näidates sellega, et nad kasutasid aega vaimse andumiseta. Ka Maa peal on inimesi, kes pärast sadat eluaastat lahkuvad sealt nii sama teadmatutena kui oma lapseas. Palju väärtuslikum on sinu ema jutt,“ ütles Tobija, „et piisab juba heade ja salakavalate inimeste teenimistundide võrdlemisest. Esimestel muutuvad need Igavikulise Isa õnnistuste aareteks, teistel on need tunnid justkui needuseks, muutudes südametunnistuse- ja etteheitepiinade piitsadeks.“

Iga Looja laps reguleerib oma mõtteid ja tegusid vastavalt oma südametunnistusele.“

See selgitus aitas mul hinnata aja väärtust kogu selle ulatuses.

Kui pärast õhtust ühispalvet jõudis kätte ministrinna määratud loengu aeg, suundusin koos Narciza ja Salustioga taimesaali. See roheline koht, kus pikad rohtpingid võtsid meid mugavusega vastu, oli tõeliseks imetlusobjektiks. Paljud erinevad lilled levitasid delikaatset parfüümi ilusate kandelaabrite valgusel.

Minu arvestuse kohaselt oli seal kohal rohkem kui tuhat inimvaimu. Paljude harilike kohalolijate hulgas märkasin, et kaksikümmend olevust hõivasid eraldi toolid meie lihtolevuste keskel ja kõrgemal astmel asus õpetajanna lillekaunistuses tugitool.

Narciza selgitas:

„Me istume lihtkõlalistel keskel. Vennad seal eenduval kohal on need, kes tänasest teemast kõige rohkem teavad, sõbrad, kellel on õigus ministrinnat küsitleda. Need õigused saavutasid nad sellega, et on pühendunud sellele teemale. Ka meie võime seda kunagi saavutada.

„Kas sina ei võiks olla üks nendest?“ küsisin.

„Oh ei! Praeguse hetkeni on mul õigus istuda seal ainult neil õhtutel, kui õpetajanna käsitleb meeltesegaste vaimude põetamist. Kuid mõned vennad istuvad seal peaaegu iga kord, käsitledes juba omandatud teemavaldkondi vastavalt saavutatud tasemele.“

„Selline protseduur on ju imelik,“ ütlesin seepeale.

„Kubermangu juhataja,“ selgitas hooldeõde edasi, „otsustas, et nii olgu loengute ja kõnede ajal kõikide ministrite puhul, et töö ei taanduks aluseta isiklike arvamuste ohjeldamatuks õigustamiseks, mis tekitaks kõigile suure ajakaotuse. Igasugused kahtlused, igasugused arvamised võivad saada selgituse või kasutuse, kui need on tõesti kasulikud, kuid siiski alati ainult selleks õigel hetkel.“

Sel hetkel sisenes ministrinna Veneranda kahe õilsa välimusega härra saatel, kelle kohta Narciza andis mulle teada, et nad on Kommunikatsiooni Ministeeriumi ministrid.

Üksnes Veneranda kohalolek tõi kõigi nägudele suure rõõmu. Ta näis noorusliku austusväärse vanaprouana, oli lihtsa ja tagasihoidliku olemisega.

Pärast lühikest vestlust nende kahekümne kõige teadlikuma kaastöötajaga, mille käigus ta ilmselt teadvustas kohalolijate peamisi vajadusi antud teema kohta, alustas ta oma kõnet:

„Nagu alati, nii ka täna ei saa ma kasutada meie praegust koosviibimist kilomeetripikkuseks lobisemiseks; samas viibin ma siin teiega vestlemiseks, arendades välja kuigi palju vaateid mõttest.

Meie keskel istub mõnisada kuulajat, kes imestavad väga, nähes meie vaimuilma keskkonnas asju, mis on vormilt maapealsetele sarnased. Kas nad seega ei ole õppinud, et MÕTE on universaalne keel? Kas nad seega ei ole informeeritud, et peaaegu kõik meie elus on mõistuse looming? Väga paljud vennad esitavad neid küsimusi. Siiski leidsid nad siin maapealsetele sarnaseid eluasemeid, kasutusasju ja mõtte väljendusvahendeid. See reaalsus siin ei peaks kedagi üllatama. Ma ei saa unustada, et praeguseni me elasime, rääkides inimese eksisteerimisest, vanades ringides lepitamatu vastuolu vibratsiooniga. Mõte on vaimsete olevuste omavaheliste suhete alus, kuid ärgem siiski unustagem, et universumis on miljoneid hingi, kes ei ole veel sellele seadusele kuigi kuulekad. Praeguses olukorras ei ole me kuidagi võrreldavad vanemate ja targemate vendadega, kes on Jumalale juba lähemal. Oleme miljonid olevused, kes elavad meie MINA kapriisettes alamates maailmades. Suured ihuliku inimkonna meistrid õpetavad jumalikke põhimõtteid, tutvustavad maapealsetes keskkondades igavikulisi sügavaid tõdesid. Harilikult saame Maa peal eksisteerimise kestel nendest seadustest teada, kuid siiski ei kuuletu me neile, ei õpi neid tõdesid tundma ega pühenda nendele oma elu.

Kas on ehk nii, et kui inimene usub mõttejõudu, saab ta mõtte abil ka igasugusest alamast tasemest vabaks? Ei ole võimalik! Isegi saja-aastane eksisteerimine maapealses ihus on liiga lühike aeg selleks, et oluliselt läheneda jumalike kaastöötajate positsioonile. Maa peal õpime teadvustama mõistuse jõudu, kuid me ei pane tähele, et me suuname kogu oma energia läbi

üksteisele järgnevate aastatuhandete selle loomiseks, mis meid endid hävitab või kasutuks teeb.

Oleme vaimse hariduse omandamiseks ja ammutamiseks sisse lastud maailma mitmete religioossete koolide kursustele, kuid sageli me tegutseme ainult suulise rääkimise alal. Mitte keegi ei täida oma kohust ainult juttudega. Piibel õpetab, et Elu Issand ise ei peatunud sõna juures, vaid jätkas oma loomistööd tegutsemisega.

Me kõik teame, et mõte on oluline jõud, aga me ei teadvusta, et tuhandete aastate kestel me oleme seda jõudu valesti kasutanud.

Noh, on ju teada, et igal inimesel tuleb toita oma lapsi; niisamuti peab ju iga vaim hoidma ja toitma oma isiklikku loomingut. Kuritegelik mõte sünnitab kuritegeliku mõistuse tulemeid; samale seadusele kuuletub ka kõrgem mõte.

Kujutame nüüd ette midagi lihtsat. Kui vesi tõuseb kõrgustesse, tuleb see tagasi puhastunult, tuues kaasa võimsaid eluvoolusid värskendava kaste või heategeva vihma. Kui me aga säilitame seda koos maise mustusega, siis muutub ta surmavate mikroobide elukohaks.

Mõte on elav jõud kõikjal; see on loov atmosfäär, mis mähib universumi kodu endasse koos Isa ja tema lastega, põhjuse ja selle mõjud. Selles pöörduvad inimesed ingliteks taevalikus harmoonias või sünnivad kuratlikud geeniused teel põrgusse.

Kas saate selle tähendusest aru? Nii ihust lahkunud kui ka ihus olevate arenenumate mõistuste puhul on meeleline muutumine headusest juhitud. Ma juhin ka tähelepanu sellele, et intuitsiooni imetlusväärtetes sfäärides ja igaliigiliste olevuste juures on mõte iseenesest igasuguste vaiksete teadaannete alus. Selle põhimõtte kohaselt võib mõni vaim, kes on alati elanud ainult Prantsusmaal, ilmuda Brasiilias, et läkitada teele oma mõtteid, vajamata selleks mingit keelelist vormi. Sel juhul annab keelelise vormi alati see, kes tema mõtte vastu võtab, kuigi see nõuab juba täiuslikku omavahelist sobivust.* Kuid meie ei asu täieliku meelelise puhtuse sfääris, kus kõik olevused omavahel harmoneeruvad. Vastastikku me häälestume ühtemoodi piiritletud ringides ja oleme alati kohustatud püstitama oma ajutisi ehitisi Maa peal, selleks et sinna tagasi tulla oma loomuse parendamiseks suurema kogemusega.

Vaimsuse üleminekulinnana on Meie Kodu seega õnnistus ja meile antud kui soosiva südamlikkuse lisa** selleks, et vähesed meist valmistaks end tõusmiseks ette ja enamik läheks tagasi Maale oma eksimiste parendamiseks teenima. Saagem aru seaduste mõtte grandioossusest ja allugem tänasest sellele.“

Pikema pausi järel küsis ministrinna naeratades kuulajas-konnalt:

„Kes soovib hakata seda nõuannet praktiseerima?“

Seepeale täitis mahe, paitav muusika saali.

Veneranda vestles veel pisut. Tema sõnad olid täis armastust ja mõistatahtmist, delikaatsust ja tarkust.

Ilma pidulike žestideta tegi ta järsku naljatleva küsimusega mõistetavaks, et vestlus on lõppenud. Nähes oma kaaslasi jumalajätuks harjumuspärase muusikapala saatel püsti tõusmas, küsisin üllatunult Narcizalt:

„Mis siis nüüd, kas koosviibimine on lõppenud?“

Viisakas hooldeõde vastas naeratades:

„Ministrinna Veneranda tegutseb alati nii. Ta lõpetab oma kõne, kui meie huvi on kõige suurem. Ta on harjunud ütleva, et evangeelsed jutlused algasid Jeesuse juures, kuid keegi ei oska öelda, millal need lõpevad.“

* Selline täiuslik omavaheline sobivus on väga harv harilike maapealsete inimeste vahel. Seepärast on kõnekeele ja piltide kasutamine mõtte ja tunnete edastamisel Maal ja selle ümbruses loomulik vahend. *Tlk.*

** Ent otsige esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi! (Matteuse 6:33). „Ega öelda: „Ennäe, siin!“ või „Seal!“, sest ennäe Jumala riik on seespäidi teie sees!“ (Luuka 17:21) *Tlk.*

XXXVIII

Tobija elust

Minu kolmandal tööpäeval rõõmustas mind Tobija meeldiva üllatusega. Öhtu saabudes lõpetasin oma töö, sest teised tulid öövalvesse. Mind kutsuti Tobija koju, kus mind ootasid lõbusad õppimishetked.

Juba uksel esitles Tobija mulle kahte prouat.

Esimene oli tema õde Luciana ja teine oli tema abikaasa Hilda. Mõlemad olid väga meeldivad.

Hubases Tobija raamatukogus tutvusin haruldaste teostega.

Proua Hilda kutsus mind oma aeda vaatama, sain seal lähedalt näha fantastiliste vormidega lehtlaid. Näis, et iga maja Meie Kodus oli spetsialiseerunud teatud lillede kasvatamisele. Lizio aias oli sadu vistaariaid ja liiliaid. Tobija aias laius arvutult hortensiaid ja kannikesi murul. Seal olid ilusad lehtlad noori bambuseid meenutavatest taimedest, mille ladvas paistis imelik ronitaim, mis põimis kokku oksakesi. Need moodustasid justkui suuri lillenõre puude rohelises soengus, tekitades imeilusa katuse.

Ma ei suutnud oma imetlust väljendada. Kõikjal levis joovastavat parfüümi.

Võlutuna sellest lihtsast, kuid hurmavast keskkonnast, ei osanud ma sobivalt tänada neid avala hingega võõrustajaid.

Alustades sõbralikku vestlust, ütles Tobija naeratades:

„Sina, mu sõber, oled nii-öelda alles uus meie ministeeriumis ja arvatavasti ei tea veel minu perekonna asju.“

Mõlemad prouad naeratasid. Märgates minu vaikivat küsimust, jätkas majaperemees:

„Muide, siin on palju selliselt korrastatud majapidamisi. Kujuta endale ette, et olen kaks korda abielus olnud ...“

Osutades meie naiskaaslastele, jätkas ta lõbusalt:

„Ma arvan, et on täiesti ülearune selgitada midagi abikaasade kohta ...“

„Ahah!“ suutsin seepeale öelda, olles äärmises segaduses.

„Tähendab, proua Hilda ja Luciana võtsid osa sinu maapealsest proovidest ...“

„Täiesti õige!“ kostis Tobija rahulikult.

Seepeale võttis proua Hilda jutuotsa enda kätte ja pöördus minu poole:

„Vabanda meie Tobijat, vend Andreo. Ta on alati valmis rääkima minevikust, kui meid külastab keegi Maa pealt äsja saabunu.“

„Kas see siis ei ole rõõmu motiiv,“ ütles Tobija heatujuliselt vahele, „võita seda monstrumit, seda ebaõiglast armukadedust, saavutades vähemalt selle reaalse vendluse avaliku avaldamise?“

„Tõepoolest,“ ütlesin seepeale, „see probleem huvitab meid kõiki. Miljonid inimesed Maa peal on puudutanud pulmajumala ahelaid. Niisiis, kuidas lahendada seesugust armastusküsimust igavest vaimsust arvestades? Me ju teame, et keha surm muudab meid, kuid ei hävita. Hingesidemed kestavad edasi läbi igaviku. Mida seega teha? Kas mõista kedagi hukka, kes sai uuesti mees- või naisabikaasaks? Leidub ju miljoneid selliseid. Olen sellele palju mõelnud. Olen mõelnud seda evangeeliumi kohta, kus Meister, rääkides abielust igavikus, lubas meile inglite elu.“*

„Tunnistagem endile siiski, kõige suurema austusega Issanda ees,“ ütles võõrustaja südamlikult vahele, „et me ei asu veel inglite, vaid ihust väljunud inimeste sfääris.“

„Aga kuidas siin selline situatsioon lahendatakse?“ küsisin.

Tobija vastas naeratades:

„Väga lihtsal viisil. Nõustagem, et ebaratsionaalse olevuse ja inimese vahel on olemas väga suur teadvuse astmeline erinevus; samuti meil, inimestel, tuleb läbida väga pikk tee ingliseisuseni. Noh, kuidas me võiksime taotleda ingellike olevuste seltskonda, kui me veel ei käitu vennalikult üksteise suhtes? On tõsi, et mõned tugeva hingega rändajad ületavad igasuguseid teel olevaid takistusi äärmusliku tahte abil, kuid enamik vajab ju sildu või kaitseinglite abistavat kätt. Nende tõsiasjade tulem on see, et tõeline abielu on hingede ühendus ja seda seost ei suuda keegi lõhkuda.“

Luciana, kes seni oli vaikinud, lisis:

„Ma ütlesin siiski, et kõige eest, nii õnne kui mõistmise eest, peame tänama heasüdamlikku ja ennastohverdavat Hildat.“

Kuid, väärikalt alandlikuna, vastas Tobija abikaasa:

„Vaiki! Ära räägi mingitest omadustest, mida mul ei ole. Ma räägin lühidalt meie loo, et meie külaline saaks aru minu valusast õppimisest.“

Ta jätkas:

„Me abiellusime Tobijaga Maa peal väga noorelt, alludes pühale vaimsele ühtsusele. Arvan, et on ülearune maalida kahe hinge õnne, kes teineteist armastavad ja sõlmivad omavahel abielu. Kuid surm, võib-olla kadestades meie õnne, võttis mind maailmast ära minu teise lapse sünnitamise juures. Meie kannatus oli kirjeldamatu. Tobija valas abitult pisaraid, ja mul ei piisanud jõudu, et leevendada endagi ängistust. Rasked päevad Varjualal mähkisid mind painavalt endasse. Ma ei suutnud teisiti kui klammerduda oma abikaasa ja kahe pojakese juurde, olles kurt mistahes selgitusele, mida vaimsed sõbrad mulle intuiitiivselt andsid.

Ma tahtsin neid hoolitsevalt kaitsta, sarnaselt kanale oma tibude kaitsel. Ma sain aru, et abikaasa vajab kodukeskkonna ümberkorraldamist, et lapsed vajavad tingimata emalikkude hoolt. Selline olukord muutus väljakannatamatuks. Minu abikaasa õde ei sallinud lapsi ja kokk hoolis neist vaid näiliselt. Kaks noort hoidjannat käitusid kui absoluutsed tuulepead. Tobija ei saanud õiget otsust edasi lükata ja aasta pärast abiellus ta Lucianaga, seistes vastu minu kapriisidele. Ah, kui te vaid teaksite, kui pahaseks ma sain! Ma tundsin end justkui haavatud emahundina. Ma kavatsesin selle naise hävitada.

Õnneks külastas Jeesuse tahtel mind emapoolne vanaema, kes oli palju aastaid tagasi ihust lahkunud. See oli minu jaoks suur üllatus. Ta tuli justkui juhuslikult, istus minu kõrvale, võttis mind põlvedele nii nagu varemadel aegadel ja küsis pisarsilmi: „Mida sa teed, minu lapselapseke? Mis on sinu roll elus? Kas oled mingi emalõvi või Jumalast teadlik hing? Sa ju näed, et meie õde Luciana asendab ema sinu lastele, töötab kui teenija sinu majas, hooldab sinu aeda, kannatab sinu abikaasa solvanguid, kuid siiski ei saa võtta tema kõrval ajutiseltki kaasvõitleja kohta? Kas sel viisil tänab sinu süda Jumalat Tema poolt sulle osutatud heategude

eest ja tasub sellele, kes teda teenib? Sa soovid orjatori, kuid õde sa vihkad? Hilda! Hilda! Mida tegid sa Ristilöödu armastusega, mida sa olid õppinud? Oh minu kaastunnet vääriv lapselaps, minu õnnetuke!”

„Siis ma kallistasin seda püha naisvanurit, jätsin maise kodu maha ja tulin koos temaga Meie Kodusse tööle. Sellest ajast on Luciana mulle veel üheks tütreks. Siis hakkasin ma intensiivselt tööle. Võtsin ette tõsise tudeerimise iseenda moraalseks parendamiseks ja püüdsin aidata võrdselt kõiki meie kunagises maapealses kodus. Tobija asutas uue perekonna, mis hakkas ka mulle kuuluma pühade vaimsete sidemete kaudu. Pärast ihust lahkumist tuli ta tagasi Luciana saatel, kes tuli ka meile, ja see täiendas meie rõõmu. Vaat selline, minu sõber, on meie elulugu ...”

Nüüd võttis Luciana jutuotsa enda kätte, öeldes:

„Hilda vaikis siiski maha eneseohverduse, õpetades mind oma eeskujuga.”

„Mida sa räägid, laps?” küsis perenaine, Lucianat kallistades.

Luciana naeratas ja lisas:

„Tänu Jeesusele ja Hildale sain ma teada, et on olemas armastusabielud, vendlus, proovikogemused, kohustus; päeval, kui Hilda mind suudles mulle andestades, tundsin ma, et mu süda vabanes sellest monstrumist, ebaõilsast armukadedusest. Vaimne abielu on hing hingega; muud on lihtsalt omavahelised korrastused, tingimata vajalikud vajaduste rahuldamiseks ehk taas headtegevad protsessid, kuigi igasugused neist on ju pühad.”

„Niiviisi me ehitasimegi oma uue kodu, tõelise vennalikkuse vundamendile,” lisas majaperenaine.

Kasutades hetkelist vaikust, küsisin:

„Kuid missugune on siinne abieluprotseduur?”

„Vibratsioonide kombineerimine,” vastas viisakalt Tobija, „või, selgemalt öeldes, absoluutne omavaheline sobivus.”

Suutmata ohjeldada uudishimu, unustasin ma hea tooni õppetunni ja küsisin:

„Aga missugune on meie õe Luciana positsioon antud olukorras?”

Enne sellele küsimusele vastamist selgitas Luciana:

„Kui ma abiellusin Tobija kui lesega, pidin ma olema kindel, et kõige tõenäolisemalt on meie abielu kõigepealt vennalik kooslus. Vaat mida ma vaevalt mõistsin. On loomulik, et kui abikaasad on rahutud, kurvad, ei mõista teineteist, on nad ühendatud füüsiliselt, mitte vaimselt abiellunud.“

Mul tekkis soov veel midagi küsida, kuid ma ei leidnud õigeid sõnu, mis ei näitaks häbematut ebadiskreetsust. Proua Hilda mõistis siiski minu mõtet ja ütles:

„Ole rahul. Luciana asub nüüd täielikus pruudi oreooli seisuses. Tema paljude maapealsete rändude õilis kaaslane läks mõni aasta tagasi ihusse. Tuleval aastal läheb Luciana temaga kohtuma. Ma oletan, et see õnnelik hetk saabub Sao Paulos.“**

Seepeale naeratasime lõbusalt.

Sel hetkel kutsuti Tobijat kiireks ja tähtsaks toiminguks Parendamise Tubadesse. Meie vestlus tuli lõpetada.

* Matteuse, 22:30. *Tlk.*

** São Paulo: osariik Brasiilias, samas ka selle osariigi pealinn. *Tlk.*

XXXIX

Nõupidamine proua Lauraga

Tobija lugu oli muljetavaldav.

See uutele vennalike seoste põhimõtetele rajatud maja oli miski, mis mind painas.

Tõepoolest, ka mina tundsin end maapealse kodu peremehena ja kujutlesin, kui raske oleks mingi selline olukord minule olnud. Kas ma oleksin nii julge ja tegutseksin nii nagu Tobija, imiteerides tema käitumist? Oletasin, et ei. Ma teadsin, et ma ei oleks suutnud nii valusalt oma kallist Zelianit kurvastada.

Need kõned Tobija majas piinasid mind. Ma ei suutnud neile mingit õiget selgitust leida.

Minus oli selline rahutus, et järgmise päeva vabal tunnil otsustasin ma Liziot külastada, soovides proua Lauralt mingit selgitust.

Suure rõõmuga vastuvõetuna, ootasin sobivat hetke, mil saan rahulikult Lizio ema küsitleda.

Pärast seda, kui noored läksid oma harjumuspärasele lõbustustele, esitasin ma oma õilsale sõbrannale piinlikkust tundes küsimuse, mis mind oli ahistanud.

Elukogenud proua Laura naeratas ja vastas:

„Sa tegid väga hästi, esitades selle küsimuse meile mõlemale. Igasuguse küsimuse lahendus vajab sõbralikku kaasabi.“

Pärast lühikest pausi jätkas proua Laura viisakalt:

„Tobija lugu on ainult üks paljudest, milliseid me tunneme siin ja teistes vaimsetes keskkondades, mille iseloomustavaks jooneks on ülev mõte.“

„Siiski solvab see meie tunnetamist, eks ju?“ ütlesin vahele.

„Kui lähtume puhtinimlikust vaatekohast, siis need asjad põhjustavad isegi skandaali. Siiski, mu sõber, meil tuleb pidada vaimsust iseloomustavaid põhimõtteid kõige tähtsamaks. Antud suhtes, Andreo, tuleb meil mõista elu arengut juhtivat järgnevuse vaimu. Kui me läheme mööda pikka bioloogilist astmestikku, on ju mõistetav, et loomalikkus ei kao niisama ära. Me kulutame

palju sajandeid, et alamatest kihtidest välja jõuda. Seks on üks jumalikest vahenditest, mida me vaevaliselt mõistame. Praegu ei ole selle läbimine sulle kerge. Siiski on isikutevaheline maapealne draama väga suur õnn, tänu mõistatahtmise atmosfäärile. Mitte kõigil ei lähe korda nii lühikese ajaga varjuahelad valguse seostega asendada.

„Kas see on üldine reegel?“ küsisin.

„Kas iga mees, kellel oli rohkem kui üks abikaasa, või naine, kellel oli rohkem kui üks mees, taastab siin oma kodu, tulles siia kõikide oma armukestega?“

Olles kui suur kannatlikkus ise, selgitas minu kaasvestlejanna:

„Ära ole nii äärmusse kalduv. Ei maksa liigselt kiirustada. Paljud võivad edasi kanda armastust, kuid neil ei ole mõistmistahet. Ära unusta, et meie vibratsiooniline ülesehitus on palju tähtsam, kui see on Maa peal. Tobija lugu on tegeliku vendluse võidu näide, kolme omavahelist mõistmist püüdleva hinge saavutatud võit. Inimene, kes ei kohandu vendluse ja mõistmise seadusele, ei ületa järjekindlalt seda piiri. Pimedad Varjuala piirkonnad on täis olevusi, kes ei kannatanud selliseid proove välja. Senikaua kui nad vihkavad, on nad kui magnetilised osutid kõige vastakamate mõjude all; kogu see aeg, kui nad ei mõista tõde, tuleb neil kannatada vale ülemvalitsemist ja järelikult ei saa nad kõrgema astme aktiivsusesse siseneda. Loendamatud inimesed kannatavad palju aastaid ainult seepärast, et nad on tõelisest vendlusest ära pöördunud.“

„Ja mis siis juhtub?“ küsisin, ära kasutades kaasvestlejanna vaikimist.

„Kui neid ei lasta õilsa õppimise vaimsetesse ringidesse, millise koha saavad kahetsusväärsed hinged, kes on end allutanud sellistele proovidele?“

„Pärast tõelisi põrgukannatusi alamate loomingute tõttu, mida nad ise endale välja mõtleavad,“ vastas Lizio ema, „lahkuvad nad siit, et teha ihulikus riietuses seda, mida neil ei läinud korda teha Varjuala keskkonnas ja eelmistes maapealsetes kehastustes. Jumalik Headus on nõus andma neile unustuse minevikus toimunu kohta Maa materiaalsel põllul, ja neid võetakse taas vastu samavereliste seoste abil ihulikesse ringidesse, kust nad olid kunagi omal tahtel eemaldunud mõistmatuse või vihkamise

mürgi tõttu. Sellest tuleneb Jeesuse eluliselt sobiv soovitus, et me sõlmiksime rahu oma vastastega.* Antud soovitus huvitab ennekõike meid endid. Meil tuleb seda vaadelda iseenda heaks. Kes oskab kasutada aega pärast maapealset eluproovimist, isegi kui tal tuleb tulla tagasi ihusse, see saab realiseerida ilusaid vaimseid ehitisi südametunnistuse rahu säilimiseks, taassisenemisega peenmateeriasse, seega siis murede raskust kergemalt välja kandes. Paljud vaimud elavad läbi aastasadu, püüdes kustutada vaenu ja antipaatiat maapealse eksisteerimise kestel, kuid samu tundeid tekitavad nad uuesti pärast ihust lahkumist. Andestamise küsimus Jeesuse järgi, mu kallis Andreo, on tõsine probleem. Kõned seda ei lahenda. Suuline vabandamine on sõnade asi; tõeliselt andestav inimene peab purustama rasked soomuskatted, mida ta sepistas endale eelmistel aegadel.“

Nüüd jäi proua Laura vait, justkui olles kohustatud mediteerima oma kõnede ulatuse üle. Kasutades juhust, lisisin ma:

„Abieluproov on minu silmis väga püha.“

Minu kaasvestlejanna ei üllatunud selle ütluse juures ja märkis:

„Neid vaime, kes veel läbivad lihtsa loomse eluproovi, meie vestlus ei huvita; kuid meie, kes me mõistame selle selgituse vajadust Kristuse abil, peame hoolikalt kaaluma mitte üksnes abieluproovi, vaid ka igasugust seksuaalset proovi, kuna see puudutab sügavalt hingeelu.“

Selle märkuse juures ei saanud ma jääda punastamata, meenutades enda hariliku inimese möödanikku. Minu abikaasa oli kunagi minu jaoks pühadus, keda ma armastasin üle kõige; kuulates Lizio ema, meenutasin ma siiski järgmisi sõnu Vanast Testamendist: „Ära soovi ligimese maja ega ligimese naist ega tema orja ega tema orjatari ega tema eeslit ega tema veist ega midagi, mis kuulub ligimesele.“ Järsku ei tundunud Tobija lugu mulle enam imelikuna. Minu kaasvestlejanna märkas minus segadust ja jätkas:

„Kus korrigeerimise vaev on peaaegu kõikide asi, seal peab eksisteerima suur mõistatahtmine ja Jumala armulikkuse kõrge austus. Inimese igasugune seksuaalne elamus, kelle vaim sai kuigipalju valgust, on väga tähtis sündmus temale endale. Just sellepärast on vennalik omavaheline mõistmine tõeline

päästev töö. Veel äsja kuulsin ma suurt õpetajat Ülendamise Ministeeriumist ütlemas, et kui ta saaks, ta materialiseeruks ihulikesse sfääridesse, selleks et öelda kõigile religioosetele inimestele üldiselt: selleks et oleks Jumala ja ligimese armastuses miski jumalik, selleks tuleb lähtuda vennlusest.“

Seepeale kutsus perenaine mind Eloizat külastama, andes seega märku, et senise jutu teema on ammendunud. Tõdedes, et Maa pealt saabunud nooriku tervislik seisukord on pidevalt paranenud, läksin ma Taastamise Tubadesse tagasi.

Enam ei olnud minu vaim hõivatud ei Tobija probleemist ega Hilda ja Luciana enesehoiakust. Nüüd olin ma mõjutatud õilsast inimestevahelise vennluse küsimusest.

* Matteuse, 5:24. *Tlk.*

XL

Kes külvab, see lõikab

Ma ei osanud endale selgitada, miks ma nii väga soovisin naiste halduspiirkonda Taastamise Tubades külastada. Rääkisin sellest Narcizale, kes nõustus koheselt minu soovi rahuldama.

„Kui Jumal kutsub meid mingisse kohta,“ ütles ta lahkelt, „ootab seal meid ülesanne. Igal olukorral on määratud eesmärk ... Tee see endale selgeks oma juhuslikult näivate külastuste puhul. Kui meie mõtetel on heategev eesmärk, ei ole raske neis Jumala sisendust leida.“

Samal päeval tutvustas Narciza mind Nemeziaga, selle töösakonna mõjuka ametnikuga. Teda leida ei olnud keeruline.

Ridamisi olevates valgetes voodites olid naised, kes olid tegelikult inimvared. Südantlõhestavad oiged, siin-seal hinge- piinade karjatused. Nemezia, niisama õilis kui Narcizagi, ütles südamlikult:

„Sina, mu sõber, oled nüüd kindlasti harjunud sellise vaate- pildiga. Selles naiste halduspiirkonnas toimuv on peaaegu samasugune.“

Tehes kolleegile tähendusliku viipe, ütles ta:

„Narciza, palun saada meie venda ja näita talle siinseid teenimisi, mida leiad talle õppimiseks sobiva olevat. Olge mõlemad nagu kodus.“

Rääkisin Narcizaga füüsiliste lõbudega seotud inimlikust tühiarmastusest. Jõudsime 7. paviljoni. Seal oli voodites mõni- kümme naist.

Ma uurisin haigete naiste ilmet, kui minu vaade tabas kedagi, kes äratas elavamalt minu tähelepanu. Kes on see südamevalus, imeliku väljanägemisega naine? Nähtavasti oli enneaegne vananemine jätnud oma jälje tema näkku ja tema huuli pingutas naeruirve. Tema silmad, tuhmid ja kurvad, näisid vigastena. Rahutuna kaugetest mälestustest püüdsin ma mõne sekundi kestel teda möödunud aega paigutada. See oli Eliza, seesama Eliza, keda ma olin nooruses tundnud. Ta nägi teistsugune välja

paljude kannatuste tõttu, siiski ei kahelnud ma tema äratundmises. Ma mäletasin selgelt seda päeva, kui see alandliku hoiakuga Eliza toodi minu ema vana sõbranna poolt meie majja teenijaks. Algul tegi ta tavalist harjumuspärast tööd; kuid pärast tuli see vastutustundetu kahe inimese vaheline intiimsus; kusjuures üks kasutas liigselt õigust käsutada ja teine oli teenijaseisuses.

Eliza tundus mulle tuulepeana. Olles temaga kahekesi, jutustas ta mulle oma noorusaja seiklustest, ohustades sellega ka meie mõtteid. Mulle meenus see päev, kui minu ema kutsus mind endaga rääkima. Ta ütles, et selline intiimsus ei sobi: minu poolt on õiglane kohelda teenijannat sõbralikult, kuid omavahelisi suhteid hoida targalt. Ma tegin oma mõtlematuses suure vea. Meeleheitel Eliza lahkus pärast mõnda aega meie majast, julgemata mind vähimaltki süüdistada.

Aeg möödus ja taandus minu meeles inimese eksisteerimise õnnetule episoodile. Siiski oli see episood kui miski elust ka elav. Minu ees oli Eliza, nüüd võidetud, alandatud! Kus elas tänaseni see õnnetu naine, nii vara aetud valusate kannatuste suurde keerisesse? Kust ta tuli? Oh õnnetust! Antud hetkel ei olnud minu ees Silvejra, kelle suhtes sain ma võlga oma isaga jagada. Siinne võlg oli täielikult minu. Olin äärmuslikus olukorras, häbenedes olnud meenutada ja sarnaselt lapsele igatsedes oma eksimisi vabandada.

Läksin Narciza juurde nõu küsima.

Ma olin imestunud usaldusest, mida need naised mulle sisendasid. Usutavasti ei julgeks ma minister Klarencolt paluda selgitusi selle kohta, mida ma palusin Lizio emalt, ja võib-olla oleks minu käitumine praegu teistsugune, kui Tobija seisaks minu kõrval. Arvestades, et iga kristlik ja õilis naine on ju ema, pöördusin ma hooldeõe poole, usaldades teda rohkem. Selle pilgu järgi, mille ta minule suunas, näis, et Narciza mõistab minu olukorda. Hoides tagasi pisaraid, hakkasin rääkima, kuid selle valusa ülestunnistuse hetkel ütles minu sõbranna:

„Ei ole tarvis edasi rääkida, ma mõistan selle loo kulgu. Ära anna end hävitavate mõtete meelevalda. Ma tunnen sinu moraalselt piina oma kogemuste põhjal. Kui Issand lubas, et sa kohtud selle õega uuesti, arvas ta, et sa oled juba võimeline oma võlga tasuma.“

Nähes, et ma seisan otsustusvõimetuselt, jätkas ta:

„Läki, ära näita äratundmist kuni sobivama ajani, ainult pärast seda saad sa edukalt talle head teha. See ei ole raske, kuna ta on peaaegu täiesti pime, vähemalt mõneks ajaks. Nende jõudude järgi, mis on teda endasse mähkinud, näen ma tema juures mitte kellelegi kuuluvate abielunaiste ja ebaõnnestunud emade kurba pitsurit.“

Me läksime Eliza juurde. Ma võtsin lohutuskõne initsiatiivi endale. Eliza hakkas aru saama, kes ta on, öeldes oma nime ja andes meeleldi teisi teateid. Kolm kuud tagasi toodi ta Taastamise Tubadesse. Tingimata soovides end karistada Narciza ees, et see õppetund tungiks kustumatult minu hinge, küsisin ma:

„Ja sinu elulugu, Eliza? Sa oled kindlasti palju kannatasid ...“

Tundes minu küsimuses sõbralikku tooni, naeratas ta ning ütles:

„Milleks meenutada selliseid kurbi olukordi?“

„Valusad läbielamised õpetavad meid,“ ütlesin vastu.

See õnnetu naine mõtiskles mõni hetk, justkui kogudes mõtteid ja lausus:

„Minu läbielamine oli selline nagu kõikidel tuulepäistel naistel, kes vahetavad oma õnnistatud tööleiva illusiooni sapise mürgi vastu. Minu pikalt möödunud nooruses sain vaese kodu tütrena tööd väga rikka kaupmehe juures. Seal sundis elu mulle peale väga suure teisenemise. Sellel kaupmehel oli poeg, samuti noor nagu mina. Kui meie vahel tekkis intiimsus, unustasin ma kuritahtlikult, et Jumal on nõus andma tööd kõigile, kes armastavad vooruslikku elu. Nii andiski saatuse mind valusatele tegemistele, millest rääkimine oleks ülearune. Ma tundsin lõbu, luksust, materiaalselt heaolu ja hiljem mahajäetust, haigusi, hirmsaid pettumusi, mis lõppesid pimedaksjäämise ja keha surmaga. Ma hulkusin kaua ringi hullukstegevas lootusetuses, kuid nii palusin ma Naatsareti Neitsit tungivalt appi ja ühel päeval võtsid HEA saadikud mind Tema armastuse nimel kaasa ja juhtisid siia õnnistusväärt lohutuse majja.“

Pisarateni liigutatud, küsisin ma:

„Ja tema? Kuidas oli selle mehe nimi, kes tegi sind nii õnnetuks?“

Siis kuulsin ma oma nime ja oma vanemate nimesid.

„Kas sa vihkad teda?“ küsisin murtult.

Ta naeratas nukralt ja vastas:

„Eelmise kannatuse ajal needsin ma tema mälestust, mul oli tema vastu surmaviha, kuid õde Nemezia pani mind teisiti mõtlema. Kui ma teda vihkaksin, peaksin ma ka iseennast vihkama. Selles asjas peaks süü olema jagatud. Seega ei peaks ma kedagi süüdistama.“

Selline alandlikkus puudutas minu südant. Ma võtsin tema parema käe, mille peale veeres tahtmatult kahetsuse ja südametunnistuse süüepisar.

„Kuula, minu sõbranna,“ ütlesin liigutatult, „ka minu nimi on Andreo, ja ma pean sind aitama. Nüüdsest arvesta minuga.“

„Sinu hääl,“ ütles Eliza naiivselt, „sarnaneb tema häälega.“

„Noh,“ jätkasin ma, „praeguseni ei ole mul perekonda Meie Kodus. Sinust saab seega minu õde südame järgi. Arvesta mind anduva sõbrana.“

Selle kannatava naise näoilme selgines.

„Oh, kuidas ma sind tänan!“ ütles ta, pühkides pisaraid.

„Kui palju aastaid ei ole keegi minuga niiviisi rääkinud, andes mulle siira sõpruse lohutust! Jeesus õnnistagu sind!“

Sel hetkel, kui minu pisarad lahvatasid, võttis Narciza emalikult minu käed ja kordas:

„Jeesus õnnistagu sind!“

XLI

Üleskutse võitluseks

1939. aasta septembri esimestel päevadel tabas löök ka Meie Kodu. See jõudis mitmetesse Ameerika kontinendiga seotud vaimsetesse kolooniatesse. See oli Euroopa sõda, lõhkudes ihulikke ringe ja tekitades segadust vaimsetes sfäärides. Paljud meist kujundasid oma arvamust varsti algavaist sõjalistest ettevõtmistest, varjamata ülisuurt hirmu, mis neid valdas.

Teati ammu, et suured ida vennaskonnad kannatasid Jaapani-vaenulike vibratsioonide tõttu, kogedes väga suuri raskusi. Nüüd ilmnesid aga kentsakad faktid. Nii nagu õilsad vaimsed vana Aasia ringid vaikselt maadlesid, nii valmistus ka Meie Kodu samasuguseks tööks. Peale väärtuslike nõuannete vendluse ja sümpaatia alal andis Kubermangu juhataja meile nõu olla ettevaatlikud mõttesfääris, et mõjupiirkonnas ära hoida mistahes vääritut haletsemist.

Ma nentisin, et kõrgemad vaimud ei pea sellistes olukordades kallaletungivaid rahvusi vaenlasteks, vaid kui allutamiskalduvusega olevusteks, kelle kuritegelikku tegevust peab tingimata ohjeldama.

„Häda nendele rahvastele, kes on HALVA veinist purjus!“ ütles Salustio.

„Isegi siis, kui nad on mõnda aega edukad, annavad sellised võidud ainult suurema tähtsuse nende purustusest, tehes purustavamateks nende endi laialipeksmise. Iga maa, kes päästab sõja lahti, muutub korratuse tegijaks Isa Majas ja maksab seetõttu hirmsat hinda.

Ma märkasin, et elu kõrgemad piirkonnad pöörduvad ohvrite õiglases kaitstes anarhiaks ja hävitamiseks koondunud pimeduse ja harimatuse vastu. Minu töökaaslased teatasid mulle, et sellistel puhkudel muutuvad agressioonimaad HALVA jõudude loomulikeks võimukeskusteks. Mitte hoides end suurte hädaohtude eest, need rahvad, erandina õilsad ja targad vaimud, kaotavad mõistuse, kontakteerudes

ebavooruslike elementidega, keda nad kutsuvad välja pimedatest piirkondadest. Töökad kollektiivid muutuvad kuriteoautomaatideks. Põrgu leegionid viskuvad ühise progressi suurtele tootmisüksustele, pöörates need salakavaluse ja hirmu keskkondadeks. Siiski, ajal kui pimeduse jõugud omandavad agressorite meelt, lähevad õilsa elu vaimsed grupid appi rünnatutele.

Kui meil tuleb kaasa tunda inimesele, kes on vastu HEA seadusele, seda enam tuleks kaasa tunda rahvale, kes on õigluse unustanud.

Kohe pärast seda päeva, kui esimesed pommid langesid Poolamaale, asusin ma öö saabudes koos Tobija ja Narcizaga Taastamise Tubades. Kui unustamatu fanfaariheli kuuldus veerand tundi, valdas meid kõiki sügav erutus.

„See on ülemine kokkukutse Maa abiteenistustele,“ selgitas mulle Narciza.

„See on märk, et sõda kestab kaua, tuues hirmsaid piinu inimvaimule,“ ütles Tobija rahutult. „Olgugi kaugel, kuid kogu see psüühiline elu Ameerikas tekkis ju Euroopas.

Me peame vaeva nägema, et Uut Maailma juba eelnevalt katastroofist päästa.“

Fanfaar kostis edasi imeliku ja aukartustäratava modulatsiooniga. Panin tähele, et Taastamise Ministeriumis tekkis sügav vaikus.

Minu kurva ootushoiaku juures teatas Tobija:

„Kui alarmifanfaar heliseb Issanda nimel, siis me peame vaigistama alumisi mürasid, selleks et see üleskutse meie südames jäädvustuks.

Kui fanfaarihelin vaikis, läksime parki, et taevast vaadelda. Ma hakkasin nägema paljusid säravaid punkte, mis nägid välja justkui kauged valguskübemed, mis hõljusid taeva laotuses.

„See fanfaar,“ lausus Tobija, „on kasutatav ergastavate vaimude poolt, kes asuvad kõrges hierarhiaastmes.“

Teel Tubadesse panin tähele tohutut müra koloonia kõrgematest kohtadest, kus asusid avalikud teed.

Tobija usaldas Narcizale tähtsat teenimist haigete juures ja kutsus mind välja rahva liikumist jälgima.

Tulnud ülemistele korrustele, kust saab minna Kubermangu juhataja palee väljakule, märkasime intensiivset liikumist. Minu mõistetava imestuse peale selgitas minu kaaslane:

„Need suured grupid suunduvad Kommunikatsiooni Ministeeriumi sooviga saada teadaandeid. Seda äsjakuuldud fanfaariheli me kuuleme ainult väga tähtsate sündmuste puhul. Me kõik teame, et kõne all on sõda, ja see ministeerium tutvustab ehk meile mingit üksikasja. Jälgi möödujaid.“

Meiepooles küljes möödusid meist neli prouat hingestatud vestluses.

„Kujuta nüüd endale ette,“ ütles üks prouadest, „mis hakkab Abistamise Ministeeriumis toimuma. Paljude järgnevate kuude kestel on abivajajate saabumine erakordselt suur. On mõistetav, et me saame kõiki kohustusi vaevaliselt täita.“

„Ja meie, Taastamise Ministeeriumis?“ ütles vanem härra.

„See töö on ju palju mahukam. Minu osakonnas nõuab Varjualalt tulevate vibratsioonide valvamine pidevat hoolt. Ma tunnen juba ette, mis hakkab meie peale tulema ...“

Tobija võttis mind delikaatselt käevangu ja ütles:

„Lähme veidi edasi. Kuulame, mida ütlevad teised grupid.“

Kui lähenesime kahele härrale, kuulsin üht teiselt küsimas:

„Kas on tõsi, et see tohutu õnnetus tabab meid kõiki?!“

Küsitav, kes näis vaimselt tasakaalukas, vastas rahulikult:

„Ükskõik kuidas on, ma ei näe segaduseks mingit põhjust. Ainsaks uudiseks on erakorraline töö, mis selle põhjal on õnnistus. Kõik muu on minu arvates loomulik. Haigus õpetab tervist, õnnetus tekitab tarkust. Juba ammu niidab kuulipilduja Hiinat ja siiski ei ole sa siiani selle kohta mingit imestust välja näidanud.“

„Aga nüüd,“ ütles rahulolematult tema kaaslane, „näib, et ma olen kohustatud muutma oma tööprogrammi.“

Esimene härra naeratas seepeale ja ütles:

„Helvecio, unustagem „oma programmid“ ja mõelgem „meie programmidest“.“

Käeviipega palus Tobija minu tähelepanu kolme proua jälgimiseks. Need läksid samas suunas nagu meiegi, ja samal ajal nägin, et maalilisust on ka siin, selles rahutus hämaruses.

„See asi muljestab mind äärmiselt,“ ütles noorem, „sest Everardo ei peaks nüüd Maa pealt tagasi tulema.“

„Kuid see sõda,“ ütles üks kaaslannadest, „näib, et ei ulatu Pürenee poolsaareni. Portugal on neist sündmustest väga kaugel.“

„Miks siiski,“ küsis kolmas proua, „selline rahutus? Kui Everardo tuleks, mis siis toimuks?“

„Ma kardan,“ vastas noorik, „et ta püüaks mind kohata kui abikaasat. Ma ei suudaks teda sallida. Ta on liiga harimatu, ja mitte kuidagi ei suudaks ma tema edasistele jõhkrustele alluda.“

„Sina rumaluke!“ ütles tema kaaslanna.

„Kas sa oled unustanud, et Everardot oleks kinni hoitud Varjualal või toimuks midagi halvemat?“

Tobija selgitas naeratades:

„Ta kardab oma mõistmatu ja pahelise abikaasa vabanemist.“

Pärast rahvamassi pikemat vaatlemist jõudsiime Kommunikatsiooni Ministeeriumi ja informatsiooni teenistuseks ettenähtud hiiglaslike ehitiste ette.

Tuhanded kurvastunud olevused tõuklesid seal. Kõik soovisid selgitusi, kuid mingi üldine omavaheline kokkulepe polnud võimalik. Üllatunud neist karjumistest, silmasin ma, et keegi läks kõrgele palkonile ja palus rahva tähelepanu. See oli suursuguse väljanägemisega vanur, kes teatas, et kümne minuti pärast saab kuulda Kubermangu juhataja üleskutset.

„See on minister Speridio,“ teatas Tobija.

Kui lärm vaibus, kostis paljude valjuhääldajate kaudu Kubermangu juhataja hääl:

„Vennad Meie Kodust, ärge andke end mõtlemiste ja kõnede meelevald. Kurvastusei ehita, ängistus ei püstita midagi soliidselt. Osakem väärtustada Issanda fanfaari, alludes Tema jumalikule tahtele vaigse töötamisega oma ülesannete täitmisel.“

See selge ja sisendav kõne mõjus tugevalt rahvahulgale. Ühe tunni jooksul taastus koloonia jälle oma harjumuspärasesse selgusesse.

XLII

Kubermangu juhataja kõne

Pärast fanfaarihelinat töötas Kubermangu juhataja teha pühapäev Taastamise Ministeeriumis evangeeliumile toimivaks. Sisuline eesmärk sellel otsusel oli Narciza selgituse kohaselt ette valmistada rohkem koole Abistamise Ministeeriumi abistajate jaoks ja seksioone uute teenijate harjutamiseks Taastamise Ministeeriumis.

„Meil tuleb ette valmistada,“ ütles Narciza, „kuigipalju inimesi haigla teenistusse, kuigi konflikt plahvatas suhteliselt kaugel, ja leida ka sobivaid harjutusi hirmu vastu.“

„Hirmu vastu?!“ küsisin imestades.

„Miks mitte?“ vastas viisakalt hooldeõde.

„Võib-olla paneb sind nagu paljusid imestama teadasaamine tapetud inimeste suurest arvust kabuhirmu tekitavate vibratsioonide poolt, mis on sama nakkuslik kui iga hädaohtlikult leviv haigus. Me vaatame hirmu kui üht kõige suuremat inimese vaenlast, sest ta asub hinge kindluses, rünnates sisimaid jõude.“

Märgates minu imestust, jätkas ta:

„Ära selles kahtle. Praeguses olukorras peab Kubermangu juhataja hirmu vastu harjutamist palju tähtsamaks kui haigete hooldamise õppetunde. Hingerahu on edu garantii. Hiljem mõistad sa sellise töö nõudeid.“

Ma ei leidnud mingeid argumente, mis neid kinnitusi ümber lükkaks.

Eelmine päev enne selle sündmuse väljakuulutamist oli mul au olla üks neist paljudest teenijatest, kes olid määratud koloonia kõige kõrgemale juhile reserveeritud suure saali puhastamiseks ja kaunistamiseks.

Ma ootasin seda päeva. Esimest korda sain seal näha õilsaid juhtijaid, keda kõik väga austasid. Ma ei olnud ainus inimene selles ootuses, kuna paljud minu kaaslastest olid seal.

Mul tekkis mulje, et kogu meie ministeeriumi ametkond on kohe pühapäeva hommikust alates siia suurde looduslikku saali kohale

tulnud. Kubermangu juhataja Templi suurüritusele saabunud laulupoisid Selgitamise Ministeeriumi koolidest alustasid pidu imetlusväärse hümniga „Alati sinuga, Issand Jeesus“, mida laulis samaaegselt kaks tuhat häält. Ka teised kaunid laulud täitsid ümbruskonda. Õrn parfüümilainetega sissevoolav tuulesosin justkui vastas mahedatele aariatele.

Sisenemine tohtu suurde rohelistesse saali oli kõigil Taastamise Ministeeriumi teenijatel lubatud, sest organiseeritud programmi kohaselt oli evangeelne kultus spetsiaalselt neile; teisi ministeeriume esindasid suurearvulised delegatsioonid.

Siin nägin ma esimest korda mõningaid teenijaid Ülendamise Ministeeriumist ja Jumaliku Ühendamise Ministeeriumist, kes kandsid säravaid valgusriideid.

See pidu ületas kõik minu ootused ilust ja hurmast. Muusikainstrumendid hällitasid meeldivalõhnalist vaatevälja võluvate meloodiavibratsioonidega.

Kella kümne ajal tuli Kubermangu juhataja, saadetuna kaheteistkümnest Taastamise Ministeeriumi ministrist.

Ma ei unusta kunagi selle valgejuukselise vanuri majesteetlikku ja aukartustäratavat kuju. Tema näoilme peegeldas nii kõrgvanuri tarkust kui noore energiat, nii pühaku iseloomu leebust kui õiglase administraatori südametunnistuse selgust. Pikk, kõhn, valges tuunikas, teravate ja imetlusväärsetel selgete silmadega, toetudes kepile, kuigi ta kõnnak oli sirge nagu noorukil.

Rahuldades minu uudishimu, teatas Salustio:

„Kubermangu juhataja armastas alati isajärgset hoiakut, arvestades, et administreerida tuleb isaliku armastusega.“

Seejärel istus ta kõige kõrgemale tribüünile ning hakkasid kostma paitavatest harfihelidest saadetud laste lauluhääled. Lauldi hümnid „Sulle, Issand, meie elud“.

See energiline ja armastusväärne vanur heitis pilgu tuhandetele tihedalt koosistuvatele kohalolijatele. Seejärel avas ta valgustkumava raamatu, mille kohta minu kaaslane selgitas, et see on meie Issanda Jeesus Kristuse evangeelium. Ta lehitses seda tähelepanelikult ja luges siis aeglaselt:

„Aga te saate kuulda sõdadest ja sõnumeid sõjast, katsuge, et te ei ehmuks! Sest see peab sündima, aga ots ei ole veel käes.“
Meistri sõnad Matteuse 24:6.

Palju valjemalt, heliseva häälega, palvetas linna juhataja südantpuudutavalt, paludes Kristuselt õnnistust. Seejärel tervitas ta Jumaliku Ühenduse, Ülendamise, Selgitamise, Kommunikatsiooni ja Abistamise ministeeriumi esindajaid, ja, osutades erilise tähelepanu, pöördus ta meie ministeeriumi kõikide teenijate poole.

Ei ole võimalik kirjeldada seda unustamatut südamlikku ja energilist, armastavat ja veenvat häält ja ka jäädvustada paberile neid jumalikke kommentaare selle evangeelse koha kohta, mis on jäädvustatud sügava austustundega pühaduse ees.

Lõpetanud austava vaikuse juures, suunas Kubermangu juhataja eraldi kõne Taastamise Ministeeriumi teenijatele, öeldes enam-vähem järgmist:

„Teid, minu vennad, kelle tööd asuvad kõige lähemal maapealsetele, kutsun ma isiklikult koostööle, lootes teie õilsale andumusele. Tõstkem kõige kõrgemale oma julguse ja teenistussoovi kraadi. Kui Varjuala jõud suurendavad kannatusraskusi alamates sfäärides, siis uued valgused muutuvad tingimata vajalikuks, et maapealset tihedat pimedust hajutada ... Ma pühendasin tänase kultuse kõigile, kes töötavad siinses ministeeriumis, andes neile eraldi oma südame usalduse. Ma ei räägi käesoleval hetkel oma vendadele, kelle meeled juba töötavad elu kõrgemates piirkondades, vaid neile, kes kannavad kaasas maailmatolmu meenutusi oma sandaalidel, selleks et esile tuua nende suurt ülesannet.

Meie Kodu vajab kolmkümmend tuhat kaitsmiseks osavat teenijat, kes ei mõtle puhkusele ega isiklikule mugavusele, seni kuni kestab meie sõda ahelatest pääsenud harimatuse ja kurjuse jõudude vastu. Ülesandeid jagub vibratsiooni piiri piirkondades kõigile meie ja alumiste kihtide vahel, et kaitsta meie vaimset eluaseta vaenlase vastu. Kollektiivsetes organisatsioonides on tingimata vaja arvestada ennetava meditsiiniga kui kõige esmasema vahendiga sisemise rahu ettehooldeks. Meid on Meie Kodus üle miljoni olevuse, kes on end pühendanud kõrgema korraldustele ja iseenda moraalsele puhastamisele. Kas see oleks ligimesearmastus, kui lubaksime mõnel miljonil mässumeelsel vaimul meie territooriumile tungida? Seega ei saa me kõhelda HEA kaitsmises.

Ma tean, et paljud teist meenutavad praegusel hetkel Suurt Ristisõda. Tõesti andis Jeesus end ise mässajate ja kurjategijate hulga kätte armastuse tõttu, meie kõikide päästmiseks, kuid ta siiski ei andnud maailma ära korratustele ja hävingule. Meil kõigil tuleb isiklikuks eneseohvriks valmis olla, kuid me ei saa avada oma maja salakavalatele. Kahtlemata on meie sisuline ülesanne eesmärgistatud omavahelisele vennastumisele ja rahule, armastusele ja kannatajate valude mõõdukaks tegemisele; arusaadavalt, et me vaatame igasugust halba kui energia laialijagamist, ja igasugust kuritegu kui hingehaigust. Meie Kodu on siiski Jumalale kuuluv, me peame seda kaitsma südame kõigi jõududega. Kes ei oska ette hoolitseda, see ei ole väärt ka nautima. Seega valmistagem töötajate leegione ette arukuse selgituseks ja lohutuseks Maa peal, Varjualal ja Pimeduses, kuid meil tuleb organiseerida siin ministeeriumis kõigepealt mingi spetsiaalne kaitseleegion, kes garanteeriks meie vaimseid töid meie vibratsiooni piiride juures.“

Nii rääkis ta pikalt edasi, juhtides tähelepanu põhimõtteliste korraldustele, kujundades arvamusi, mida ma mitte kuidagi ei suudaks siin kirjeldada. Lõpetanud oma kommentaarid, luges ta uuesti seda paragrahvi Matteuse järgi. Pärast palus ta uuesti Jeesuselt õnnistust ka kuulajatele, et nad oleksid tugevad, et mitte keegi meist ei saaks asjatult ande.

See puudutas südant ja ma olin võlutud, kuuldes lapsi hüdni laulmas, millele ministrinna Veneranda pani pealkirjaks „Suur Jeruusalemm“. Kubermangu juhataja laskus tribüünilt alla väga suurte lootuste vibratsioonide all; siis langes kallistav tuuleke puudele, kandes kaasa, võib-olla väga kaugelt, meie roosidest erinevaid, imestusväärset siniseid kroonlehti, mis õhus heljudes puudutasid meie otsaesist ja täitsid meie südant rõõmuga.

XLIII

Omavahelised kõned

Kui Kubermangu juhataja oli tõmbunud tagasi oma intiimsesse ringi, sumises Taastamise Ministerium siiski veel peomeeleolus.

Omavahel räägiti juhtumustest. Sajad seltsimehed, vastates suure vaimse juhataja kutsele, pakkusid end raskele kaitsetegevustööle.

Läksin Tobija juurde, et küsida temalt oma kaasaaitamise võimaluse kohta, kuid õilis vend naeratas minu naiivsuse üle ja ütles:

„Andreo, sa alustasid just uut tööd. Ära kiirusta vastutusele lisa paluma. Ülesandeid jätkub kõigi jaoks, seda ütles meile äsja Kubermangu juhataja. Ära unusta, et meie Taastamise Toad on aktiivse töötamise keskused, päeval ja öösel. Ära tee iseendale muresid. Pea meeles, et pidevaks valvamiseks kogutakse kolmkümmend tuhat olevust. Meie tagumisel küljel on seega hulgaliselt vabu kohti.“

Märgates minu häbi, jätkas ta lühikese pausi järel:

„Ole rahul enda hirmuvastasesse kooli sissekirjutamisega. Usu, et see annab sulle väga palju head.“

Sel hetkel haaras Lizio mul tugevasti ümbert kinni. Lizio oli sellel pidustusel Abistamise Ministeriumi üks saadikutest ning Tobija loal läksin ma temaga ära intiimsema vestluse nautimiseks.

„Kas sa tunned,“ küsis ta, „siin ametis olevat ministrit Benevenuto, sedasama, kes üleile Poolast saabus?“

„Ei, mul ei ole au teda tunda.“

„Noh, läki tema juurde,“ ütles Lizio, mähkides mind suure vennaarmastuse vibratsioonidesse. Juba ammu on mul olnud au teda arvata oma isiklike sõprade ringi.

Mõne hetke pärast jõudsime suurde rohelisse saali, kus töötas taastamisminister, keda ma tundsin ainult näo järgi.

Arvukalt külalisgruppe jutlesid suurte puude lehestike all. Lizio viis mind kõige suurema inimhulga juurde, kus Benevenuto

sõpradega vestles, ja esitles mind temale kiitvate sõnadega. Minister võttis mind viisakalt vastu ja lubas südamlikult, et ma võtaksin osa tema vestlusingist.

See vestlus jätkus normaalselt, ja ma märkasin, et arutletakse olukorda Maal.

„See stseen, mida me nägime, on väga valus,“ ütles Benevenuto tõsisel toonil. „Mitte keegi meist ei osanud ette kujutada tulevasi muresid vaimseks abiks Poolaaladel. Kõik pime, kõik vaevas. Seal, ründajate juures, ei saa loota usalduse valgust, seda enam ohvrite juures, kes on end koledatele muljetele allutanud. Sealsed kehastunud ei aita meid, vaid ainult kulutavad meie jõude. Sellest ajast, kui olen minister, ei ole ma kunagi selliseid massilisi kannatusi näinud.“

„Kas see komisjon oli seal kaua?“ küsis üks meie ringist.

„Kogu meie käsutuses oleva aja,“ vastas minister.

„Ekspeditsiooni juhataja, minu kolleeg Abistamise Ministeeriumist, arvas, et me tegeleksime veel ainult selle ülesandega, selleks et teha edasisi vaatlusi ja läbielatud rohkem kasu saada. Tõepoolest, see oli väga soodus juhus. Ma arvan, et me asume väga kaugel sealsete valveteenistuses olevate vaimsete teenijate erakordsest vastupanust. Kohese abi kõik teenimised on täiuslikult täidetavad, hoolimata hävitavatest vibratsioonidest küllastatud atmosfäärist. See võitlusväli, nähtamatu meie maapealsetele vendadele, on tõeline, läbimatult ulatuslik põrgu. Ainult sõjatingimustes näitab inimvaim langenud hinge kuratlikku seisundit. Ma nägin intelligentseid ja haritudid härrasid paigutamas üksikasjalikult rahu aktiivsuseks määratud alasid, mida nad nimetavad „otsesteks laskudeks“. Tugeva plahvatusjõuga pommid pulbristavad laiali kannatlikkusega ehitatud hooneid. Lõhkevate mürskude mürgiste tuulepuhangutega seguneb vihaving, mis teeb võimatuks mistahes abi. Kõige põhjalikumalt kurvastas meid agressorite seisund. Nägin, kui üks neist võttis olukordade sunnil endalt ihuliku riietuse. Enamasti olles pimedate jõudude meelevallas, eemalduvad nad vaim-misjonäridest, nimetades neid Risti tontideks.

„Kas neid ihust vabanenud vaime ei ole kusagile majutatud, kus neile saaks olukorra kohta selgitusi anda?“ küsis keegi.

Benevenuto tegi paljutähendava viipe ja vastas:

„Rahulikke hullumeelseid saab kodus alati aidata, kuid maruvihaste aitamine on peaaegu võimatu. Selliste olevuste heaks ei saa midagi teha. Nad tuleb jätta pimedusekuristikku, kus nad loomulikul viisil on kohustatud end parendama, võimaldades endale õilsaid mõtteid. Seega on mõistetav, et abimisjonärid pakuvad pelgupaika ainult neile, kes on valmis kõrget abi vastu võtma. Need nähtud stseenid olid seega väga-väga valusad.“

Kasutades pausi, ütles teine sõber:

„On ju peaaegu uskumatu, et Euroopa, sellise kultuuririkkusega, julges teha niisuguse hävitava sammu.“

„Seda tekitab religioosse ettevalmistuse puudumine, mu sõbrad,“ selgitas minister väljendusrikkal toonil. Inimesel ei ole vajalikul määral kultuuristatud intellekti, selleks on vajalik iseenda igavikulise elu jaoks oma arukust valgustada. Usuühingud on alati pühad oma põhialustes, ja pastorlus on alati jumalik, kui ainult pastorid hoolitsevad sisuliselt Jumala tõe eest. Poliitiline pastorlus ei rahulda mitte kunagi tsivilisatsiooni vaimset janu. Jumala hinguseta saavad need religioossed institutsioonid sisendada austust ja imetlust, kuid mitte usku ja usaldust.“

„Aga spiritism?“ küsis üks kuulajatest, „kas mitte rohkem kui viiekümne aasta eest* ei hakanud ilmuma Ameerikas ja Euroopas selle õpetuse esimesed pungad? Kas see uus liikumine ei teeni alati veel igavesi tõdesid?“

Benevenuto naeratas, tegi tähendusliku liigutuse ja vastas:

„Spiritism on meie suur lootus ja ihuliku inimkonna õiguskohane lohutaja; siiski on meie minemine veel väga aeglane. See on Jumala and, mille kohta suuremal osal inimestest ei ole nägemiseks silmi. Arvukalt tuleb sellele Jumala allikale juurde uusi, kuid siis kordavad nad jälle oma eelmiste religioonide ebaõigeid tegemisi. Nad tahavad ammutada kasu, kuid ei ole valmis iseendast midagi vabatahtlikult andma. Nad kutsuvad välja tõde, kuid ei lähe sellele vastu. Ühest küljest, paljud, kes tudeerivad neid nähtusi, teevad meediumidest lihtsad inimesed-mäletsejad, ja teisest küljest, paljud uskujad käituvad sarnaselt haigetele, kes, olgugi tervenened, usuvad haigust rohkem kui tervist, ja mitte kunagi ei kasuta iseenda võimet. Ühesõnaga, Maa peal tuntakse vahel huvi hetkeks materialiseerunud vaimude

nähtusest, samal ajal otsime meie siin pidevalt spiritiste, kes oleksid tõsiseks koostööks valmis.“

Siinne sõnademäng kutsus esile üldise hea tuju väljendeid, ja minister lisas tõsiilmeliselt:

„Meie ülesanded on väga suured. Me ei tohi unustada, et iga inimene on Jumala loode. Meil tuleb oma ülesandeid lootuse ja optimismiga täita, ja olgem alati veendunud, et kui teeme midagi, siis võime olla rahulikud, sest Issand hoolitseb muu üle.“

* See omavaheline vestlus toimus 1939. aastal. Esimesed spiritistlikud nähtused pandi kirja Ameerika Ühendriikides 31. märtsil 1848. Esimene Allan Kardec'i filosoofiline raamat spiritismist, nimelt „Vaimude raamat“, ilmus trükist 18. aprillil 1857. Seega möödus 1939. aastal spiritismist Ameerikas 91 aastat ja Euroopas 82 aastat. *Tlk.*

XLIV

Pimedus

Meie pikema koosolemise ajal tutvustas Lizio mulle oma kunstioskusi. Oma tsitri keeli meisterlikult vibreerima pannes meenutas ta meile vanu maapealseid šansoone ja aariaid.

Tõeliselt imeline päev! Vaimsed võlud järgnesid üksteisele, justkui asuksime Paradiisis.

Kui ma juhtusin oma südamliku hooldajaga Abistamise Ministeeriumis kahekesi olema, tutvustasin talle oma vaimustavaid muljeid.

„Ära selles kahtle,“ ütles ta naeratades, „kui oleme kellegagi, keda armastame, toimub meis midagi ülendavat. Andreo, see ongi meie toit, see armastus. Kui koguneb palju hingi armastuse aktiivsuse ringi, siis nende mõtted põimuvad omavahel, moodustades elava allika keskusi, milles igaüks saab üldisest vibreerimisest oma rõõmu või kannatuse portsjoni. Seepärast on keskkonnaküsimus Maa peal alati arvestamisväärne faktor iga inimese teel. Iga loodu elab sellest, mida ta harib. Kes langeb iga päev kurvameelsusse, see mässib end selsesse; kes end liigselt rõhub haigusesse, see kannatab kahju.“

Märgates minu imetust, lõpetas ta:

„Selles ei ole mingit salapära. See on elu seadus, nii nagu hea taotlustes nii ka halva manööverdustes. Vendluse koosviibimistest tulenevad lootus, armastus ja rõõm, me väljume vendluse, lootuse, armastuse ja rõõmuga; kuid igast ebaõilsa kallakuga kogunemisest, kus valitsevad egoism, tühiarmastus või kuritegu, me väljume nende tunnete hävitavate vibratsioonide poolt mürgitatutena.“

„Sul on ju õigus,“ ütlesin emotsionaalselt, „selles näen ma ka neid põhimõtteid, mis valitsevad elu inimeste kodudes. Kui on vastastikune mõistmine, siis elame taevaliku õnne lävel, kuid kui oleme mõistmatuses ja salakavaluses kangekaelsed, põleme elavas tules.“

Lizio noogutas naeratades.

Ma otsustasin temalt küsida, mis mind juba mitu tundi painas. Meile peetud kõnes rääkis Kubermangu juhataja vihjamisi Maast, Varjualast ja Pimedusest, kuid, ausalt öeldes, ei olnud ma seni midagi kuulnud selle viimase kihi kohta. Kas „pime piirkond“ ei ole siis Varjuala, kus ma pikki aastaid olin kõige mustemas öös elanud? Kas ma siis kogu aeg ei näinud neid Varjualast väljunud hullumeelseid ja igat liiki haigeid?

Meenub, et Lizio andis mulle väärtuslikke selgitusi minu olukorra kohta minu proovimise alguses Meie Kodus, seega usaldasin ma temale oma kahtlusi.

Lizio ütles tähenduslikul ilmel:

„Me nimetame Pimeduseks kõige madalamaid piirkondi, mida me tunneme. Arvesta, et inimesed on elu teekäijad. Vähesed sammuvad kindlalt, kinnistunud vaatega minemise sisulisele eesmärgile: need on õilsad vaimud, kes, leidnud iseendas jumaliku sisu, kõnnivad kõhklematult kõrge eesmärgi suunas. Kuid enamik seisab liikumatult: neid hingi on arvutu hulk, kes ikka ja jälle läbivad samu proove. Ühed lähevad otseteed; teised liiguvad mööda pikki kõverteid, ja nii, korrates eksisamme ja vaevasid, on neile määratud arvukad saatuse kapriisid. Sageli jäävad paljud kadunuks keset elumetsa, eksitatud labürindis, mida nad on enda jaoks ehitanud. Sellel teadvuse astmel on miljonid olevused, kes hulguvad ringi Varjualal. Teised, eelistades käimist Pimeduses, nende endi mina kaasakiskuva hoolitsemise tõttu, langevad sageli kuristikesse, mille põhjas lamavad nad määramatu aja. Kas said aru?“

See selgitus oli piisav. Olles selle teema keerukuse ja ulatuse emotsioonide mõju all, küsisin siiski:

„Kuidas sulle sellised langemised tunduvad? Kas need toimuvad üksnes Maa peal? Kas ainult ihusse tulnud saavad langeda sügavustesse?“

Lizio jäi minutiks mõttesse ja vastas:

„Sinu märkus on õige. Igal pool võib mõni vaim langeda halva soodesse. Ma lisan siiski, et Kõrgemates Sfäärides on enesekaitsevõime suurem ja seepärast vaadeldakse igasugust süüd palju karmimalt.“

„Aga mulle,“ vastasin, „tundus maapealse kehaga mitteühistes piirkondades langemine võimatuna. See Jumala keskkond, tõe

tundmine, kõrgem abi paistis mulle justkui tingimata mõjuv vahend kiusatuse ja tühiarmastuse vastu.“

Minu sõber naeratas ja selgitas:

„Küsimus kiusatusest on laiem. Kõikjal maakeral on tunda Jumala kohalolu, nii tõe tundmist kui kõrgemat abi. Seal võtavad paljud osa laostavatest võitlustest kaitsvate puude ja õitsvate põldude keskel; paljud tapavad kuuvalguses, olles tundetud tähtede kõrge sisenduse suhtes; teised, kuigi kuuldes kõrgema tõe sügavat ilmutust, ekspuuteerivad nõrgemaid. Maa peal ei puudu ju sisult jumalikud pildid ja väljendused.“

Need hooldaja sõnad tungisid mulle sügavalt hinge. Tõepoolest, sõdalased asuvad meelsamini hävitamisele harilikult kevadel või suvel, kui Loodus laotab maale ja taevaalaotusse imetlusväärusi värvidest, lõhnadest ja valgusest; siis röövitakse ja mõrvatakse eelistatult öösiti, kui kuu ja tähed uputavad Maa Jumala poeesiasse. Enamik inimkonna piinajatest on vägagi haritud inimesed, kes tõukavad endast eemale Jumala inspiratsiooni. Tagasi tulles vaimse langemise mõtte juurde, küsisin veel:

„Siiski, Lizio, kas sa võiksid mulle öelda, kus asub see Pimedus? Kui Varjuala suhtleb intiimselt inimese meelega, kus asub siis selline kannatamise ja kabuhirmu koht?“

„Elusfäärid eksisteerivad igal pool,“ vastas ta viisakalt, „vaakum ei saa ju olla midagi muud kui lihtsalt kirjanduslik kujund.* Kõiges on elavad jõud, ja iga olevuste liik tegutseb mingis teatud eluvaldkonnas.“

Hetkelise pausi järel jätkas ta:

„Arusaadavalt vaatasid sa seda piirkonda, nagu kunagi ka meie, mingisuguste eksisteerivate asjadena pärast keha surma. Sa vaatasid seda praegust, meil toimivat piirkonda kui Maalt ülemineku kohta kõrgemale, unustades, et on olemas ka alumised kihid. Elu pulseerib seega ka merede sügavuses ja Maa sisemuses. Pealegi allub ka vaim nagu materiaalsed kehad gravitatsiooni põhimõtetele. Maa ei ole lihtsalt ala, mida me võime kahjustada või vihata oma meelevalda kohaselt. Ta on elav organism oma määratud seadustega, mis vastavalt meie tegudele meid orjastavad või vabastavad. Ilmselt ei saa eksimustest koormatud hing tõusta elu imetlusväärse järve pealispinnale. Meenutagem,

et takistustest vabad linnud lendavad kõrgusesse; need, kes on takerdunud puuvõrastikku, tunnevad oma tiibu halvatuna; ja need, kes on end suure raskuse külge aheldanud, ei ole muud kui tundmatuse orjad. Kas said aru?”

See Lizio küsimus oli ülearune. Mul tekkis vaimusilme ette nägemus puhastumisvõitlusest elu kõige madalamates sfäärides.

Nagu igaüks peab palju mõtisklema, et neid mõtteid väljendada, nii mõtles minu kaaslane pikalt ning lõpetas:

„Niisamuti nagu me kanname endas kahte loomust – kõrget ja madalat –, nii on ka Maal kõrgeid ja madalaid meelevaldusi, mille kaudu karistatakse süüdlasi või avatakse võitjale igavese elu värav. Endise maapealse arstina sa ju tead, et inimese ajus asuvad keskused, mis kontrollivad tema juhtimismeelt; kuid nüüd sa tõdesid, et need keskused on mitte füüsilised, vaid vaimsed. Kes armastab elada ainult varjus, see nüristab jumalikku suunamisele. Seega ei ole imeks pandav, et selline inimene langeb Pimedusse, kuna kuristik tõmbab kuristikku ligi, ja igaüks jõuab ju sinna, kuhu ta ise on oma samme juhtinud.“

* Vaata sama kinnitust „Vaimude raamatus“ pt 36, lõik 69. *Tlk.*

XLV

Muusikapõllul

Õhtuhämaruses kutsus Lizio mind endaga kaasa Muusikapõllule.

„Sa pead veidi meelt lahutama, Andreo!“ mainis ta tagasihoidlikult.

Nähes minu kõhklust, ütles ta:

„Ma räägin Tobijaga, Narciza puhkab täna. Seega läki!“

Ma tajusin endas imelikku nähtust. Kuigi olin töötanud seal vähe päevi, armastasin ma neid Tubasid juba väga. Minister Genezio igapäevased visiidid, Narciza kaaslus, Tobija sisendamised, minu kaaslaste sõbralik seltskond – kõik see puudutas minu vaimu. Narciza, Salustio ja mina kasutasime iga vaba hetke selle osakonna tingimuste parendamiseks, leevendades haigete olukorda, keda me armastasime kogu südamest nagu oma poegi. Selles uues olukorras läksin ma austava intiimsusega Tobija kui Abistamise Ministeeriumis ametis oleva hooldaja juurde. Oli ju tema mind sealsete tööde juurde juhtinud. Tobija oli rõõmsalt nõus:

„Suurepärane programm! Sa pead ju Muusikapõllu tundma õppima. Ära kõhkle. Kasuta võimalust! Öösel tule mistahes ajal tagasi. Kõik meie teenimised on juba sobivalt hoolitsusega kaetud.“

Ma läksin tänades Lizio saatel ära. Tema kodus Abistamise Ministeeriumi juures oli mul hea meel jälle proua Laurat näha ja saada teada Elizio ema lähiajal Maalt tagasituleku kohta. Maja oli rõõmu täis. Kodu sisemus oli hästi hooldatud, aed korrastatud.

Meie lahkumisel kallistas perenaine mind ja rääkis hea-tujuliselt:

„Noh, tänasest päevast on linnal veel üks Muusikapõllu külastaja juures. Pane tähele, et süda ei jääks võrku kinni! Mina jään täna veel koju. Aga varsti teen ma oma vajakajäämise tasa! Ma ei lükka edasi toiduotsimist Maal!“

Üldise rõõmu keskel väljusime tänavale. Noorikuid saatsid Polidoro ja Estacio, kellega nad usinasti vestlesid. Kui me olime

õhubussist ühel väljakul Ülendamise Ministeeriumi juures väljunud, ütles minu kõrval olev Lizio südamlikult:

„Nüüd tutvud sa minu pruudiga, kellele ma olen sinust korduvalt rääkinud.“

„Imelik,“ ütlesin suures imestuses, „et ka siin näen ma pruute ja peigmehi ...“

„Miks mitte? Kas siis puhastatud armastus elab surelikus kehas või igavikulises hinges? Seal, Maa peal, mu kallis, on armastus lämmatatud kuld kivide vahel. Inimesed ajavad seda segi vajaduste, soovide ja madalate kalduvustega.“

See oli õige märkus. Olles rahul oma selgituse mõjuga, jätkas ta:

„Peigmehe-pruudi seisus on Vaimuilmas palju ilusam. Mingi illusiooniloor ei hägusta meie nägemist. Oleme sellised, nagu me tõeliselt oleme. Lascinia ja mina, meie materiaalsed proovid ei õnnestunud palju kordi. Ma pean tunnistama, et peaaegu kõik need möödaniiku ebaõnnestumised pärinesid minu hoolimatusest ja absoluutsest enesevalitsemise puudumisest. Seda vabadust, mida maapealsed ühiskondlikud seadused lubavad meessoole, me mehed veel ei mõista. Väga vähesed meist kasutavad seda selleks, et anda armastusele vaimset iseloomu; põhiliselt tehakse sellest vabadusest uperkuuti lendamise koht loomalikkusse. Naised, vastupidi, on siiani kõige karmimat distsipliini hoidnud: tüüriku maapealse eksisteerimise ajal kannatavad nad meiepoolset tüürikuiseerimist ja meie nõudmiste koorma all; kuid siin muutuvad väärtused uuesti õigeteks. Tõeliselt vaba on ainult see inimene, kes õpib kuuletuma. See näib mõistusevastasena, siiski väljendab see tõde.“

„Kuid,“ küsisin vahele, „kas on sul mingi plaan uueks kehastumiseks?“

„Teisiti ei saa ju olla,“ vastas Lizio hetkegi mõtlemata.

„Mul tuleb oma kogemuste aardeid rikastada, ja peale selle on minu Maa võlad veel väga suured. Lascinia ja mina asutame varsti siia õnnemaja, kuna me mõtleme, et läheme kolmekümne aasta pärast tagasi Maa peale.“

Vahepeal olime jõudnud Muusikapõllu lähistele. Kirjeldamatult hurmav valgus kallaskava pargi üle. Valgustatud purskkaevud maalisisid imekspandavaid pilte; see oli minu jaoks täiesti uus etendus.

Enne kui sain väljendada oma sügavat imestust, soovitas Lizio heatujuliselt:

„Lascinia võtab endaga alati kaasa kaks õde, ma loodan, et sa neid kavalerina austavalt saadad.“

„Kuid, Lizio ...“ ütlesin kõheldes, „arvestades minu kunagist abielu, sa ju mõistad, et olen Zeliaga seotud ...“

Mu hooldajast sõber pahvatas seepeale naerma ja kostis:

„Mitte keegi ei kavatse sinu ustavustundeid haavata. Ma ei arva, et abielus olemine lohistab tingimata kaasa ühiskondliku elu unustamise. Andreo, kas sa siis ikka veel ei oska kellelegi vend olla?“

Olles segaduses, ma naersin ega osanud midagi öelda. Sel hetkel jõudsime sissepääsu juurde, kus Lizio viisakalt meie eest maksis.

Sisenedes nägin palju jalutajaid ilusa väikese paviljoni ümber, kus väike orkester mängis lõbusat muusikat. Lilledest palistatud teed juhtisid pargi sisemusse. Märgates minu imestust, selgitas minu saatja:

„Põllu äärealadel mängitakse selliseid muusikapalaseid, mis sobivad kokku kõrgemat kunsti veel mitte mõista suutvate isikute iga grupi maitsega. Pargi keskel nauditakse aga universumit, jumalikku muusikat, justkui pühaks tehtud kunsti.“

Tõepoolest, pärast alleede läbimist, kus igal lillel oli nähtavasti oma valitsemiskoht, hakkasin ma kuulma imeväärset meloodiat, mis täitis selle piirkonna. Maa peal armastavad ainult vähesed valitud muusikat, samal ajal lõbutsevad paljud piirkonnamuusikas. Siin toimus vastupidi: põllu keskmik oli täiesti hõivatud. Ma olin enne koloonias näinud inimmasse, ma olin hurmatud sellest koosolemisest, millega meie ministeerium austas Kubermangu juhatajat, kuid see, mida nüüd nägin, ületas kõike, mis mind seni oli väga imestama pannud.

Meie Kodu eliit esitles end majesteetlikult.

Mitte luksus ega ülikirevus ei andnud niipalju sära sellele hurmavale pildile, vaid loomulik meeleavaldus, lihtsus koos iluga, puhas kunst, vigurdamiseta elu. Sellel maastikul oli esindatud ilus seks, näidates puhast maitset liigsete ilustusteta ja kõrvale kaldumata jumalikust lihtsusest. Suured puud, erinevad Maal kasvavatest, ääristasid ilusaid valgustatud kohti, kutsudes parki sisenema.

Mitte ainult hulgaliselt armastajaid jalutas lillelistel teedel; ka härrade ja prouade grupid lahutasid hingestatud vestlusega meelt. Tundes end alandlikuks tehtuna enda tühisuse tõttu selle kõige valituma seltskonna ees, tunnetasin kõige selle nägemiseks siiski sümpaatiat. Ma kuulsin üksikuid lauseid ihulike ringide suhtes, siiski ei tajunud ma üheski omavahelises vestluses vähimatki inimestele suunatud pilke- või süüdistusnoolt. Arutleti armastusest, intellektuaalsest kultuurist, teaduslikust uurimistööst, meeltülendavast filosoofiast, kuid kõik järeldused eesmärgistasid vastastikuse abi kõrget sfääri, ilma mingi nõustumiseta arvamuste suhtes. Märkasin, et haritumad piiravad seal oma intellektuaalsuse võime vibreerimist, samas vähem õpetatud pingutavad võimaluse piires oma mõistmisvõimet, et teadvustada endale kõrgema teadmise tundmist. Paljude vestluste juures kuulsin ma Jeesusest ja evangeeliumist, siiski avaldas mulle kõige tugevamalt muljet lõbusus kõikides ringides. Mitte keegi ei meenutanud Meistrit kasutute kurbade või õigustamatu kartlikkuse negatiivsete vibratsioonidega. Jeesust mainiti kui maapealsete organisatsioonide, nii nähtavate kui nähtamatute, väga suure juhtijana, täis mõistmist ja headust, täis vajalikku energiat ja erksust korra ja õigluse hoidmiseks.

See optimistlik seltskond vaimustas mind. Minu silmade ees avanesid paljude õilsate mõtlejate realiseeritud lootused Maa peal.

Neist kaunitest muusikapaladest võlutuna, kuulsin Liziot ütlemas:

„Meie suunajad imavad kõrgematest kihtidest sisenduskiiri. Võimekaid maapealseid heliloojaid juhitakse mõnikord sfääridesse nagu meie oma, kus nad saavad mõningaid meloodiaid, kaunistades omakorda saadud teemasid isiku ande kaudu ja siis neid inimmeeltele kuuldavaks tehes.

Universum, Andreo, kihab ilust ja võlust. See ülisärav elu igavene tõrvik on pärit Jumala juurest.“

Kuid Lizio ei saanud vestlust jätkata. Kaunis grupp ootas meid. Lascinia ja tema õed olid saabunud ja me pidime vendluse probleemidega hakkama tegelema.

XLVI

Naise eneseohverdus

Üks aasta möödus minu hinge ülesehitavates töödes, mis mind vägagi rõõmustas. Ma õppisin olema kasulik, ma leidsin lõbu teenimisest, ja nii tundsin ma endas alati tekkivat rõõmu ja eneseusaldust.

Ma ei olnud veel oma maapealses kodus käinud, hoolimata väga suurest soovist, mis vaevas mu südant. Mõnikord tekkis mul mõte selleks nõusolekut paluda, kuid miski hoidis mind tagasi. Sain ma ju kunagi seal sobivat abi, nautisin ju seal kallistusi ja kaaslaste austust. Niisiis tunnistasin endale, et kui see annaks mingisugust kasu, oleks mind juba ammu minu eelmisse koju saadetud. Seepärast pidin ma seda käsku ootama. Olgugi et töötasin edasi Taastamise Ministeeriumis, vastutas minister Klarenco minu kolooniasse jäämise eest. Proua Laura ja isegi Tobija ise meenutasid seda mulle. Mitmel korral olin õilsa abistamisministri ees, kuid siiski vaikis ta selles suhtes. Muide, Klarenco ei muutnud kunagi oma enesehoiakut tema autoriteeti puudutavate kohustuste täitmisel. Ainult Kristuse sündimise päeval, kui ma võtsin Ülendamise Ministeeriumi pidustusest osa, puudutas ta veidi seda probleemi, märgates minu varjatud tagasiigatsust oma abikaasa ja laste juurde. Ta rääkis sel õhtul lõbustustest ja kinnitas, et ei ole kaugel päev, kui ta läheb koos minuga minu perekonna juurde. Tänasin teda südamest ja hakkasin lootusrikkalt seda hetke ootama. Oli juba 1940. aasta september ja ma ei näinud selle soovi täitumist.

Mind lohutas siiski kindlustunne, et olin kogu oma aja Taastamise Tubades kasuliku teenimisega täitnud. Ma ei olnud puhkaja. Meie ülesanded keetsid pidevalt edasi. Ma olin harjunud haigete eest hoolitsemisega, nende mõtete endale selgitamisega. Mitte kunagi ei jätnud ma hooldamata kaastunnet väärivat Elizat, mitte otseselt juhatades teda mõjuvamatele proovidele.

Kuid mida paremaks muutus minu emotsionaalne seisund, seda enam suurenes minu igatsus oma kalleid uuesti näha.

Tasuks minu kannatusele külastas mind vahetevahel ema, kes ei jätnud mind kunagi saatuse hooleks, kuigi ta elas Kõrgemates Sfäärides. Viimast korda, kui me teineteist nägime, ütles ta, et kavatseb mulle mingitest uutest projektidest rääkida. See emalik saatusele alistumishoiak nende moraalsete kannatuste juures, mis haavasid tema tundlikku hinge, puudutas sügavalt minu südant.

Missuguseid uusi otsustusi oli ta teinud? Soovides kannatamatult tema plaanidest teada saada, ootasin ta visiiti.

Tõepoolest, 1940. aasta septembri algul saabus minu ema Tubadesse ja pärast tervituskallistust teatas mulle oma otsusest tagasi Maale minna. Sellest otsusest üllatunult ja meelepaha tundes protesteerisin ma: „Ma ei ole nõus. Kas sa lähed ihusse tagasi? Mispärast? Kas lähed jälle pimedale teele, ilma kohese vajaduseta?“

Õilis ilme näol, ütles ema:

„Kas sa ei mõtle oma isa kurvale saatusele, mu poeg? Juba palju aastaid püüan ma teda uuesti tõsta, kuid täiesti asjatult. Laerto on tänaseni mürgitatud südamega skeptik. Ta ei tohiks sellisesse olukorda jääda, kuna ta libiseks veelgi sügavamatesse kuristikesse. Mida siis teha, Andreo? Kui sa näeksid teda uuesti samasuguses olukorras, kas sa keelduksid talle vajalikku abi andmast?“

„Ei,“ vastasin ema sõnadest mõjutatult, „ma püüaksin teda aidata; aga sa võiksid oma ohvrikäe ka siit ulatada.“

„Ma ei kahtle selles. Siiski ei piirdu tõeliselt armastavad vaimud sellega, et ulatavad kaugelt abikäe. Mis kasu oleks meil kogu materiaalsest rikkusest, kui me ei saa seda oma armastatutega jagada? Kas me saaksime elada lossis, jättes oma lapsed halva ilma ajal peavarjuta? Ma ei saa kaugele jääda. Sest ma saan sinuga siin arvestada. Me koguneme Ludovika juurde, et aidata sinu isa õigele teele.“

Jäin pikalt mõttesse ja vastasin:

„Siiski tahaksin ma sind ümber veenda. Kas ei ole ühtki vahendit sinu sellisest ohvrist vabastamiseks?“

„Ei, ei ole võimalik. Seda asja olen ma uurinud. Minu hierarhia kõrgemad vaimud ütlesid, et see on nõustamisväärne. Ma ei saa minna madalamast kõrgemale, kuid vastupidi saan ma teha. Mis

mul seega üle jääb? Ma ei pea hetkekski kõhklema. Mul on sinu näol tuleviku toetus. Seega ära kaldu teelt kõrvale, mu poeg, ja aita oma ema, kui sa hakkad suutma sfääre läbida. Seniks hoolitse oma õdede eest, kes võib-olla asuvad veel Varjuala pimeduses, puhastades end süüst. Mõne päeva pärast olen uuesti maailmas, kus ma kohtun Laertoga. Isa poolt meile usaldatud ülesannete täitmiseks.“

„Kuid,“ küsisin, „kuidas ta sinuga kohtub?“

„Mõnede sõprade abil paigutasin ta möödunud nädalal Maa peale. Me valmistasime ette tema kohest taaskehastumist, ilma et ta oleks märganud meie otsest abi. Ta tahtis end vabastada neist naistest, kes teda veel, võib-olla õigustatult, orjastavad, ja me kasutasime ära tema valmiduse, selleks et aheldada teda uue ihusse sisenemisega.“

„Kuid kas on võimalik nii teha? Aga isiklik vabadus?“

Ema naeratas kurvalt ja vastas targalt:

„Mõned taaskehastumised saavad järgmiselt teoks. Kui haige ei tunne endas küllalt julgust, siis aitavad sõbrad tal neelata päästvat, kuid mõru ravimit. Mis puutub piiramatusse vabadusse, siis sellist õigust saab taotleda ainult siis, kui täidetakse oma kohustusi. Muide, tunnistagem endile, et iga võlgnik on oma võla ori.* Jumal lõi vaba tahte, meie loome saatuse. Seega on tarvis katki murda need ahelad, mis me oleme ise endile sepistanud.“

Mina mõtlesin oma tähtsaid mõtteid, kuid ema rääkis edasi, võttes tagasi oma eelmisi ütlusi:

„Need õnnetud õed, kes teda jälitavad, ei jäta teda maha, ja, kui ei oleks Jumala kaitset meie vaimsete juhtide vahendusel, võib-olla ei jätaks nad sinu isa jälitamist ka taaskehastumise järel.“

„Mu Jumal!“ hüüatasin. „Kas see on tõesti võimalik? Kas sellise piirini oleme halva mõju all? Lihtsad marionetid vaenlase käes?!“

„Need küsimused, mu poeg,“ selgitas rahulikult ema, „peavad tekkima meie südames ja huultel, enne kui me koormame end mistahes võlga ja enne kui me hakkame pöörama vendi vaenlasteks meie oma tee jaoks. Ära võta salakavalust võlgu ...“

„Ja need naised?“ küsisin. „Mis saab neist õnnetuist?“

Ema vastas naeratades:

„Neist saavad mõne aasta pärast minu tütre. Ärge unustage, et ma lähen maailma sinu isa aitama. See ei aita, kui teed tugevamaks vastakad jõud, nagu Maa peal ei saa kustutada tuld petrooleumiga. Kindlasti tuleb armastada, Andreo! Uskumatud kaotavad tõelise suuna ja hakkavad läbi kõrbe ekslema; eksijad kalduvad teelt kõrvale ja upuvad soos. Sinu isa on täna skeptik, ja need kahetsusväärsed õed kannavad endal rasket koormat illusiooni ja harimatuse kõntsas. Kunagi tulevikus saab minust nende kõigi ema, see on minu uus proovimine.“

Ja, pisaraist märgade silmade särades, justkui nähes tulevast horisonti, lõpetas ta:

„Pärast ... kes teab? Ma tulen võib-olla tagasi Meie Kodusse, ümbritsetuna teiste püha armastusega, suureks rõõmu, armastuse ja kokkukuulumise peoks ...“

Nähes tema saatusele alistumist, põlvitasin ja suudlesin ta käsi.

Pärast seda hetke ei olnud ta üksnes minu ema, vaid palju enam. Ta oli abistama saadetu, võimeline muutma hukkajaid ümber oma südame lasteks, et nad astuks uuesti Jumala laste teed.

* Johannese, 8:34. *Tlk.*

XLVII

Laura taaskehastumine

Mitte ainult minu ema valmistus Maale tagasiminekuks, ka proua Laura oli sinnapoole teel. Kaaslaste eelneva teate kohaselt liitusin ma austuse ja sümpaatia väljendamise demonstratsiooniga, mida mitmed ametnikud, eriti Abistamise Ministeeriumist, olid valmis õilsale pereemandale tema tagasimineku puhul maisteks proovideks tegema. See sõbralik austamine teostus sel õhtul, kui Kontode Halduspiirkond andis tema kätte arvestuse kogu koloonias teenitud aja kohta.

Lihtsate sõnadega on võimatu selle peo vaimset sisu edasi anda. Kaunist korterit täitsid valgus ja helid. Siinsed lilled näisid ilusamatena kui Maal. Varsti lahkuvat sõbrannat tuli tervitama arvukalt perekondi. Kõik küllastajad tervitasid teda lahkelt ja lahkusid, kuid paremad sõbrad jäid hilisööni kohale. Mul oli seega võimalus kummalisi ja tarku märkusi kuulda.

Proua Laura paistis mulle tähtsama väljanägemisega, tõsisemana. Märgati tema püüdlust üldise optimismi vooluga kaasa minna. Selles külalisi täis vestlusruumis ütles Lizio ema selle halduspiirkonna esindajale:

„Ma oletan, et ma ei jää siia kauemaks kui kaheks päevaks. Lõppesid tööd Selgitamise Ministeeriumi ettevalmistuse sektsioonis ...“

Ja kurvavõitu pilguga ütles ta:

„Nagu te näete, ma olen valmis.“

Tema kaaskõneleja manas näole siira vennalikkuse ilme, ning ergutas proua Laurat, öeldes:

„Ma siiski usun, et sa oled selleks proovivõitluseks entusiasmi täis. On austustvääriv minna maailma, nagu sa lähed; mitu tuhat teenimistundi räägivad enam kui ühe miljoni suuruse kollektiivi ees iseenda eest. Peale selle on ju lapsed ilus stimuleerimisvahend.“

„See kõik julgustab mind,“ ütles naine, varjamata siiski oma rahutust.

„Hoolimata kõigest tuleb meil mõista, et taaskehastumine on alati kõige tähtsam proov. Ma tunnistan, et minu abikaasa läks enne mind sellele tähtsale proovile ja et minu armastatud lapsed on minu sõbrad; kuid ...“

„Noo, noo! Ära lase end mingitest oletustest juhtida,“ ütles vahele minister Genezio, „me peame usaldama Jumala kaitset ja iseennast. Kaitselmuse allikas on ammendamatu. On vajalik purustada mustad prillid, mis esitlevad meile füüsilist ala kui mõru pagulaskohta. Ära mõtle mingisugustele võimalikele ebaõnnestumistele, vaid kujunda oma meeles ainult õnnestumise võimalus. Muide, usalda meid, oma sõpru, kes ei asu ju sinust nii kaugel „vibratsiooni vahemaa“* suhtes. Mõtle rõõmule aidata eelmisi armastatud, arvesta seda tohutut kuulsust olla kasulik.“

Proua Laura naeratas ning ütles:

„Ma ei lõpeta kõikidelt sõpradelt vaimse abi palumist, et hoida end siin saadud õppetundide tasandil. Ma ju tean, et Maa on Jumala suurust täis. Aitab meenutamisest, et meie Päike on seesama, kes toitib neid inimesi; siiski, mu kallis minister, ma kardan seda mõneaegset unustust, millesse me vajume. Ma tunnen end nagu haige, kes on paljudest haavadest uuesti tervenunud ... Tõesti, need haavad ei piina mind enam, aga ma säilitan armid. Selle haiguse tagasituleku võib põhjustada vaid kratsimine.“

Minister vastas mõistval ilmel:

„Ma tean, mis on madalama sfääri vari. Siiski tuleb olla julge ja minna edasi. Me aitame sind, et saaksid rohkem töötada teiste heaks kui iseenda rahuldamiseks. Suur hädaoht, nüüd ja alati, on kauane viibimine egoismi kiusatustes.“

„Siin,“ ütles Laura targalt, „on meil meie elanike vaimsed vibratsioonid. Need elanikud on peaaegu kõik kasvatatud päästva evangeeliumi valguses. Ja kuigi vanad hädaldamised tulevad meie mõtetesse, me leiame siiski loomulikku kaitset keskkonnas endas. Kuid Maa peal on meie hea kavatsus justkui vaevalt paistev valgushelk vaenulike jõudude orkaani keskel.“

„Ära räägi nii,“ ütles vahele õilis minister, „ära pea alamate piirkondade mõju nii tähtsaks – see annaks vaenlasele relvad, et meid haavata. Ka ideed on võitlusväli. Iga valgus, mida me Maa peal süütame, jääb sinna igavesti, kuna inimeste kirgede torm ei kustuta ühtki Jumala valgustest.“

Nende selgituste juures paistis, et proua Laura näeb nüüd kõike selgemalt. Ta muutis põhjalikult oma hoiakut ja, saanud rohkem julgust, ütles:

„Olen nüüd veendunud, et sinu visiit on kaitselmuslik. Ma vajasin ju oma jõudude taasäratamist. Mul oli seda manitsust vaja. Tõesti, meie meelepiirkond on lõputu võitluse ala. Me peame endas pimeduse ja halva laiali ajama, üllatades neid kindluses, millesse nad on sulgunud, mitte neid nii tähtsateks arvates, nagu nad nõuavad. Jah, nüüd ma mõistan.“

Genezio naeratas rahulolevalt ja lisas:

„Meie individuaalse maailma sisemuses on iga idee justkui eraldi asi ... Selle üle on tarvis mõelda. Kui toidame HEA elemente, hakkavad need kasvama meie õnne jaoks, formeerivad meie kaitsearmeesid; kuid toita mistahes halva elemente tähendab ehitada meid julmalt piinavatele vaenlastele tugevat baasi.“

Sel hetkel ütles Kontode Halduspiirkonna ametnik:

„Muide, me ei saa unustada, et Laura läheb erakordse vaimse krediidiga Maa peale tagasi. Veel täna saatis Kubermangu Juhatus Kabinet Abistamise Ministeeriumisse kirja, soovitades taaskehastumise tehnikutele kõige suuremat tähelepanu bioloogiliste allikate suhtes. Need hakkavad kaasa aitama meie õe uue organismi loomisele.“

„Oh, tõesti,“ ütles Laura; „ma palusin seda ettehoole, et ei oleks liiga palju pärinemise seadusele allutatud. Juba kaua teeb mind rahutuks küsimus vere kohta.“

„Võta arvesse,“ ütles Laura kaasvestleja viisakalt, „et sinu teene Meie Kodus on väga suur, kuna Kubermangu juhataja ise andis vajalikud korraldused.“

„Seega ära muretse, mu sõbranna,“ ütles minister Genezio naeratades. „Sinu kõrval on hulk vendi, kes hoolitsevad selle eest, et sul oleks seal hea.“

„Tänu Jumalale!“ hüüatas proua Laura rõõmsalt. „Ma pidin teid kuulma, ma pidin teid kuulma ...“

Lizio ja tema õdedega liitus sümpaatne ja avala loomuga Tereza, väljendades siirast rõõmu:

„Minu ema vajab ju oma murede unustamist,“ ütles ta.

„Sul on õigus,“ lisas proua Laura, „nüüd hakkab ma lootma, ma hakkab usaldama Issandat ja teid kõiki.“

Pärast vestlust valdas meid optimism. Mitte keegi ei rääkinud Maa peale minekust teisiti kui õnnistusväärsest võimalusest, et uuesti möödanikku vaadata ja headust õppida.

Hilisööl minuga jumalaga jättes, ütles proua Laura emalikul toonil:

„Homme õhtul, Andreo, ootan ka sind. Me korraldame väikese intiimse koosviibimise.

Kommunikatsiooni Ministeerium lubas meil minu abikaasat külastada. Kuigi seotult ministeeriumiga, saadetakse Rikardo siia mõne meie sõbra vennalikul abil. Muide, homme tuleb minuga jumalagajätmine. Seega tule kindlasti.“

Ma tänasin teda südamest, tagasi hoides enneaegse tagasiigatsuse tõttu pisaraid.

* Vibratsiooni vahemaa. Harilikult suhtestatakse „vahemaad“ ruumile; siin räägitakse mingisugusest „võnke“ vahemaast, mis vajab selgitust, kuigi see mõiste ei ole mõne lugeja jaoks võõras.

Teatakse, et heli tekib materia liikumisest – „võnkest“. See liikumine muutub lainete abil rohkem või vähem „kiiremaks“; teisisõnu: ühes sekundis võib kokku lugeda rohkem või vähem suuri laineid. Öeldakse, et nende sagedusel on mingi määratud väärtus ja mingi määratud pikkus. Raadiotelefonides teab ju igaüks „pikkadest“ ja „lühikestest“ lainetest. Seega on selliste lainete pikkuses mingi erinevus. Seda erinevust võiks nimetada võnke vahemaaks, näiteks kahe muusikanoodi vahel: et jõuda ühelt noodilt teisele peaks selle vahemaa „läbi jooksma“.

See autor räägib „võnke vahemaast“ just selles tähenduses. Vaime ei eralda üksteisest mitte mingisugune „harilik“ vahemaa, mida nad peaksid läbima omavaheliseks suhtlemiseks, vaid vibreerimislainete erinevus. Neil piisab vaid muuta oma isikliku lainepikkust, selleks et olla koos, üksteise kõrval. Niiviisi võib selgitada endale rohkem või vähem õiget „häälestumist“ kahe olevuse vahel – kas ihu sees või ihust väljas – ja ka sidepidamise protsessi nende vahel – Maa peal, Ilmaruumis või Maa ja Ilmaruumi vahel –, nimelt lihtsa sageduste „omavahel kohandamise“ teel, ainult kui need ei vibreeri „unisoonis“ (samal toonil).

Veel võiks lisada, et „ruum“ on ainult „energiatasanditeate erinevus“. Tlk.

XLVIII

Perekonna kultus

Võib olla ei paneks see Lizio kodus toimunud koosolemine spiritismi praktiseerijaid imestama, aga minu jaoks oli see stseen uus ja huvitav.

Avarasse vestlusruumi kogunes vähem kui kolmekümneliikmeline seltskond. Mööbli paigutus oli hästi lihtne. Üksteise kõrval asetsesid mugavad tugitoolid, kaksteist tooli ühes reas poodiumi ees, millel istus minister Klarenco kui juhtija, ümbritsetuna proua Laura ja tema poegade-tütarde poolt. Umbes nelja meetri kaugusel asetses suur, kahe meetri kõrgune kristallkera, allpool arvukatesse niitidesse mähitud ning ühendatud täiesti lihtsa, meie valjuhääldaja sarnasele väikese aparaadiga.

Minu peas tekkis arvukalt küsimusi.

Selles avaras saalis oli igaüks leidnud endale sobiva koha ja kõikides gruppides tekkis vennalik vestlus.

Istusin Abistamise Ministeeriumi ammuse teenija ja Lizio perekonna lähedase isiku kõrval, kelle käest sõndasin toimuva kohta küsida. Ta oli kohe nõus minu teadahahtmist rahuldama, selgitades:

„Me oleme valmis, aga siiski ootame kommunikatsiooni-ministri korraldust. Meie vend Rikardo on maapealse lapse faasis ja tal ei ole keeruline mõneks hetkeks materiaalsetest sidemetest vabaneda.“

„Kas ta tuleb siia?“ küsisin.

„Miks mitte?“ vastas Nikolao.

„Mitte kõik ihusse kehastunud ei kohane maakera pinnasega. Nagu mõnikord teevad postituvud kahe piirkonna vahel pika teenimisaja läbi, niisamuti eksisteerivad vaimud, kes elavad kahe maailma vahel.“

Ja osutades meie ees seisvale kambriale, selgitas ta:

„Seal on kamber, mis hakkab teda meile esitama.“

„Milleks see kristallkera?“ küsisin. „Kas ta ei saaks end selleta ilmutada?“

„Meil tuleb meeles pidada,“ ütles Nikolao viisakalt, „et meie emotsionaalsus kiirgab välja jõude, mis on võimelised seda keskkonda segama. See kristallkambrike on tehtud isoleermaterjalist, meie meelte jõud ei suuda seda läbida.“

Sel ajal oli Lizio kutsutud Kommunikatsiooni Ministeeriumi kuuldevahendi juurde.

Hetk oli saabunud. Seega saab alustada koosolekutööd.

Seinakell näitas nelikümmend minutit pärast keskööd. Märgates minu küsivat pilku, sosistas Nikolao:

„Nüüd on Rikardo uuesmaapealses kodus vaikne. Arusaadavalt puhkab see maja, tema vanemad magavad, ja tema, enda uues faasis, ei seisa täiesti oma hälli kõrval ...“

Ta ei saanud edasi rääkida. Minister Klarenco tõusis püsti ja palus mõtete samasust ning tunnete kokkusulamist.

Tekkis sügav vaikus ja Klarenco lausus lihtsa, südantpuudutava palve. Seejärel hakkas Lizio oma harmoonilist tsitrat mängima, täites saali sügavate rahu- ja võluvibratsioonidega. Kohe seejärel hakkas Klarenco uuesti rääkima:

„Õed ja vennad, saatkem nüüd Rikardole meie armastuslähikut.“

Ma märkasin üllatunult, et proua Laura tütreid ja lapselaps eemalduvad Lizio saatel poodiumist muusikariistade juurde: Jehudit, Jolanda ja Lizio austavalt klaveri juurde, harf ja tšitter Tereza ja Eloiza kõrval, moodustades võluva perekondliku koori.

Kooskõlastatud pillikeeled sulasid kokku mahedaks meloodiaks. See muusika paisus, paitavalt ja jumalikult, sarnaselt taevasele trillerile. Ma tundsin end hurmavatele mõtte sfääridele kanduvat. Lizio ja tema õed laulsid imetlusväärset, nende endi poolt tehtud šansooni.

Väga raske oleks inimkeeli sõnastada neid vaimust ja ilu täis stroofe, aga ma proovin seda siiski teha:

*Praegu isakene, kui öö
annab puhkuse õnnistust,
võta vastu
meie armastuse roos!
Ajäl kui tähed säravas laulus
Kõrge Kuninga valguses,*

ühinegu meie palvega
Sinu südame hää.

Ärgu hämmastagu Sind varjud
Unustusest Maa peal,
kadugu Sinu kannatus,
halb ärgu leidku Sind.
Ära karda maist valu,
meie ühtekuuluvust mäleta,
lootus õitsegu alati Sinus,
õnne jaoks lõputult.

Kuni maailmas magad,
meie ärksad mälestused
jutustavad tähtedest
kõrgemas taevasinas.
Oota roosilist homset
uuesti meie uues
Sinu armastuse aias,
perekonnalõbu õnnistuses.

Tule tagasi, isake,
meie pesa rahuks,
ruumi valguseks,
kas või unes tule.
Hetkeks lahku Maalt:
lohutuse, kallistuse voolab
siin mühavatest,
Meie Kodu allikatest.

Meie maja ei unusta
Sinu ilusat eneseohverdust,
seda headust ja taevalikku
õpetust headusest.
Puuri tihedast varjust läbi,
jätta maha maapealne ihu,
palveta nüüd meie ringis
Jumala krooni lähedal!

Selle ilusa helitöö viimaste nootide juures märkasin, et kristallkera sisemus kattus halli piimja ollusega, mis kohe pärast

seda võttis küpses eas härra kuju. See oli Rikardo. Võimatu on kirjeldada teda armastavalt tervitava perekonna meeleliigutust.

Pärast abikaasa ja lastega rääkimist silmitses ta tähelepanelikult teisi kohalolijaid ja palus helitööd uuesti korrata, seda pisarsilmi kuulates. Kui viimased noodid mängitud, ütles ta liigutatult:

„Oh, mu lapsed, kui suur on Jeesuse headus, kes kroonis evangeeliumi siin koduse kultuse tohutu rõõmuga! Selles saalis ootame teid alati Kõrgematesse Sfääridesse, paljudel kordadel saime siin elu leiba ja siin me kohtume uuesti vastastikuseks pühaks ergutamiseks. Kui õnnelik ma olen!“

Proua Laura nuttis vaikselt. Silmad olid märjad ka Liziol ja tema õdedel.

Märkasin ka, et äsjasaabunu räägib veidi häiritult, ilmselt meie keskel olemise vähese aja tõttu. Usutavasti oli ka teistel sama mulje, sest nägin, kuidas Jehudito võttis kristallkerast kinni ja hüüdis:

„Isa, kallis, ütle, mida sa meilt vajad; räägi, millega me saaksime olla sinu anduvale südamele kasulikud!“

Nägin, et Rikardo suunas pilgu proua Laurale, öeldes:

„Sinu ema tuleb varsti minuga kohtuma, tütreke! Pärast mõningast aega tulete ka teie, teised! Mida ma muud veel tahaksin soovida, et olla õnnelik, kui paluda Meistrit, et ta meid alatiseks õnnistaks?“

Nutsime kõik liigutatult.

Kui kristallkera hakkas uuesti hallikaks muutuma, kuulsin Rikardot jumalajätuks hüüatamas:

„Oh, mu lapsed, teilt ma tahaksin paluda: paluge Issandat, et mul ei oleks mitte kunagi raskusi Maal, selleks et tänu ja mõistmise valgus jääks minu vaimus alati elavaks!“

Selline ootamatu palvepuudutas ning üllatas mind samaaegselt. Rikardo tervitas kõiki täis armastust ja halli olluse loor kattis kogu kambrikese, mis võttis kohe pärast seda tagasi oma hariliku väljanägemise.

Minister Klarenco hakkas tundeküllaselt palvetama ja koosolek lõppes, jättes kirjeldamatu rõõmu meie hinge.

Suundusin poodiumile, et sõpradelt õnnitlusi vastuvõtvat proua Laurat emmata ja väljendada talle oma sügavat tänu, kui keegi peatas mind. See oli Klarenco, kes mind lahkelt kõnetas:

„Andreo, homme saadan ma meie õde Laurat ihulikku sfääri. Kui see sulle sobib, saad tulla minuga koos, et oma perekonda külastada.“

Minu üllatus oli suur. Kirjeldamatu rõõm valdas mind, kuid ma hakkasin mõtlema oma tööst Tubade juures. Ära arvates minu mõtteid, rääkis minister edasi:

„Sinu kontol on hulk välise töö tunde. Geneziol ei ole raske pärast katkematut üheaastast koostööd sind üheks nädalaks ära lubada.“

Suures rõõmus tänasin teda, ühtaegu nuttes ja naerdes. Lõpuks saan ma oma abikaasat ja lapsi uuesti näha.

XLIX

Tagasitulek koju

Nagu laps, kes käib oma heategijate jälgedes, tulin ma oma linna nagu reisija, kes tuleb pärast kauast äraolekut tagasi oma sünnikohta.

Tõesti, maastik siin ei olnud märkimisväärselt muutunud. Kvartali samad vanad puud, meri, seesama taevas, sama parfüüm. Rõõmust joovastunud, ei märganud ma proua Laura näoilmet, kes eemalduva karavaniga jumalaga jättes näis väga rahutu.

Klarencu embas mind ja ütles:

„Sinu käsutuses on üks nädal. Ma tulen iga päev siia, et sind uuesti näha, samas mitte unustades kohustusi, mida pean tegema seoses meie õe taaskehastumisega. Kui tahad Meie Kaju minna, võid arvestada minu abiga. Ela hästi, Andreo!“

Viimne jumalagajätt Lizio emaga – ja olingi täiesti üks, möödniku õhku sügavalt sisse hingates.

Ma ei peatunud kusagil, et ümbrust uurida. Läbisin kiiresti mõned tänavad, ikka kodu suunas. Süda peksis vales taktis, seda kiiremini, mida lähemale kodulävele jõudsin. Tuul sahistas väikese pargi puude vahel. Asalead ja roosid tervitasid kevadist valgust. Sammaseeskoja ees sirgus sale palm, mille me Zeliaga olime istutanud ühe meie abielu aastapäeva tähistamisel.

Õnejoovastuses astusin tuppa, kuid kõik oli väga muutunud. Kus oli endine, palisandrist mööbel? Ja see suur portree, mille mina, abikaasa ja lapsed moodustasime kena grupi? Tundsini survet südames. Mis on juhtunud? Läksin arglikult edasi. Sisenesis söögituppa, kus nägin oma nooremat tütrekest, juba abieluealist noorikut. Peeaegu samal hetkel nägin Zeliat väljumas magamistoast koos härraga, kes näis mulle esmapilgul arstina.

Püüdsin kogu jõuga oma rõõmu väljendada. See tundus vali kui müristamine, kuid ei jõudnud majaanike kõrvu. Sain olukorrast aru ning jäin hämmeldunult vait. Tohutuse tagasiigatsuses embasin ma abikaasat, kuid tundus, et Zelia on minu armastuse suhtes täiesti tundetu. Väga huvitunult küsis ta midagi härralt.

Küsimuse sisu ei suutnud ma kohe mõista. Alandades häält, vastas too:

„Ainult homme saan ma kindlamalt diagnoosida, kuna kopsupõletik on hüpertoonia tõttu komplitseeritud. On vajalik ülim hoolitsus, doktor Ernesto vajab täielikku puhkust.“

Kes oli see doktor Ernesto? Hulk küsimusi keerles peas, kui kuulsin oma abikaasat väga kurvalt palumas:

„Kuid, doktor, päästa teda Jumala ja ligimesearmastuse nimel! Ma palun sind! Oh, ma ei suuda teist leseksjäämist üle elada.“

Zelia mudis nuttes käsi.

Välk mind nii vägevalt ei tabaks! Võõras mees peremehetseb minu kodus. Minu abikaasa on mind unustanud. See maja ei kuulugi enam minule. Mis kasu oli mul nii pikast ja vaevalisest ootamisest, et lõpuks niisugust pettumust üle elada? Jooksin magamistuppa ja nägin seal teist mööblit. Voodis lamas täiseas mees, kelle tervislik seisund näis olevat enam kui halb. Tema kõrval askeldasid kolm musta kuju ilmse huviga suurendada tema kannatusi.

Mu sisemus hakkas mässama, tahtsin kõigest hingest teda vihata, kuid enam ei olnud ma seesama inimene möödunud ajast. Issand oli mind enda juurde kutsunud armastuse, vennluse ja andestamise õppimiseks. Märkasin, et haiget ümbritsevad halvale pühenduvad alamad olevused, kuid ei suutnud teda aidata.

Ma istusin pettunult ja murtult, nähes Zeliat mitmeid kordi tuppa sisenemas ja väljumas ning haiget kallistamas, mis oli kord minu pärisosa olnud. Pärast mõningat mõru vaatlemist ja mõtisklemist vaarusin söögituppa, kus minu tütred omavahel vestlesid. Üllatus järgnes üllatusele. Vanem tütar oli abiellunud ja hoidis rinnal pojakest. Aga kus on mu poeg? Kus tema on?

Zelia andis vanale hooldusõele juhtnööre ja tuli oma tütardega vestlema.

„Emme, ma tulin teid kõiki vaatama,“ ütles noorem, „mitte ainult doktor Ernesto pärast, vaid ka sellepärast, et mul tekkis täna eriline igatsus issi järele. See piinab mu südant. Juba varahommikust, ma ei tea miks, kuid ma mõtlen temast kogu aeg. See on miski, mida ma ei oska õieti seletada ...“

Ta ei lõpetanud, sest pisarad lämmatasid ta hääle.

Minu suureks üllatuseks pöördus Zelia võimukalt tütre poole:

„Vaata see meil veel puudus! Nii kurb, nagu ma olen, pean veel sallima sinu meeltesegadust! Mis minevikuharrastus see olgu, mu tütar? Ma olen keelanud teil kõik vihjed teie isast selles majas. Te peaksite ju teadma, et see Ernestole ei meeldi! Ma müüsin ära kõik, mis kuidagi minevikku meenutaks. Ma muutsin isegi seinte väljanägemist, ja kas te siis ei saa mind selles aidata?“

Vanem tütar ütles vahele:

„Sellest ajast, kui mu õde huvitus spiritismist, on tal sellised mõtted peas. Milline rumalus – arvata, et surnud tulevad tagasi!“

Tema õde, kuigi veel nuttes, püüdis vastu vaielda:

„Ma ei räägi mingist õpetusest. Kas teie siis samamoodi ei tunne? Kui issi oleks meiega koos, emme, ei teeks sinu ainus poeg niipalju lollusi.“

„Hea küll,“ ütles Zelia ärritunult, „igapäev on saatus, mille Jumal talle andnud. Ärge unustage, et Andreo on surnud. Ja ära tülitage mind oma hädaldamise ja pisaratega minevikku meenutades. See ei aita.“

Ma lähenesin nutvale tütrele ja peatasin tema pisarad, sosistades talle lohutavaid sõnu. Ta ei kuulnud neid küll kõrvadega, vaid ergastuvate mõtetena.

Tõepoolest, nägin end imelikus olukorras! Nüüd mõistsin, miks minu tõelised sõbrad minu maapealse kodu külastamist edasi lükkasid.

Hingepiin ja pettumised vaheldusid kiiresti. Minu maja tundus mulle omandina, mida vargad ja ussikesed teistsuguseks muutsid. Pole vaja omandit, tiitleid, lähedussidemeid! Ainult üks tütar seal pidas minu maapealset siirast armastust kehtvalt kalliks.

Isegi palju kannatusaastaid minu hauajärgse elu algul ei pannud mind valama nii kibedaid pisaraid.

Tuli öö ja saabus uus päev ning ma leidsin end ikka samasuguses nõutuses, kuuldes arvamisi ja nähes hoiakuid, mida ma ei olnud oodata osanud.

Õhtu saabudes tuli Klarenco ja tema siiras olek ning sõbralik jutt rahustasid mind. Nähes minu hämmingut, ütles ta lohutavalt:

„Mõistan sinu kurvastust ja rõõmustan selle soodsa kogemuse üle. Mul ei ole mingit uut plaani. Ma ütlen ainult, mu kallis, et ma ei saa unustada, et see Jeesuse soovitus, nimelt: „Armastagem

Jumalat üle kõige ja ligimest nagu iseennast Jumala armastuses!“ teeb õnne ja mõistmise imesid meie teedel.“

Tänasin teda südamest ja palusin, et ta annaks mulle ikka nõu, kui ma abi vajan. Klarenco naeratas ja jättis minuga jumalaga.

Jäänud üksi, hakkasin mõtlema antud olukorra üle. Tõepoolest, milleks Zelia käitumist hukka mõista? Ja kui oleksin mina lesk Maa peal? Kas oleksin pikaajalist üksindust välja kannatanud? Kas ei oleks ma leidnud tuhat ettekäänet selleks, et uuesti abiellumist õigustada?

Ja see õnnetu haige? Miks teda vihata? Kas ka tema ei ole minu vend Meie Isa majas? Kas minu kodu seisukord ei oleks halvem, kui Zelia ei oleks vastu võtnud tema armusidet? Ma pidin seega võitlema metsiku egoismi vastu. Jeesus juhtis mind teistele allikatele. Ma ei saaks tegutseda kui maapealne mees. Minu perekond ei olnud ju ainult üks naine ja kolm last Maa peal, vaid sajad haiged Taastamise Tubades, ja nüüd hõlmas see universaalset kollektiivi. Uusi mõtteid mõeldes hakkasin tundma, et tõelise armastuse selge vesi hakkab voolama heategude lõigetest, millega reaalsus on minu südant haavanud ...

L

Meie kodu kodanik

Teisel ööl tundsin end väga väsinuna. Ma hakkasin vastastikuse armastuse ja mõistmise kaudu vaimse toidu väärtust mõistma. Meie Kodus saatsin ma mööda mitmeid aktiivse töö päevi ilma hariliku toiduta, harjutades hinge turgutamist, millele meist paljud end pühendasid. Seal piisas kallite sõprade juuresolekust, armastuse väljanäitamisest, õhust ja veest puhaste elementide omandamisel, kuid maapealses kodus ei kohanud ma midagi peale pimedade võitlusvälja, kus armastatud muutusid piinajateks. Mediteerimine, milleni oli mind Klarenco jutt juhtinud, rahustas kuigipalju minu südant. Lõpuks mõistsin ma inimeste vajadusi. Ma ei ole Zelia peremees, vaid tema vend ja sõber; oma lastele ei ole ma isand, vaid kaaslane eluvõitluses.

Mulle meenus, et proua Laura ütles ükskord mulle, et iga inimene peab tegutsema nii nagu mesilane, minnes elu lilledele, õilsatele hingedele meenutuste põllul, ja igaüks neist saaks häid eeskujusid, omandades nii endale tarkusemett.

Ma rakendasin enda juures seda kasulikku nõuannet ja alustasin oma ema meenutamist. Kas ei ohverdanud ta end minu isa heaks niivõrd, et nüüd adopteeris ta õnnetud naised oma südame tütardeks? Meie Kodu on täis ülevaid näiteid. Ministrinna Veneranda hoolitseb juba aastasadu vaimse grupi eest, lähendades neid oma südamele. Narciza töötab andunult Tubade juures, et saada rohkem vaimset toetust soovile Maa peale tagasi minna ja seal kaasinimesi aidata. Proua Hilda võitis armukadeduse kui ebaõilsa draakoni! Ja teiste vennalikkuse ilmingud meie koloonias? Klarenco võttis mind vastu isaliku hoolitsusega, Lizio ema suhtus minusse kui pojasse, Tobija aga kui vennasse. Minu uutes katsumustes andis iga kaaslane mulle midagi kasulikku.

Püüdsin kodus kuulnud näiliselt tänamatud arvamisest endast eemale peletada ja kõige üle seada Jumala armastuse ja oma ligimeste õiglased vajadused.

Kuigi väsinud, läksin siiski selle haige tuppa, kelle olukord iga hetkega halvenes. Zelia puudutas tema otsaesist ja ütles läbi pisarate:

„Ernesto, Ernesto, halasta mulle, kallis! Ära jäta mind üksi! Kes jääb minuga, kui ma su kaotan?“

Haige pigistas tema kätt ja ütles naisele lohutussõnu.

Palusin Issandal nende omavaheliseks mõistmiseks vajaliku jõu säilitamist ja hakkasin seda abielupaari vennaarmastusega jälgima.

Järeldasin, et Zelia ja Ernesto armastavad teineteist väga. Tundes end mõlema vennana, teadsin, et pean neid aitama, nii kuidas oskan. Ma hakkasin püüdlikult selgindama nende õnnetute vaimude meelt, kes end kangekaelselt hoidsid haige küljes, kuid sattusin väga suurtesse raskustesse.

Sel hetkel tuli mulle meelde üks Tobija õppetund: „Meie Kodus ei vaja mitte kõik õhubussi, sest arenenumad kolooniaelanikud suudavad lennata. Kõik ei vaja ka sidepidamisvahendeid kaugete vahemaade vahel rääkimiseks, kuna nende mõtted harmoniseeruvad. Need, kes nii on häälestunud, suudavad kasutada meele omavahelise kõne protsessi, vaatamata vahemaale.“

Mulle tuli pähe, kui kasulik oleks Narciza abi, ja ma kasutasin seda vahendit. Ma süvenesin usinalt palvesse Isa poole ja nende vibratsioonidega pöördusin Narciza poole abi paludes. Ma jutustasin temale mõttes oma valusast läbielamisest, teatasin oma soovist ja palusin, et ta mind ei jäta. Siis juhtus midagi, mida ma ei võinud loota. Umbes kahekümne minuti pärast, kui mu meel veel kontsentreerus sellel palumisel, puudutas keegi õrnalt minu õlga. See oli Narciza, kes kuulas mind ära ja ütles naeratades:

„Ma kuulsin sinu kutset, mu sõber, ja tulin sulle vastu.“

Minu rõõm tõusis haripunkti.

Headuse saadetu hakkas seda stseeni jälgima, mõistes hetke tõsidust, ning ütles:

„Ei maksa enam aega kaotada!“

Kõigepealt laskis ta haigele voolata ergastavat Looja hingust, isoleerides teda tumedatest kujudest, kes seepeale haihtusid nagu võluvitsa löögist. Kohe seejärel kutsus ta mind kindlal häälel:

„Lähme loodusesse!“

Järgnesin talle kõhklemata, ja tema, märgates minu imestust, selgitas:

„Ka looduslikud jõud mitmetes piirkondades, kus nad jagunevad, saavad ja saadavad ergastavat jõudu edasi. Meie haige puhul vajame neid puid: need aitavad meid mõjusalt.“

Täis imestust selle täiesti uue õppetunni üle järgnesin talle vaikides. Kui jõudsimme kohale, kus kasvasid suured leherikkad puud, kutsus Narciza kedagi keeles, mida ma ei suutnud mõista. Pärast mõnda hetke olid tema kutse peale seal kaheksa vaimset olevust. Üliväga imestunult kuulsin teda küsivat, kas seal on ploomipuid ja eukalüpte. Need sõbrad, mulle täiesti tundmatud, vastasid jaatavalt ja hooldeõde selgitas:

„Need vennad, kes tulid meie juurde, on tavalised teenijad taimeriigis.“

Ja lõpetas:

„Nagu sa näed, Meie Isa majas ei ole midagi kasutat. Kus vajab keegi õppust, seal leidub õpetaja; ja kus ilmub mingisugune raskus, seal näitab end jumalik ettehooldus. Ainus õnnetu Jumala loomingu on arutu vaim, kes on end ise salakavaluse pimedusele mõistnud.“

Kiiresti valmistas Narciza eukalüpti- ja ploomipuud lehti aurutades mingi olluse ja kogu öö me andsime seda ravimit haigele hingamiseks ja läbi pooride imendumiseks.

Haige paranes silmnähtavalt. Varahommikul tõdes arst üllatunult:

„Sel ööl on toimunud äärmiselt ebaharilik reaktsioon! Tõeline Looduse ime!“

Zelia säras õnnest. Maja on rõõmu täis. Minu hing vibreeris üliras rõõmus. Ma tundsin, et minu madaluse sidemed purunesid minus alatiseks.

Sel päeval tulin koos Narcizaga Meie Koju tagasi ja praktiseerisin esimest korda seda lennuvõimet. Ühe hetkega läbisime suured vahemaad. Teatades õilsale hooldeõele oma kergusest lennul, sain vastuseks:

„Meie Kodus võiksid paljud meie kaaslastest õhubussi mitte kasutada ja liikuda meie vibratsiooniladel vastavalt meeldivusele. Kuna aga paljudel ei ole seda võimet, kasutame

jalutusradadel õhubussi. See hoiak ei takista meil väljaspool linna mõttelennu võimalust kasutada, kui on tarvis vahemaid kiiresti läbida.“

Uus arusaamine ja rõõm rikastasid minu vaimu. Saanud õpetust Narcizalt, käisin maapealsest kodust vaimsesse linna ja vastupidi ilma suurte raskusteta, kavatsedes jätkata Ernesto ravimist. Viimane paranes kiiresti. Klarenco külastas mind iga päev, näidates minu töö suhtes välja rahulolu.

Selle nädala viimasel päeval lõppes minu puhkeaeg Abistamise Tubades. Abielupaar oli taas õnnelik, hakkasin neid armastama kui vendi.

Oli aeg minna tagasi oma igapäevaseid ülesandeid täitma.

Õhtuvideviku hällitavas valguses, olles täiesti teine inimene, asusin Meie Kodu poole teele. Nende kiiresti möödunud seitsme päeva jooksul õppisin ma kultuurseks eluks väärtuslikke praktilisi õppetunde tõelisest mõismisest ja vendlusest. Meeldiv pärastlõuna täitis mind kõrgelennuliste mõtetega.

„Kui suur on Jumala kaitselmus!“ hüüatasin. Millise tarkusega haldab Issand kõiki töid ja olukordi elus! Millise armastusega hoolitseb Ta kogu loomingu eest!“

Kuid miski eraldas mind mediteerimisest, millesse ma püüdsin uuesti süveneda. Enam kui kakssada kaaslast tulid mulle vastu.

Väärikalt ja avasüli tervitasid mind kõik: Lizio, Lascinia, Narciza, Silvejra, Tobija, Salustio ja oli veel palju teenijaid Tubadest. Üllatunult ei teadnud ma, missugune hoiak võtta. Seepeale astus minister Klarenco teiste hulgast välja, ulatas mulle oma parema abistava käe ja ütles:

„Tänaseni, Andreo, olid minu hoolealune siin linnas, kuid nüüdsest kuulutan Kubermangu juhatuse nimel sind Meie Kodu kodanikuks.

Miks selline suur südamlikkus, kui minu võit oli nii tühine? Ma ei suutnud pisaraid tagasi hoida. Ja mõeldes, kui tohutu suur on Jumala headus, heitsin ma end Klarenco isalike käte vahele ning nutsin rõõmust ja tänulikkusest.

